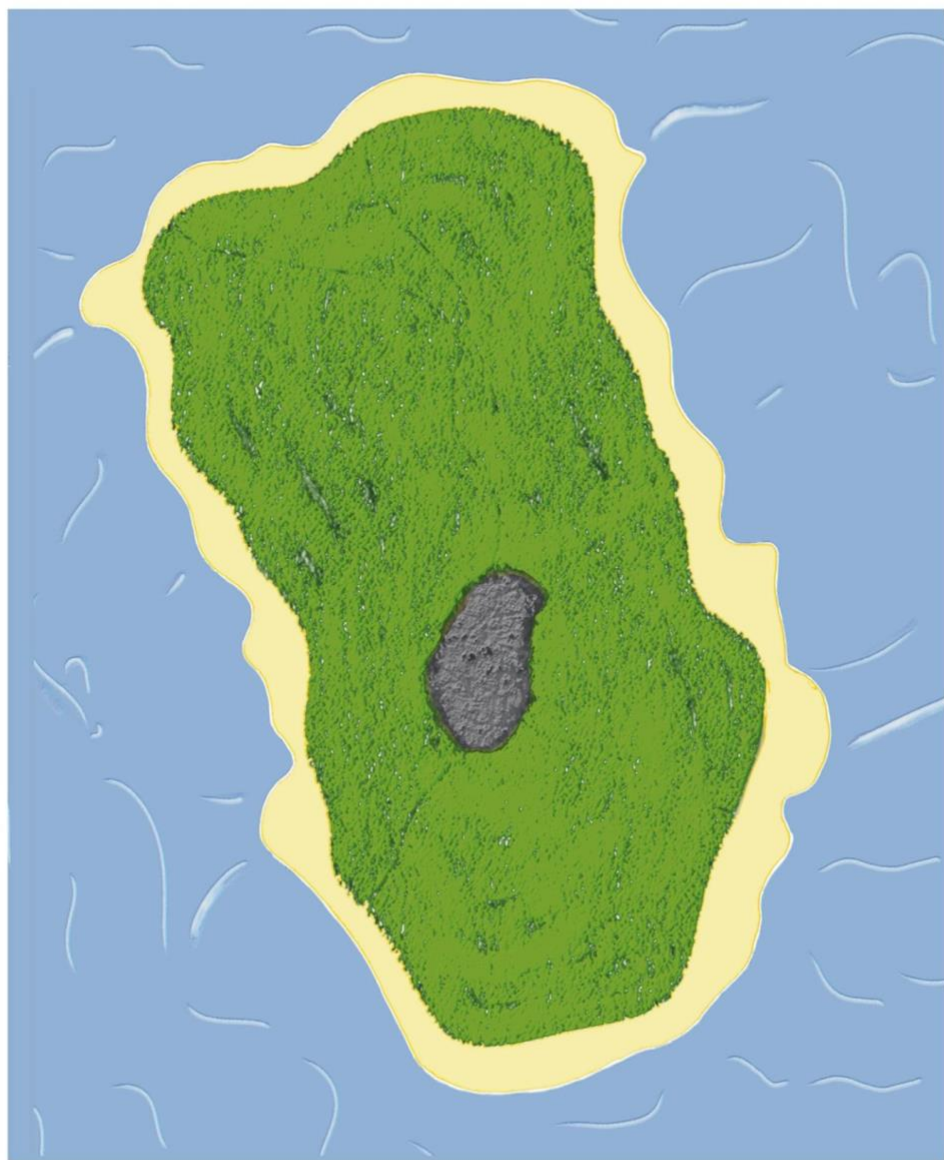

Любовта ни ще е
жива вечно

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ

Любовта ни ще е жива вечно ©

© Издател: Георги Божилов

София, 2023

© Автор: Георги Божилов

© Корица: Георги Божилов

ISBN: 978-619-92229-4-2

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

Георги Божилов

Любовта ни ще е жива вечно

Повече за тази книга

Романът, който сте на път да прочетете, авторът Георги Божилов пише в период от няколко години около края на юношеската си възраст. Първоначално произведението носи името “Островът”, но като за първото печатно издание заглавието бива променено на “Любовта ни ще е жива вечно”. Въпросното издание, макар и претърпяло някои промени спрямо нереализирания оригинал, в съществуването си не е загубило нищо основно от първата версия, а напротив - дори е допълнено чрез една нова глава и някои други важни за днешния му завършен вид редове.

В книгата са представени различни преплетени истории на няколко герои. Същевременно разказът в нея, в своя цялостен настоящ вид, служи като своеобразно излагане на откъс от изпълнения с многобройни чудати приключения живот на двама конкретни влюбени, важни за творчеството на автора.

Когато ти кажат кое какво е, може да се усъмниш - съвсем в реда на нещата е.

Когато сюжетът е един, би могъл да бъде и друг - не само когато вселените са паралелни.

Нека кажем, че това е само късче от разказа за тях... и за тях... и за тях...

В интерес на истината тук не става въпрос за просто разказ.

А и за нечия история.

Историята на острова.

1

Добре дошли

Някъде там, сред необятната шир на Тихия океан, имаше един китен и сравнително голям остров.

Този остров, носещ името Сандерс, беше най-северният и отдалечен такъв от голямата верига Галапагос. Всъщност, той се явяваше и най-младия от цялата верига - или поне най-наскоро открития. Появил се изненадващо там, из океанската шир, преди едва петдесет и пет години спрямо времевата точка, в която започва нашата история, островът и неговият произход бяха забулени в мистерия. Все пак, в процеса на проучването на това късче земя, то бързо бе признато от необходимите институции като незабелязана от радарите преди това част от Галапагоския архипелаг - като принос към идеята за въпросното приобщаване имаше най-вече неговия откривател Ричард Сандерс, на когото в последствие бе кръстен и самият остров.

Несъмнено, и до днес остров Сандерс бе запазил вида си на интересно и екзотично място. Почти целият бе изпълнен с дива растителност, нарушавана само на някои места, най-вече заради изграждането на не много големия град, намиращ се в неговия център-Миствил. С население от най-много двеста души (което за Сандерс си беше една сравнително голяма цифра), именно Миствил категорично се явяваше най-обитаваното място на целия остров, тъй като останалите цивилизовани места бяха предимно къщи на богаташи, намиращи се по-близо до плажа и океана.

Именно в една такава къща живееха и героите, на които сега ще наблегнем - съпрузите Годхънт, родоначалници на една голяма династия.

Жената беше красавица с дълги, руси коси, сини очи и винаги сияйна усмивка. Нейната фина, галантна фигура създаваше усещането за някое крехко цвете, като онези, най-нежните и свежите, родени в месеца, на който тя бе кръстена - Април¹. А с този си чувствено женствен външен вид, въпросната неотразима дама съответно се явяваше пълна противоположност на своя не по-малко хубав съпруг,

¹ avril – април (фр.)

комуто пък бе дадено традиционно име от далечните български земи, Георги - доста по-висок и добре сложен, макар и не твърде мускулист, мъж с тъмни коси и сини очи.

Въпреки тези маловажни и напълно характерни за половете разлики във външните им белези, в съвместния си живот Георги и Аврил нямаха никакви кой знае какви големи различия. Те бяха една едва ли не перфектна двойка, която, въпреки, че в миналото си бе преживяла доста трудности, сега искрено се радваше на началото на новия си живот именно тук, на остров Сандерс. Той и тя бяха найновите му заселници, но макар и да се бяха нанесли в новата си хубава къща на плажа едва три дена преди по-рано споменатата *настояща* точка, двамата вече много добре се бяха погрижили всичко тук да бъде подредено до последния детайл - така, че това кътче от широкия свят да може спокойно да се нарече техен *дом*.

Ала колкото и обикновени на вид да изглеждаха двамата наслаждаващи се на живота влюбени, истината бе, че Георги и Аврил съвсем не можеха да бъдат наречени 'обикновенни хора'. В свят, който отдавна бе привикнал към свръхестествената същност на какви ли не създания и явления, и съпрузите Годхънт споделяха вълшебни сили, с които десетилетия наред бяха оставяли човечеството без ума и дума. Способности, възникнали не от кое да е, а от тяхната необичайна, неповторима и изумително приказна любов един към друг; свръхсили, помагали във всевъзможни екстремни ситуации не само на тях, на семейството и на близките им, а и на куп други познати и непознати личности; дар от по-висшото, който те бяха усвоили постепенно във времето и който в никакъв случай не приемаха за даденост - знаейки, че трябваше да го използват отговорно.

Наред с тази изненадваща страна в образите на двамата герои стоеше и другият любопитен паранормален факт за същностите им - че въпреки, че той и тя изглеждаха млади, може би на около двадесет и няколко-тридесет години, всъщност те бяха далеч по-възрастни. Георги и Аврил си имаха дори пораснали деца, внуци и пра-внуци, че даже и една малка пра-пра-внучка, всички от които обаче се намираха в Америка, където до скоро и те двамата бяха живели. Но който бе запознат поне донякъде с удивителния живот на тези двама дългогодишни съпрузи със

сигурност нямаше да е никак изненадан, че по време на стотиците си пътешествия и разнородни изживявания през годините той и тя се бяха сдобили не само със суперсили, а и със свръхестествено безсмъртието, което даваше завидно дълголетие не само на тях, а и на техните бъдещи поколения...

Но както и да е. Въпреки всички тези крайно необикновени неща в своя живот, Аврил и Георги предпочитаха хората да ги възприемат като двама напълно нормални на външен вид човека. Те никога не бяха изтъквали на всяка цена своите необичайни предимства пред другите, макар и в миналото, по стечение на обстоятелствата, неведнъж им се бе налагало да ги използват публично - и знаеха, че най-вероятно и в бъдеще щеше да им се налага. Но все пак Аврил и Георги таяха у себе си желанието, че поне живота им тук, на остров Сандерс, щеше да е малко по-различен от предишния, и най-вече - помалко напрегнат. Ала дали това щеше да е така, самите те щяха да разберат именно в това тъй енигматично в своята вечна несигурност нещо - бъдещето...

И така, в ранния следобед на въпросния трети за Аврил и Георги ден на остров Сандерс, двамата се намираха в своята обща спалня на втория етаж в новата си триетажна къща с изглед към океана. И, за изненада на някои, двамата не прекарваха това тъй приятно, топло време излежавайки се прегърнати в леглото си, ами правеха нещо... доста по-различно...

- Така добре ли е? - попита по едно време Георги, поглеждайки с усмивка към своята съпруга, която, облечена в ярко зелен суитшърт на райета, стоеше точно пред него с професионален фотоапарат в ръка.

- Просто идеално! - възкликна веднага Аврил, при което набързо започна да използва апарата по предназначение, снимайки своя съпруг, седящ пред нея на един стол пред вдигнат дюшек, който двамата бяха поставили перпендикулярно на прозореца.

Самият герой, застанал пред този своеобразен фотографски декор, бе облечен само в едни дънки и разкопчана риза, прилепнала по

тялото му. В ръката си и точно пред лицето си, Георги държеше цигара, която се явяваше част от идеята на Аврил за снимката.

- Няма ли вече да приключваме, скъпа?- попита в един момент Георги, при което се прокашля. - Димът от тази цигара нещо не ми харесва... Знаеш, че не пуша!

- Да, да, скъпи, само още една снимка! - възкликна някак по творчески отвейната Аврил, при което щракна с бутона още веднъж. Веднага след това се загледа със задоволство в екрана на устройството, сетне си пое дълбоко въздух и погледна към съпруга си с усмивка и с думите: - Е, готово!

- Най-накрая!- извика Георги, при което набързо стана и загаси почти превърналата се във фас цигара в пепелника встрани.

- Разбирам колко неприятно ти е било да държиш цигарата толкова близко до лицето си, съжалявам... - каза му тогава Аврил. - Не забравяй, мили, че и аз не пуша и със сигурност не би ми било приятно да правя нещо подобно!

- Както и да е, това вече отмина - ухили се Георги, при което се приближи до любимата си и я прегърна. - Е, кога ще станат готови снимките?

- Само след малко!- отвърна веднага Аврил.- Само да промия лентата, тъй като в момента можем само да си ги гледаме дигитално на екранчето на новия ми иновативен смесен фотоапарат!

- Не може ли преди това... набързо да свършим и една *друга работа*... - предложи закачливо мъжа, при което приближи устните си до нейните и я целуна нежно.

Красавицата го изгледа с проблясък в погледа, прокарайки ръка по мъжествената му гърд.

- Всъщност... защо не! - извика ентузиазирано тя, при което захвърли фотоапарата си някъде настрани и двамата с Георги отведнъж се хвърлиха в леглото си.

Дори и на вековна възраст, съпрузите Годхънт не страдаха от липса на плам.

Малко по-късно, Георги седеше на един люлеещ се стол на балкона към стаята им с Аврил, и замислено наблюдаваше океана и чайките, които прелитаха над синевата и се губеха в замъглената далечина.

По едно време на същия балкон с усмивка излезе и съпругата му, която държеше в ръцете си няколко снимки.

- Виж колко хубави са станали! - възкликна тя, приклякайки до стола на мъжа си и показвайки му фотосите.

- Да, наистина - съгласи се той. - Ти определено имаш голям фотографски нюх!

- Да, сама не знам откъде се появи изведнъж той! Може би прекрасната местност ме вдъхнови...

- Или може би просто е дошъл моментът, в който е трябвало да преоткриеш тази нова страст. - каза Георги, при което с усмивка приближи лицето си до това на Аврил и двамата се целунаха.

После Аврил отново погледна към снимките и възкликна:

- Нямам търпение да ги покажем на децата във видеоразговора довечера!

- Аз също. Със сигурност ще останат приятно изненадани от новодошлите ти фотографски умения.

- Надявам се - каза Аврил, при което се загледа захласнато и в хоризонта. Постоя така известно време и накрая отбеляза: - Хей, знаеш ли... Тук сме от три дена но така и не сме посетили града! Защо не отидем там още сега?

- Хм... - замисли се Георги. - Това е интересна идея, над която ако трябва да бъде честен и аз се замислям още откакто пристигнахме на острова.

- Нека тогава да я реализираме!

Двамата се изправиха и набързо влязоха в къщата. За по-малко от пет минути, двамата се преоблякоха, при което излязоха и се качиха на джипа, който държах в малкия гараж. Отпътуваха към Миствил и само след около петнадесет минути навлязоха в града, преминавайки покрай първите му сгради.

Миствил беше малък град, който по-скоро си заслужаваше да му бъде поставено едно стандартно умалително окончание и съответно да бъде наричан 'градче'. Най-високите сгради в него бяха на около

три-четири етажа, а улиците и тротоарите бяха в доста старинен стил. По улиците нямаше много хора, което Георги и Аврил установиха повече от добре чак когато стигнаха и до същинския център на селището, където единствените, които видяха, бяха един полицаи, който вървеше насам-натам и следеше за някоя нередност, и жена на средна възраст, която разхождаше кучето си.

Именно там Георги спря колата на едно сенчесто място за паркиране, при което той и Аврил излязоха от нея и започнаха да се разхождат.

Центъра на града, подобно и на самият него, не бе особено голям. Състоеше се само от малък площад с кръгъл фонтан по средата. Отстрани на площада пък имаше разни дюкянчета. Изпъкваха две единствени по-големи сгради - кметството и библиотеката.

Като за първото си влизане в града, Георги и Аврил останаха приятно изненадани от това, че в него имаше повече, отколкото бяха очаквали. Показател за това беше библиотеката - двамата герои не предполагаха, че ще могат да открият такова нещо на подобен остров, камо ли да наподобява самото кметство по големина и дори по архитектурен дизайн.

Двамата съпрузи се поразходиха още малко из уличките на Миствил и в крайна сметка решиха да седнат да хапнат нещо в една кръчма на закрито, намираща се в неговите по-крайни улички, на която и името ѝ, също като симпатичния традиционен вход, бе доста примамливо - “Уютно”.

Влизайки вътре, Георги и Аврил останаха приятно изненадани от добрата подредба. Всичко в това и отвътре традиционно заведение изглеждаше така, сякаш е поставено на идеалното място, като много от предметите бяха разни старинни антики и картини, висящи по стените.

- Здравейте! - още при първите си стъпки в кръчмата съпрузите изведнъж чуха силен и жизнерадостен женски глас отстрани.

Поглеждайки натам, Аврил и Георги видяха, че към тях се приближаваше широко усмихната слаба дама на около тридесет години, с тъмни коси и очи, която веднага щом застана пред тях, им каза:

- Добре дошли в “Уютно”! Изберете си една маса, в момента всичките са свободни!

- Благодаря за любезността! - отвърна ѝ с усмивка Аврил. - Ще седнем тук.

Посочи една малка маса за двама, намираща се встрани. Двамата с Георги седнаха там, при което с любопитство още веднъж огледаха цялата кръчма.

- Много приятно местенце... - констатира споделеното им мнение мъжът. - И самото градче е много чаровно и... далеч потрадиционно от огромния, футуристичен град, в който живеехме до скоро...

- Уест Порт си е Уест Порт... Миствил си е Миствил! - отвърна ведро Аврил.

- Ето ви по едно меню! - намеси се в същия този момент дружелюбната жена, при което постави две тънки книжки с пластмасова обложка пред Аврил и Георги.

- Благодаря ви! - възкликна Аврил. - От доста време не бях срещала толкова любезен човек като вас!

- Обичам да съм любезна - каза с усмивка жената, при което извади ръката си напред към двойката. - Аз съм Дейна, приятно ми е! - И на нас - каза другата дама, при което стисна ръката ѝ. - Моето име е Аврил, а това е съпругът ми Георги.

- Приятно ми е - каза и мъжът, при което също стисна ръката на Дейна.

Веднага след това, той и Аврил отвориха менютата си и набързо си поръчаха някои неща. Дейна, от своя страна, пъргаво отиде в кухнята, за да даде поръчката.

Само след няколко минути, тя се върна с две табли, на които бяха поставени ястията и питиетата.

- Брей, с каква бързина обслужвате тук! - отбеляза Аврил.

- Обичаме да сме бързи! - каза с все така широката си усмивка Дейна, при което сервира храната на съпрузите, и добави: - Ще имате ли нещо против да седна да ви правя малко компания? Моето заведение не е много посещавано и затова рядко мога да си говоря с някой друг освен с помощничката ми и нейните майка и баща, последния от които ни е и единствения готвач. Те са си ми и приятели, де...

- Разбира се, седнете при нас! - отвърна дружелюбно Аврил.
- И ние нямаме нищо против да си поприказваме с някой друг! Доскоро живеехме в град, в който ежедневно си говорехме с много хора, но откакто дойдохме на островът... нещата се попромениха...

- О, разкажете ми за този град! - възкликна Дейна, при което придърпа един стол отстрани и седна на него. - Аз много малко пъти съм напускала този остров, и единствените места, на които съм ходила, са Рио де Жанейро в Бразилия и Сан Антонио в Чили!

- Е, ние пък живеехме малко повече на северозапад - уточни подсмехната Аврил. - И всъщност, всичките ни наследници все още живеят там. Става дума за града Уест Порт в американския щат Кънектикът.

- О, да, чувала съм го! - извика Дейна. - Доколкото съм чувала, от край време е сред най-напредналите американски градове. Причината за това бяха редица добри сенатори на щата, единият от които дори се казваше... Георги Годхънт... Я, гледай какво съвпадение на имената ви, Георги!

- Всъщност... - каза Георги като се подсмехна - ... този сенатор бях самият аз.

- Така ли! - изненада се Дейна. - О, не мога да повярвам, че един от най-добрите бивши сенатори на Америка е посетител в моето заведение! О, ама това значи... че ти, Аврил си... съпругата на Георги Годхънт - не по-малко известната Аврил Годхънт, популярна също така и с делата си и в много други сфери, включително благотворителността! Ама знаете ли, че още като влязохте тук ми се сторихте познати - усетът ми явно е добър, дори и да не се интересувам много-много със светския живот извън острова! Само се чудя... какво правят едни преуспели и богати хора като вас тук, на този остров, който си е направо пуст пред гигантски и невероятно развити метрополиси като Уест Порт!

- Ние с Георги поискахме някаква... промяна - отговори Аврил и се спогледа с любимия си. - В последните години... и по-скоро в последните десетилетия сякаш забравихме какво значи по-трайна, пълноценна почивка.

- Да - съгласи се Георги, при което отпи от чашата си. - На мен лично основния професионален труд на живота ми е рекламната фирма, която създадох и която дълги години управлявах - "New Hope

Advertisement Company” - на кратко просто “New Hope” - която с времето стигна световни висоти. Това обаче само изискваше още и още работа от моя страна. А повечето работа значи по-малко време за семейството и близките...

- Разбирам - кимна Дейна. - Чувала съм за твоята компания, мисля. И в крайна сметка какво стана с нея след като вие напуснахте Америка, за да дойдете тук?

- Аз сам се погрижих “New Hope” да остане в добри ръце - каза Георги. - Нашият внук Браян беше работил дълги години във фирмата - затова преди да замина взех решението да направя именно него временен шеф, докато аз отсъствам.

- Внук? Пораснал внук? - Дейна се ококори. Огледа съпрузите от горе до долу и констатира: - Леле, изглеждате невероятно за възрастта си! - А преди някой от другите двама да е успял да ѝ отвърне, тя мигом прехвърли разговора в нова семейна насока: - А децата ви? Те какви са?

- Първородният ни син, Джейкъб, е адвокат - отговори Аврил. - А също така и акционер в “Ню Хоуп”.

- Вторият ни син- Антъни- практикува три професии- фотограф, модел и певец, главната от които е първата - каза Георги. - Един от другите ни два сина - Ерик - е актьор, а най-малкият ни, Дерек, в момента е на края на следването си и иска да стане изследовател. Имаме и син-тийнейджър, който осиновихме преди няколко години - Елиът, а и осиновена дъщеря Ейми, която е изтъкнат лекар.

- Близначката на Ерик пък, Изабела - продължи Аврил, - също е един от акционерите в “Ню Хоуп”. Имаме и още двама пораснали близнаци, Джована и Томас, с които бяхме разделени през целия им живот и всъщност сравнително отскоро се опознаваме с тях. Разбира се, да не забравим да споменем и първородната ни дъщеря, Моли, която също е блестящ лекар. А и втората ни дъщеря, Амбър, която пък е близначка на Антъни, която в момента е в почивка по майчинство след един много успешен мандат като... президент на Америка...

- Ама сериозно ли? - ококори се Дейна. - О, ама разбира се, какво въобще ви питам! Колко бавно загрявам и аз... Как не се досетих веднага! Преди време четох статията за това, че най-накрая след толкова

много години жена е станала президент на Америка, и това е именно Амбър Годхънт - дъщерята на самите Георги и Аврил Годхънт!

- Да - кимна Георги.

- Леле! - възкликна замаялата се от списъка Дейна, след това дори повтори: Леле! Вие определено сте едно наистина доста голямо и преуспяло семейство! За внуците дори няма да ви питам, защото и децата надали ще ги запомня веднага! Което мигом ме връща на шока, че вие двамката сте си крайно младолики като за хора с пораснали внуци! О, ама чакайте! Сега се сетих и друго нещо за вас- преди време бях чела, че вие двамата, както и семейството ви, притежавате някакви магически сили, сред които и силата на безсмъртието! Истина ли е това?

Георги се спогледа с Аврил леко колебливо.

- Ами... всъщност...

- Всъщност да - тя довърши думите му тя. - Но истината е, че не заради силите си сме младолики. Но нека не говорим за това. Една от надеждите ни, идвайки тук, е поне за малко да позабравим за тези наши сили и предимства, както и за целият шум около тях, който се вдигна през изминалите години.

- О, в такъв случай се извинявам, че заговорих за това! - извика Дейна.

- Не, няма нищо - успокои я Аврил. - Но нека наистина да говорим за нещо друго. Например за вас... Разкажете ни нещо за своя живот...

- О, но нека преди това да се разберем - говорете ми на `ти`! - каза с усмивка Дейна. - Относно моя живот - няма много за разказване. Аз си живея тук още откакто съм се родила. Майка ми е била един от първите заселници на този остров и тази кръчма всъщност е нейна. Тя ми я завеща.

- А баща ти? - попита Аврил. - Той помага ли ти да я поддържаш?

- Аз никога не съм виждала баща си - каза Дейна.

- О, съжалявам, че повдигнах темата!

- Няма защо. За мен това не е никак болна тема, тъй като, както вече казах, аз никога не съм виждала онзи негодник, който е зарязал

майка ми щом е разбрала, че е бременна с мен. И си живея добре и без него.

Съпрузите Годхънт кимнаха и решиха да не задълбават повече в деликатната тема.

- А какви са тези предмети по стената? - попита Георги, като започна да се оглежда. - Оригинални антики и картини ли са?

- Само някои. Картините, специално, не са оригинали. Само онази, в края, е оригинал, но тя ми е подарък от един клиент на заведението.

- Хубава е - отбеляза Аврил, поглеждайки към изображението в рамка на стената, на която бе изрисуван красив залез и двама влюбени души, застанали пред него.

- И аз много я харесвам - каза Дейна.

В този момент, вратата на кухнята изскърца леко, при което през нея премина една млада, средно висока жена на двадесет и няколко години, с червеникави коси и тъмни очи. Георги и Аврил веднага се загледаха към нея, а още преди да са се запитали коя е тя, Дейна побърза да им каже:

- О, това е моята скъпа помощничка Трейси, за която ви споменах. Трейси, запознай се с Аврил и Георги. Те отскоро са на острова.

- Приятно ми е - каза момичето, при което се здрависа с двамата съпрузи.

- На нас също! - отбеляза Аврил.

- Трейси, както ви казах, е моя много добра приятелка - припомни Дейна, обръщайки се към съпрузите. - С нея се познаваме още от деца и приживе майка ми беше близка приятелка с нейната!

- Чудесно, хубаво е да си имаш добра приятелка, която пазиш още от детството си! - възкликна Аврил. - Аз самата имам една такава, която от край време ми беше и почти съседка в Америка.

- Наистина, хубаво е с годините човек да запази поне едно приятелство от детството си! - съгласи се Дейна.

А в същия този момент, вратата на кухнята отново се отвори и през нея някак си забързано премина едър мъж, облечен като готвач, който извика:

- Трейси, моля те, ела да ми помогнеш да кача едни буркани на един рафт!

- О, Фил, ти вечно качваш разни буркани на онзи рафт! - извика му тогава Дейна.- Накрая той ще вземе да се наклони и ще падне!

- Спокойно, Дейна, не мисли за това - каза ѝ тогава готвачът с весела усмивка.

Трейси, от своя страна, пристъпи няколко крачки към него, готова да му помогне.

- Георги, Аврил...- обърна се отново тогава Дейна към двамата съпрузи.- Това е Фил. Той е моят готвач, който е и баща на Трейси, а и много добър мой приятел.

- Приятно ми е.- протегна ръка Фил, при което Георги и Аврил се здрависаха с пореден нов свой познат от този остров. - Но ако ме извините, сега с Трейси ще се връщаме в кухнята, защото имаме доста работа там.

- Няма проблем - рече с усмивка Георги, при което той, Аврил и Дейна проследиха Фил и дъщеря му, които се върнаха в кухнята и затвориха вратата зад себе си.

- Двамата са наистина много близки! - отбеляза тогава Дейна, поглеждайки пак към съпрузите.

- Вижда се - каза с усмивка Аврил, при което отпи от чашата си.

И така, в следващия един час Аврил и Георги хубаво си поприказваха с Дейна, която им разказа доста неща за живота си. Те, от своя страна, също ѝ споделиха още много неща от своя съвместен дълголетен и вълнуващ земен път. По едно време и Трейси и Фил се присъединиха към тях, и така разговорът стана още по-приятен.

2

Не съвсем добре дошли

Вече приближаваше седем часа, когато Георги и Аврил съобщиха на Дейна, Трейси и Фил, че е време да се прибират у дома си. Те им

платиха за вкусното ядене и се разделиха с тях с уговорката скоро пак да се видят - и дори и да си отидат взаимно на гости.

Излизайки от кръчмата, Георги и Аврил видяха, че не само, че вече беше започнало да се стъмва, ами освен това бе валило по време на престоя им в заведението.- ала очевидно дъждът е бил прекалено лек и тих, затова те не го бяха чули в “Уютно”.

Двамата влюбени се хванаха за ръце, при което, тръгвайки надолу по улицата, започнаха да си говорят:

- Много се радвам, че се запознахме с тези трима тъй приятни жители на Миствил!- каза въодушевена Аврил.

- Аз също.- каза с позитивна усмивка Георги. - Е, определено първото ни посещение в този град беше много приятно!

- Така е, но... бърр... Завършека на това посещение обаче е доста студен!

Георги я прегърна през рамо, за да я предаде от топлината си.

- Да - съгласи се той. - Учудващо е, че на Галапагоските острови може да е *толкова* студено...

- Кой знае с колко още неща ще ни изненада този нов наш дом.

Тя и той се спогледаха с усмивки, после си споделиха поредната сладка целувка за деня. Сетне продължиха да вървят все така напред, докато накрая не стигнаха до центъра на града, който, за разлика от преди малко, сега беше напълно празен - вероятно заради доскорошния дъжд.

Героите се качиха на джипа си и Георги веднага го подкара към къщата им. Точно на края на града обаче, колата на двамата съпрузи изведнъж се спря.

- Какво има?- попита Аврил своя мъж.

- Странно... - каза тихо той. - На идване не помня да сме влизали в града точно по тази улица... А съм сигурен, че бях тръгнал в правилната посока.

- Може би улицата изглежда различно заради падналия дъжд и мрачното време.- предположи тихо Аврил, която напук на хипотезата си също изглеждаше колеблива.

- Да, може би - съгласи се все пак Георги, макар и с половин уста, при което понечи отново да подкара превозното средство, когато изведнъж двамата чуха отнейде... силен лай.

Мъжът и жената погледнаха напред и изведнъж видяха недалеч от колата си едно голямо бяло куче, порода голдън ретривър, което с всичка сила препускаше право към нея. Внезапно, зад животното се появи и един мъж на кон, който държеше в ръката си голям меч, и който беше облечен в някакви странни дрехи, на вид като средновековни.

Точно пред колата на Георги и Аврил, кучето изведнъж се спря и отведнъж се обърна към човека, който го гонеше. Той пък, от своя страна, се спря пред животното, и, слизайки от коня, вдигна меча си нагоре, приготвяйки се да съсече клетото създание с него.

- Хей! - извика в този момент Георги, при което набързо излезе от колата. - Какво правиш!? Остави кучето на мира!

Странният мъж, за когото чак сега съпрузите Годхънт можеха ясно да видят, че беше тъмнокос и брадат, вероятно тридесет и няколкогодишен, стисна зъбите си и гневно мерна човека, който бе дръзнал да се притече на помощ на кучето. Той веднага пристъпи към него и пак вдигна меча си, с пълна готовност този път да съсече героя. Макар и втрещен от неочакваното убийствено нападение, Георги не се даде и точно, когато другият замахна с меча си, той умело избегна удара му. Строполи се на земята, но поне оцеля - тъкмо като за да има възможността да реагира като извика:

- Кой си ти, да му се не види!?

Без да дава отговор, онзи с меча отново стисна зъбите си, при което още веднъж замахна с острието към Георги, но точно в този момент изведнъж усети силна пареща болка в гърба, която го накара да изреве, да изпусне меча и да се свие на земята от болка.

Георги веднага видя каква беше причината за поражението му - това бе Аврил, която тъкмо бе използвала едната от своите вълшебни сили, и с ръката си бе изстреляла един светещ и парещ, но не смъртоносен, лъч към злодея.

- Скъпи, добре ли си? - попита Аврил своя любим, приближавайки се към него и помагайки му да стане.

- Внимавай! - извика изненадващо Георги и от своя страна изпрати един силен магически лъч към брадатия мъж, който ненадейно се бе надигнал рязко, опитвайки се този път да нападне Аврил.

Мъжът отново се сгромоляса тежко и болезнено на земята, при което, поемайки си въздух, поклати главата си и без много да му мисли, набързо се изправи и пак грабна меча си, но този път без да цели да покоси някого. Съпрузите Годхънт още асимилираха случващото се, когато той се метна на коня си и се изстреля право в посоката, от която бе дошъл. Георги първоинстинктивно хукна да го гони, но само след няколко секунди, свивайки зад ъгъла, установи, че мъжът сякаш се бе изгубил вдън земя. Установявайки, че нямаше да успее да го настигне, героят се върна при Аврил, която в настоящия момент бе приклепнала пред бялото куче и го галеше.

- Някак си се измъкна! - извика Георги. - Сякаш просто... изчезна!

- Кой ли беше той? И защо ли искаше да нарани това тъй очарователно създание?

- Нямам представа. Но като гледам ти май вече си се привързала към кучето...

- Как да не се привърже човек към едно тъй невинно изглеждащо същество! - възкликна Аврил и отново прокара чувствено пръстите си през козината на животното- Виж му само очите - те изразяват такава една искреност! О, пардон, виж *и* очите! Тя е женска! Не че това е от значение по темата за искреността в очите!

- Ами да си я вземем в новия дом тогава! - предложи изведнъж Георги с ентузиазъм. - Поне докато не открием истинския ѝ собственик... ако има такъв.

- Точно това мислех да ти предложа!- каза му с усмивка Аврил, при което отново погали кучето, изричайки първото си обръщение към него: - Е... Рита... вече ще си имаш нов дом!

- Рита? - изненада се Георги.

- Току-що ми хрумна - съвсем спонтанно. Харесва ли ти?

- Да - кимна мъжът и на свой ред заговори на животното: - Е, Рита, сега след като вече ти измислихме име и решихме да си

нашият нов временен домашен любимец... не виждам причина още сега да не тръгваме към вкъщи!

Това негово предложение бе прието много добре от кучето. То се обърна към Георги, и очите му проблеснаха радостно.

И така, в крайна сметка съпрузите продължиха напред по пътя към дома си заедно със своят нов домашен любимец Рита. В крайна сметка, именно по тази улица Георги все пак успя да излезе от града и да се насочи към къщата им на плажа. Но до последно нещо в същата тази алея им изглеждаше *твърде* различно - и не ставаше въпрос само за картината от разигралия се конфликт, която щеше да остане запечатана в спомените им за това място...

Малко по-късно същата вечер, Аврил стоеше изправена на осветената веранда пред къщата и, вдишвайки приятния крайморски въздух, замислено гледаше напред към сякаш безкрайната морска шир, зад която наред вече изчистеното от дъждовни облаци небе луната вече бе изгряла...

- За какво си мислиш?- попита ненадейно Георги, който се приближи към нея и ѝ подаде една чаша с плодов сок, каквато бе подготвил и за себе си.

- Мисля си... - прошепна Аврил. - За промените, които въведохме в живота си напоследък... Този наш живот тук със сигурност няма нищо общо с онзи в Уест Порт...

- Със сигурност - Георги не отрече. Усмихна се на любимата си и седна до нея. - И все пак, и тук си прекарваме много добре. Найнакрая и двамата можем да си починем и да се отдадем на спокойствието, за което сме си мечтали през изминалите години... Или... поне все още да си мислим, че можем.

Въздишката му бе последвана от тази на Аврил миг по-късно. Двамата се спогледаха и нямаше нужда да говорят с думи. И той, и тя още мислеха за смущаващия случай от по-рано днес.

Накрая Георги все пак каза тихо:

- Този остров ни посреща с доста разнородни чувства. С колко ли още неща ще

ни изненада в бъдеще?

Аврил така и не продума. Двамата заедно се загледаха в изгрялата зад океана луна, при което сякаш погледите им за известно време просто потънаха в тази тъй красива картина - копнеещи да се разсеят от другите си мисли.

В желанието си за това Георги изведнъж се подсмихна и първо отвори леко уста, мълчаливо. Аврил забеляза това негово движение и изгледа съпруга си въпросително, което го провокира самия него найнакрая да изрази назрялата в ума си свежа идея с думи:

- Хей... Какво ще кажеш поне за малко да зарежем всичко останало и... да отидем да се изкъпем в океана?

- Сега ли? - изненада се Аврил.

- Да... Ще ни е за първи път по това време откакто сме на острова! - отговори Георги, сетне допълни закачливо и хитроумно - А и може... да го направим напълно голи!

- Голи? - ококори се още повече жената, с лека усмивка.

- Ами да, кой ще ни види! Наоколо няма други къщи! - извика Георги и се огледа позитивно. - Този плаж тук си е наш, защото е пред нашата къща!

- И все пак... *голи*? - леко се поколеба Аврил, подчертавайки причината за колебанието си.

- И Адам и Ева са били голи в началото... - каза Георги, при което се изправи и, отдръпвайки се от жената, набързо свали горнището си. - Аз съм съгласен да съм Адам, макар и без каквото и да е елемент на библейско претендиране, разбира се... А ти искаш ли да си моята Ева?

Хубавата му съпруга го погледна право в очите, в които се четеше тъй огромно желание, тъй неудържима любов. А Аврил Годхънт никога не можеше да остане безразлична към тези негови красиви сини очи - затова в следващия момент тя просто се предаде.

- Е... добре! - извика въодушевено тя, оставяйки чашата си на една масичка встрани и махайки от своя страна горнището си.

Георги грейна. Той изгледа със сияещ поглед изящството на нейната естествена прелест, при което отведнъж се хвърли към нея и я целуна страстно. Веднага след това, двамата се хванаха за ръцете, след

което със силни весели викове хукнаха напред по пътеката, водеща към плажа.

Именно на плажа, двамата съблякоха и останалите дрехи по себе си и, вече напълно голи, набързо навлязоха във водата, а там започнаха да се гонят и непрестанно да се хвърлят един към друг в страстни целувки.

Определено преживяването беше уникално и за двама им. За първи път от доста време те - дълголетните хора, родители, прародители - пълноценно се чувстваха като шури младежи, каквито и бяха на външен вид.

Мъжът и жената още дълго продължиха да се забавляват във водата, да се прегръщат и целуват, както и да се гонят без умора. А от време навреме, двамата излизаха и на брега, където си споделяха по някоя и друга силна целувка на фона на океана... Веднага след това пак се връщаха в морето и после пак излизаха... и пак, и пак, и пак...

Да, за кратко Георги и Аврил Годхънт успяха да забравят за нововъзникналите си тревоги. А докато двамата влюбени, с емоцията на целите си голи, кипящи тела, се отдаваха на тези свои шури преживявания, техният нов домашен любимец, кучето Рита, излезе на верандата и застана на стълбите пред нея. То се вгледа в безкрайно щастливите съпрузи, които изглеждаха точно като нарисуваните влюбени от картината в заведението на Дейна...

В следващия миг обаче, кучето обърна погледа си напред, към хоризонта зад океана, а изведнъж очите му сякаш станаха червени. Внезапно, същите тези очи проблеснаха...

3 Проблясък

Беше ранна и слънчева утрин.

Лежащата в леглото си Аврил отвори очи и се протегна. Поглеждайки настрани, тя установи, че нейният съпруг Георги не беше до нея. Все още леко сънена, жената се протегна, след което бавно стана и излезе на балкона.

Утрото бе свежо, а силното слънце още от сега обещавахе един хубав и топъл, слънчев ден. Разбира се, това негово обещание спокойно можеше да си остане и неизпълнено, както постоянно се случваше и през последните няколко дена, чието начало бе поставено именно в онзи инак слънчев, но в последствие превърнал се и в дъждовен ден, в който двамата съпрузи за първи път бяха посетили града Миствил. И все пак, в настоящия момент, стоящата на терасата при стаята си Аврил гледаше да не се замисля много-много над възможността скоро това инак обещаващо слънце да бъде заменено от тъмни дъждовни облаци.

Всъщност, в момента едно друго нещо вече бе привлякло вниманието на жената- привлекателен гол до кръста мъж, който тя още с излизането си на балкона съзря в далечината, и който като че се опитваше да лови риба с мрежа във водата. Аврил, разбира се, веднага позна в този мъж своят любим Георги, който очевидно бе решил да се разнообрази, използвайки най-накрая мрежата за ловене на риба, която двамата си бяха купили още в Америка, но която в крайна сметка чак сега намираха възможност да използват.

Виждайки съпруга си, който очевидно имаше някакъв успех в първото си подобно начинание, Аврил се усмихна, след което изведнъж се обърна на другата страна и се върна в стаята си. Набързо се облече в тънко потниче и рокля, наподобяваща гашеризон, след което побърза да слезе на долния етаж. Там, красавицата си сложи и една сламена шапка на главата, при което излезе навън на верандата.

В далечината жената отново съзря Георги, който бе застанал с гръб към нея и затова не можеше да я види. Зад него, на плажа, преди секунди тъкмо се бе излегнало и кучето Рита, което спокойно гледаше как новият ѝ господар се опитва да хване колкото може повече риба.

Аврил отново се усмихна и бавно тръгна по плажа. Именно когато започна да стъпва с босите си крака по пясъка, Аврил найнакрая реши да се провикне на любимия си:

- Как върви сутрешния лов?

Щом чу това обръщение на наскоро събудилата се красавица към него, Георги се обърна с усмивка към съпругата си и ѝ каза:

- Сравнително добре... Мисля, че като за първи път налових доста!

- Ех, защо не ме събуди и мен, за да ти помогна?

- Помислих си го, но като те видях как сладко спиш просто не посмях да ти прекъсвам сладкия сън... - отговори Георги, при което, обръщайки се на другата страна, рязко издърпа мрежата, в която наистина се беше хванала доста риба.

Стигайки до брега, Георги отново обозря Аврил с широка усмивка и ѝ каза:

- Облякла си се доста интересно... Не помня от колко години не съм те виждал да носиш тази гащеризонена рокля... или там каквото е...

- Реших да те изненадам като отново я сложа за първи път от наистина много време. Знаем колко я хареса като си я купих - отбеляза Аврил, при което, прегръщайки го през кръста, тръгна с него напред към къщата.

След секунди, двамата стигнаха до верандата на, където Георги сложи мрежата с рибата встрани, в нещо като голяма желязна кофа - вечерята им се очертаваше да е прясно уловена и богата. После съпрузите Годхънт си поеха едновременно въздух, спогледаха се ведро, сетне притиснаха телата си плътно едно към друго и се дариха със завладяваща целувка, но още преди да я довършили бяха спонтанно прекъснати силен кучешки лай, идващ откъм брега.

Аврил и Георги незабавно погледнаха натам и съзряха Рита, която гледаше към водата и лаеше с всичка сила. Недоумяващи каква ли бе причината кучето изведнъж да се оживи така, съпрузите се спогледаха и забързано тръгнаха към плажа.

- Рита, миличка, какво има?- попита Аврил, приклякайки пред кучето и опитвайки се да го успокои.

- Я... Я виж... - прошепна в този момент Георги, при което с ококорен поглед посочи към водата.

Аврил веднага погледна натам и за известна своя изненада видя в нея една наистина огромна зелена костенурка, която бавно излизаше от водата и се приближаваше към брега. Някой би я сметнал за типично за тези географски ширини животно, но у съпрузите Годхънт тя породила силни емоции.

- Удивително... - прошепна с лека усмивка Аврил и се изправи.- Колко... колко забележително изглежда! Вероятно е много стара!

- Да - съгласи се Георги. - Това май е първата Галапагоска костенурка, която виждаме откакто сме пристигнали тук, нали?

- Да, първата е. Но е различна от обичайните такива. Сякаш дори излиза от дълбините, а не би трябвало да е така! - кимна Аврил, при което бавно се приближи към костенурката, последвана от мъжа си, който я предупреди:

- Внимавай да не ти направи нещо... Изглежда кротка и дружелюбна, но не се знае дали няма да те приеме като заплаха и да реагира.

- Спокойно... - каза му жената. - Виж я само как бавно и спокойно се движи... Не мисля, че е способна изведнъж да ми посегне!

- Нищо не се знае.

Навлизайки леко във водата, Аврил най-накрая стигна до костенурката и я погледна в очите. Те бяха ясни и тъмносини, а дамата не можеше да не отбележи сама за себе си, че това бяха едни от найкрасивите очи, които някога бе виждала.

Георги също се приближи до костенурката и остана не по-малко впечатлен от магнетичния ѝ поглед. В следващия момент обаче, вниманието на героя внезапно се привлече от едно друго нещо, а именно - от неговата любима Аврил, която нежно погали костенурката по твърдата ѝ черупка.

- Скъпа, дали е редно да... - обърна се към нея тогава той, все още изпълнен с известни резерви.

- Не само, че е редно, а и настоявам и ти да го направиш! - възкликна в този момент усмихната Аврил, при което го издърпа към себе си. - Хайде, погали я! Виж само каква красива черупка има!

Сякаш... сякаш е нарисувана!

Георги не каза нищо. Той само се подсмяхна леко, при което бавно и внимателно също погали костенурката по нейната коруба.

- Да, наистина... - отбеляза тогава той. - Всеки един детайл изглежда... така добре оформен... Да ти кажа, чувал съм и съм чел много неща за Галапагоските костенурки, но не предполагах, че са *чак* толкова... изящни!

- Честно казано, и аз не очаквах да са чак толкова забележителни! Както казах - по телевизията и на снимките в

енциклопедиите винаги са ми създавали различно впечатление от тази тук. Тя е... тя е направо невероятна! Дори и цвета на корубата ѝ изглежда доста по-наситено зелен и светъл от типичния такъв.

Изричайки последните си думи, жената не спираше да гали животното по твърдата му черупка. Съвсем ненадейно обаче се случи нещо необяснимо. В мига, в който Аврил, едновременно с Георги, докосна костенурката по *съвсем едно и също време*, изведнъж всичко около животното и двамата съпрузи се размаза и започна да се преплита с всякакви шарени картини.

- Но... какво... - облещи се мъжът, поглеждайки към своята любима, която изглеждаше не по-малко объркана от случващото се.

Образите около двамата герои и костенурката внезапно се съединиха в един определен образ - и по-скоро една определена съвсем различна обстановка. Крайно обърканите Аврил и Георги се огледаха и мигом установиха, че вече се намираха в кръчмата на Дейна, в която в настоящия момент бе тъмно, а всички столове и маси наоколо бяха разхвърляни.

Или поне на пръв поглед изглеждаше, че двамата се намираха в “Уютно”...

- Не! - мощен, ужасен женски крясък отведнъж процепи мрака.

Аврил и Георги незабавно погледнаха натам и тогава с изумление съзряха самата Дейна, която се бе свила притисната в единия ъгъл на тъмното помещение и с ужас в погледа си гледаше към един потънал в сянка човек, който бе вдигнал над нея остър меч.

- Хей! - извика Георги, при което понечи да скочи към мъжа и да му попречи да нарани Дейна, но изведнъж осъзна, че не бе способен да отлепи ръката си от черупката на костенурката, за която сякаш беше залепен.

А поглеждайки към жена си, героят схвана, че и при нея положението бе същото- и тя се опитваше да отлепи ръката си от черупката на животното, но така и не успяваше да го направи. Ала преди да са успели да си кажат каквото и да е, изведнъж всичко около тях наново се примеси с кълбото от множество - и докато той и тя се осъзнаят, тази плетеница внезапно ги върна в тяхната начална позиция,

а именно- във водата пред къщата си. Встрани на тях, на плажа, Рита продължаваше да лае силно.

Поклащайки главата си и опитвайки се да асимилират какво се бе случило, двамата ненадейно осъзнаха, че гигантската костенурка вече не беше пред тях. Те се намираха сами във водата.

- Как... Какво беше това? - прошепна Аврил, поклащайки главата си.

- Не знам... Но беше наистина... неочаквано! И тревожно! - отбеляза Георги.

- Дейна! - извика жената, зяпвайки с притеснение съпруга си.- Тя може би е в опасност!

- Мислиш ли?

- Дължни сме да проверим! - извика Аврил и от раз хвана ръката на съпруга си. - Хайде, този път ще отидем там с летене! Побързо е!

Георги и за миг не се поколеба да подкрепи съпругата си в нейното предложение. Пое си дълбоко въздух, след което двамата с жената изведнъж се откъснаха от земята(и от водата), и се понесоха във висините като птици.

Летенето беше една от първите свръхсили, които Георги и Аврил бяха усвоили навремето. То неведнъж им бе помагало във всякакви ситуации по време на живота им в Америка и не само. И ето, че сега им помагаше отново. И по-точно казано- то най-вероятно помагаше на Дейна, която в момента може би беше в опасност...

Само след минути, Аврил и Георги незабелязано кацнаха пред кръчмата на тяхната нова приятелка, при което мъжът побърза да отвори вратата и да нахълта забързано в заведението. Съпругата му го последва.

Влизайки вътре, Георги и Аврил объркани установиха, че в заведението на Дейна не беше тъмно, нито пък разхвърляно, за разлика от неговия вид в странното видение от преди малко. Самата Дейна също не беше в смущаващия си безпомощен вид и в това Георги и Аврил се убедиха още в следващия момент, в който тя изведнъж изскочи пред тях и им извика:

- О, здравейте! Радвам се да ви видя отново!

Виждайки я усмихната и непокътната пред себе си, Георги и Аврил поклатиха главите си и отвориха устите си с известно недоумение. Дейна пък, от своя страна, присви веждите си, и ги попита:

- Добре ли сте?

- Да, да...- веднага отговори Аврил. - Просто... сме малко изненадани...

- От какво?

- Ами... - каза другата жена и се спогледа с мъжа си, после махна с ръка. - Всъщност, това не е важно.

Не ѝ се искаше да тревожи и новата им приятелка като споделя и с нея на какво бяха станали свидетели - особено щом то видимо не отговаряше на истината. Дейна, от своя страна, погледна към Георги, на когото каза:

- Брей, не знаех, че навън е *чак* толкова топло, че човек да си се разхожда из града без дори да си е взел горнище!

Щом чу тези негови думи, Георги внезапно си припомни, че все още беше гол до кръста. Покрай тревогите им с Аврил от последните няколко минути, той бе забравил да си наметне нещо отгоре.

- О, ами аз...- заекна той, прехапвайки устни и не знаейки как да се оправдае.

- Той се опитва да си направи тен - отговори вместо него Аврил, на чието лице се появи широка усмивка. - Нали така, скъпи?

- Ами... Да, да, точно така!- веднага се съгласи с нея Георги, при което също като съпругата си се ухили.

- Този остров определено е едно много подходящо място за правене на тен - констатира Дейна. - Но както и да е... А в крайна сметка вие защо сте тук? Трябвам ли ви за нещо? Или сте дошли да хапнете?

- Ами ние... - заекна Аврил. - Ние просто решихме да дойдем да те видим! Стига да не ти пречим на работата...

- Ама каква работа! - махна с ръка Дейна, при което се приближи към барчето и застана зад него, започвайки да подрежда едни неща. - Казах ви, че много малко хора посещават моето заведение. Уви, скоро може да се наложи и да го затворя и да се захвана с нещо по-доходоносно - доколкото островът го позволява...

- О, колко жалко! - възкликна Аврил, която заедно с Георги също се приближиха до барчето. - И все пак, дано в крайна сметка да не се стигне дотам...

- Дано... Макар че засега май натам отиват нещата... - въздъхна Дейна.

- А ти изобщо пробвала ли си някога да направиш... някаква реклама на твоята кръчма? - попита изведнъж Георги.

Дейна го погледна право в очите, при което се замисли.

- Всъщност да... Преди две-три години бях залепила разни рекламни листовки из целия град. Уви, това привлече вниманието на хората само за няколко дена... С времето листовките постепенно изчезнаха. Сещате се, някои от тях бяха съсипани от дъжда, а други пък бяха отлепени от стените и отвяни от вятъра...

- Защо не пробваш да направиш рекламата си... на билборд? - предложи Георги.

- Билборд? - ококори се Дейна.

- Да - кимна Георги. - Не си ли чувала за това?

- Всъщност чувала съм. Но в този град никога не е имало такова нещо и... се съмнявам скоро да има.

- Ами ако вие, гражданите му, не се погрижите за това, е повече от ясно, че скоро няма да си имате билбордове в града! - каза Георги. - Което ме навежда на идеята, че именно ти можеш да направиш първата стъпка в това отношение... А новаторството би могло да ти се отплати. - Какво имаш в предвид?

- Има в предвид... - побърза да отговори вместо него ухилената Аврил - ... че нюхът му за рекламна дейност никога не спи и отново се задвижва. Интересните идеи отново са започнали да бушуват в съзнанието му!

- Не, сериозно... - обърна се Георги и към двете жени с широка усмивка. - Замислете се колко хубаво би било точно в центъра на града за първи път да се появи билборд и той да е именно на "Уютно"! Това би било голяма сензация! А като към него прибавим и някой и друг мой рекламен трик, много скоро твоето заведение, Дейна, ще бъде едно от най-посещаваните в целия град!

- Но откъде ще го вземем този билборд? - попита Дейна.

- Ти намери на кого да задаваш този въпрос! - пошегува се Аврил.

- Аз ще помогна за тази работа, Дейна - отговори от своя страна Георги. - Мога да уредя още тези дни да донесат билборда и да го монтират в центъра - само преди това трябва да уредим разрешителното за поставянето му с кмета на града...

- Това не е кой знае какъв проблем, защото той ми е познат - махна с ръка Дейна. - Само че има един друг проблем... Не съм сигурна, че ще мога да си позволя създаването и монтирането на подобен билборд... Знаете, че заведението не е сред най-богатите и съответно и аз...

- За това не мисли! - каза Георги като сложи ръка на рамото ѝ. - Аз ще се погрижа за разноските.

- О, Георги, не мога да ти позволя! - извика Дейна. - Това сигурно ще струва стотици, че дори и хиляди!

- За мен парите не са проблем - каза с блага усмивка Георги. - Просто искам да помогна на заведението ти да се издигне! Като за тази цел предлагам и да го пообновиш малко, отново по мои разноски!

- О, направо не знам какво да кажа! Благодаря за добрината, която проявяваш към мен! Която и двамата проявявате към мен! Обещавам ви, че ако в крайна сметка всичко това помогне и заведението ми не фалира, вие ще можете да идвате тук когато пожелаете и да ядете безплатно колкото си поискате безплатно!

Георги и Аврил не казаха нищо, а само ѝ кимнаха, след което се спогледаха с усмивки.

Същия този следобед, Дейна, Фил, Треиси, Аврил и вече облечения Георги се събраха на една маса в "Уютно" и този път поподробно започнаха да обсъждат идеята за билборда и за рекламната кампания, която щеше да издигне заведението и да го направи едно от най-посещаваните в града. Също така, те обсъдиха и идеята за обновяването на заведението - може би най-радостната тема за Дейна, която искрено се радваше, че благодарение на съпрузите Годхънт, кръчмата ѝ най-накрая щеше придобие по-освежен вид.

По едно време героите започнаха да градят планове и за едно хубаво празненство послучай откриването на обновеното “Уютно”. Обмисляха го за уикенда на следващата седмица, когато по изчисленията на Георги всичко вече щеше да е завършено и готово за представяне пред обществото.

След края на въпросното събиране, Георги и Аврил понечиха да си тръгнат, но тогава внезапно се спряха, тъй като в заведението влезе една крайно интересна личност.

Това беше една вероятно петдесет и няколко годишна дама с тъмни, къси, къдрави коси и широка усмивка. Още щом я видяха да преминава през вратата, Аврил и Георги веднага останаха с впечатлението, че ставаше въпрос за една доста позитивна и весела личност. Това се потвърди още в следващия момент, в който тя възкликна:

- О, здравейте, милички! Вие сигурно сте Георги и Аврил!
- Да - кимна Аврил.
- Приятно ми е да се запознаем! - извика жената, при което хвана ръката първо на нея. - Аз съм Дора, майка на Трейси и съпруга на Фил! Те двамата ми казаха само хубави неща за вас! А не си спестиха хубавите думи и днес, когато тръгнаха за насам, за да се срещнат с вас и Дейна и да обсъдят вашите идеи за “Уютно”!

- Радваме се - каза Аврил.

- И ни е приятно да се запознаем - също както с другите от вашата приятна, сплотена компания тук! - отбеляза Георги, при което също стисна ръката на Дора.

И така, в крайна сметка двамата останаха още малко, за да се поопознаят и с новопоявилата си, която, както я бяха преценили и на пръв поглед, се оказа една наистина много добра и весела жена с хубаво чувство за хумор. Не след дълго обаче, когато вече приближаваше осем часа, Георги и Аврил решиха, че е дошло времето вече наистина да си тръгват - и този път така и направиха.

По пътя за към дома си, мъжът и жената с усмивки си споделиха някои от нещата, които ги бяха впечатлили.

- Дора е много приятна жена! - възкликна Аврил. - Така е.
- Не мога да скрия радостта си от факта, че още в първите ни седмици на острова си намерихме цели четири нови приятели, с

които да общуваме! Това определено щеше да ни липсва много ако нещата не се бяха подредили по този цветущ начин!

- Да. Особено след изпълнения с много приятелства и дружби живот в Америка... - след тези свои думи Георги внимателно се загледа напред в пътя си. - Хм... забелязваш ли, че отново минаваме по улицата, на която намерихме Рита? Или по-точно на улицата, на която *спасихме* Рита...

- Да. И да ти кажа честно - и на идване насам, а и сега, тази улица ми се струва... малко по-различна... Странно, но имам чувството, че нещо в нея все се променя...

- Да, и аз. Затова и отворих темата за нея. Първия път, когато преминахме отгук с колата, и когато беше слънчево, улицата си беше същата като тази, по която минаваме в момента. Когато в същия онзи ден излизахме от града обаче, и когато беше дъждовно, улицата изглеждаше доста по-различна и... някак си мистична...

- Странна работа - поклати главата си Аврил. - И все пак нали си създадохме някаква теория за това несъвпадение - все пак тогава всичко беше мокро и мрачно заради лошото време, което като гледам днес няма да се повтори...

- Да, това си беше добра теория - каза Георги. - Но дали е вярна или онзи случай с Рита и нейният странен средновековен нападател е индикатор за нещо по-специфично... може би ще разберем с течение на времето. Колкото повече започнем да опознаваме този град, толкова повече неща за него ще ни станат ясни...

- Да - съгласи се жената, макар и някак отвяено. - Така е.

Не много по-късно привечер, скоро след приятната приготвена от Аврил морска вечеря, Георги бе застанал на терасата при стаята им на втория етаж в къщата и замислено се бе загледал към океана.

- И ти ли се сещаш за това, за което и аз, когато гледам към океана? - ненадейно, гласът на жената се чу зад него.

- Ако ти се сещаш за едно огромно и много красиво зелено същество с черупка... - отвърна леко шеговито Георги. - Сериозно, не

знам каква беше онази костенурка, но тя определено успя да ни заблуди много...

- Не можем да сме напълно сигурни, че ни е заблудила.

- Какво искаш да кажеш?

- Ами... не съм съвсем сигурна... - отговори колебливо жената. - Кой знае, може би... може би онова видение не се е отнасяло за настоящето... а за миналото... или... за бъдещето...

- Хм... - замисли се Георги. - Да, права си. Възможно е...

И това беше последното, което той каза преди двамата с Аврил отново да се загледат втренчено и мълчаливо към сякаш безкрайния океан...

А по същото това време, там, из дълбините на прелестната морска шир, един пасаж от риби се разпръсна на всички страни, давайки път на голяма зелена костенурка, която плуваше напред устремено и в една определена посока. Същата онази костенурка, която Аврил и Георги бяха видели пред дома си и чрез която те бяха получили онова странно видение; същата, спомените за която и понастоящем завладяваха съзнанията им. Сега обаче, плувайки във водата, и размахвайки грациозно със своите крайници, костенурката сякаш изглеждаше още по-величествена...

Животното продължи да плува още десетина минути, когато изведнъж, понасяйки се над едни високи подводни скали, изведнъж се озова пред друго не по-малко внушително нещо. Огромен подводен замък, който, в комбинация с тънките последни лъчи, идващи от вече залязващото слънце над водата, определено можеше да спре дъха на всеки водолаз, плуващ толкова дълбоко из водите на океана. Замъкът бе разположен на една голяма скала, която цялата бе обрасла в тучна подводна зеленина, която пък от своя страна бе осеяна с множество сякаш сияещи сини цветчета. Мехурчетата, които обграждаха всичко това, също сияеха, като така превръщаха тази необикновена картина в още по-вълнуваща.

Виждайки огромното здание, голямата костенурка изобщо не се поколеба, а направо се понесе към него с голям ентузиазъм. Сякаш този красив кралски палат бе нещо много специално за тази костенурка... Сякаш именно този огромен на пръв поглед изграден от човешка ръка замък беше нейният дом...

Ново начало за уютно място

Близо седмица по-късно, в друг един хубав и слънчев ден, много от жителите на Миствил бяха привлечени от доста интересното нововъведение на площада в неговия център.

Става въпрос за първия билборд в града, чието поставяне в крайна сметка действително бе осъществено от страна на Георги и някои негови познати от Америка. Разбира се, преди да уреди поставянето на билборда, Георги, заедно с Аврил и Дейна, лично се бяха срещнали с кмета на Миствил, който както вече знаем бе познат на Дейна човек, и който веднага бе одобрил идеята за подобно нововъведение в града.

Билборда на “Уютно” действително беше доста интересен не само с това, че се явяваше първия такъв в града, а и изобщо на острова, а и защото самият дизайн на рекламата на него изглеждаше наистина много добър - хубава и специално заснета от Аврил снимка на Дейна, встрани на която с големи букви и артистичен шрифт бе изписано както името на заведението, така и подробности около адреса му и датата на неговото предстоящо ново откриване след реновирането. Впрочем, въпросното откриване щеше да се проведе именно в същата тази вечер, от осем часа, и на него бе поканен да дойде всеки, който пожелае.

Но да се върнем към билборда на площада, през по-ранните часове на деня.

- О, прекрасен е! - беше първата реакция на Дейна, когато тя, Георги, Аврил, Фил, Трејси и Дора за първи път застанаха пред вече издигнатото рекламno платно, чието монтиране бе финализирано едва преди няколко минути.

- Наистина, скъпи, просто е... перфектен! - възкликна и госпожа Годхънт, обръщайки се с широка усмивка към своят любим.

- И аз съм на това мнение - каза Георги, на пръв поглед нескромно, но в последствие стана ясно, че хвалбата му всъщност се

отнасяше до друг ценен за него човек: .- И за това трябва да благодарим не на кой да е, ами на...

- Е, какво ще кажете за крайния вариант на билборда? - бе прекъснат от мъжки глас встрани.

Шестимата герои се обърнаха нагам и видяха, че към тях се приближаваше един привлекателен мъж с руси коси и широка усмивка, който тъкмо се връщаше тук след като бе разменил няколко думи с монтажистите встрани.

- Тъкмо се канех да те спомена, сине... - каза Георги, при което се приближи до мъжа и го прегърна гордо през рамо. - И шестимата сме очаровани от работата, която си свършил.

При тези негови хвалебствени думи, Джейкъб, както вече знаем, че беше името на първородния син на Аврил и Георги, се усмихна още по-широко и отбеляза в опит да е по-скромен:

- Е, не съм направил нищо по-особено от обикновено. Напоследък освен като адвокат и акционер на "Ню Хоуп", обичам да се изявявам и като графичен дизайнер в компанията. Направата на този постер бе лесна работа за мен.

- Не става дума само за направата на постера - каза Георги. - А и за останалите неща- наемането и докарването на професионални работници тук, доставянето на всички нужни материали за поставянето билборда... А да не говорим, че и ти самия реши да дойдеш на място, за да видиш как ще протече цялата работа - това за мен е проява на голям професионализъм.

- Радвам се, че мислиш така. Но, ако трябва да съм честен, не знам дали щях да дойда ако и вие не бяхте тук и това не беше ваша лична поръчка.

- Няма значение, важното е, че си тук - махна с ръка Аврил и го прегърна, а после попита: - Работниците отидоха ли вече към самолета, с който дойдохте тази сутрин?

- Да - отговори Джейкъб. - Аз обаче бих желал да остана тук поне до довечера... Имам голямо желание да присъствам на откриването на заведението, стига това да не е проблем...

- О, ама разбира се, че не е! - махна с ръка Дейна, към която бяха отправени последните няколко думи на мъжа. - Всеки, който

пожелае, е добре дошъл! А ти и родителите ти сте дори и задължителни специални гости!

- Страхотно - усмихна се ведро Джейкъб.- Значи довечера ще си прекараме добре.

- Да, но дотогава има известно време... - каза Аврил, при което хвана сина си под ръка. - Време, което искаме да прекараш с нас в къщата ни недалеч оттук!

- Това е чудесна идея! Всъщност, ако трябва да бъда напълно честен, аз дойдох на острова не само заради билборда, а и за да видя как си живеете вие с татко тук. И определено първите ми впечатления от това място са много добри...

-Радваме се - каза с усмивка Георги, при което потупа сина си по гърба. - Ще стават и по-добри.

В късния следобед на същия ден Джейкъб вече се разхождаше по брега недалеч от къщата на Аврил и Георги, и с усмивка оглеждаше всичко наоколо, което определено имаше с какво да го впечатли.

- Любуваш се на екзотичната природа, а? - чу се внезапно гласа на баща му, който се приближи към сина си и с усмивка също огледа крайморския пейзаж.

- Да. Вие с мама добре си живеете тук, струва ми се... Слънце, море... прекрасни изгледи... Всичко е като в някоя мечта!

- Да, и ние с нея сме на това мнение още от първите дни, когато пристигнахме - каза Георги, при което седна на пясъка и се загледа в далечината. - Остров Сандерс със сигурност е едно от най-красивите места в целия свят...

- Несъмнено - кимна Джейкъб, при което приклепна до баща си. Със зъбите си по-младия мъж някак артистично се заигра с едно тънко сламено стръкче, което тъкмо бе откъснал от един буен храст встрани на плажа. - Но да ти кажа, не бях чувал за това място преди вие с мама да ми съобщите, че ще се нанесете тук...

- Островът е сравнително наскоро открит. Аз лично навремето съм гледал заедно с майка ти някои репортажи за него в научнопопулярни филми... Но тогава той все още бе новооткрит остров и

никой не живееше на него. Можехме ли с майка ти тогава да предположим, че след години ние самите ще се нанесем на него!

- О, да, как бихте могли! - каза засмян Джейкъб, при което усмихнат се загледа в посока къщата. - А надали сте предполагали и че тук ще се сдобиете с нов домашен любимец!

Георги погледна към изпълнения с енергия голдън ретривър, който си подскачаше из плитките води в далечината, вероятно закачайки се с някоя и друга рибка.

- Така е, Рита беше една от първите изненади, с които ни посрещна островът - каза с усмивка Георги, сетне доби по-сериозно изражение на лицето си. - Разказвали сме ти историята за това как я открихме...

- Да, и тази история е действително крайно необикновена! С мама успяхте ли да узнаете поне нещо за мъжа, който е искал да убие Рита?

- Не - отговори Георги, поклащайки главата си. - След онзи случай не сме го виждали повече. Той сякаш... бе тайнствено привидение, което намина през нашия свят в първите ни дни тук, а после изчезна вдън земя. Както в единия момент препускаше напред с коня си, в другия... вече просто го нямаше... Странна история!

- Не е кой знае колко по-странна от множеството други такива, на които преди сме ставали свидетели в Уест Порт, а и по света! - припомни му закачливо Джейкъб. - Предполагам, че не си забравил за всичките онези дори още по-изумителни прекеждия, през които вие с мама сте преминавали, и в някои от които дейно участие сме взимали и аз и останалите от нашето семейство...

- Със сигурност не бих могъл да ги забравя - каза подсмехнат

Георги, кимвайки с глава. - И все пак, не ми се иска и тук двамата с Аврил да бъдем въввлечени в някакви опасни и вълнуващи приключения... Идеята да дойдем тук беше именно да се отървем за известно време от напрежението на големия град и на всички странности из него и из онези къччета от широкия свят, където малко или много сами сме си търсили белята. Първоначалният план, все пак, бе просто да се отдадем на отдавна заслужена почивка.

- Е, добре е на този етап от живота си винаги да си имате едно наум, че дори и да отидете на край света, пак не е съвсем сигурно дали ще успеете много-много да си отпочинете! - пошегува се Джейкъб без сам да осъзнава колко прав беше всъщност, сетне си пое въздух и гордо допълни: - Вие сте Георги и Аврил Годхънт!

Стъмваше се, когато Аврил, Георги и Джейкъб, върнали се в Миствил, с приятни чувства влязоха в обновеното “Уютно”.

Благодарение на внесените от съпрузите щедри средства, заведението беше наистина доста променено - още от първите си стъпки навътре мъжът, жената и техния син останаха впечатлени от работата, които майсторите, наети от Георги, бяха свършили. А тази работа не бе никак малко - тя включваше едно основно преобоядисване на цялото основно помещение на “Уютно”, както и инсталиране на иновативен климатик и вградена уредба с колони. Масите и столовете, както и бара, също бяха доста попроменени, или по-точно- преобоядисани и лакирани. В единия ъгъл на помещението пък бе поставена една сравнително голяма сцена, на която имаше и микрофон.

Същевременно с тези новости, из кръчмата бяха останали някои от значимите характерни предишни елементи, сред които и картините и антиките - така че традиционното усещане да не се загуби из пластове на модерното.

- А, ето ви! - още щом мерна отговорниците за всичко това, развълнуваната Дейна веднага изскочи с широка усмивка пред съпрузите и сина им.- Можете ли да си представите, че остава по-малко от час до тържественото откриване! А сякаш подготовката за всичко това започна вчера!

- Наистина, дните за подготовката се изнизаха бързо - съгласи се Аврил.

- Нямам думи, с които да ви благодаря за всичко, което направихте за мен и заведението ми! - възкликна тогава Дейна, хващайки ръцете на Аврил и поглеждайки с усмивка нея, мъжа ѝ и сина ѝ. - Ех, дано всичко покрай откриването да мине добре!

- Нещо ме кара да съм сигурна, че ще е така! - рече уверено другата жена.

И така, след този кратък разговор, четиримата герои, заедно с появилите се минути след това Фил, Дора и Трейси, започнаха с нетърпение да очакват пристигането на първите гости на обновеното заведение.

А първите гости дори подраниха - това бяха едни симпатични възрастни хора, които не след дълго бяха последвани и от свои приятели, с които очевидно се бяха разбрали да се срещнат именно на въпросното откриване. Не след дълго, в таверната започнаха да влизат и много други личности на всякакви възрасти - и така, докато домакинята Дейна се осъзнае, нейното заведение вече бе пълно с народ. - О, тук има поне тридесет човека! - възкликна в един момент наред еуфорията си тя, обръщайки се отново към Аврил, Георги и Джейкъб, които стояха до нея. - Дори и кметът и съпругата му ме удостоиха с честта да дойдат! О... за първи път имам толкова много клиенти наведнъж!

- И новия вид на заведението май им допада - отбеляза Георги, при което проследи с поглед Трейси, която в този момент тъкмо излезе забързана от кухнята с табла в ръка, занасяйки вкусна гозба на поредния клиент.

- Е, девет часа вече минава... - каза тогава Дейна, поглеждайки часовника си - Май е време да изляза на сцената и да приветствам гостите! О, но преди това... трябва да обсъдя някои неща с изпълнителката, който днес ще пее на тази сцена!

- О, Дейна, защо не си ми казала, че ще каниш изпълнителка! - обърна се към нея Георги. - Щях да платя и разноските и по това!

- Не се безпокой... - каза му с усмивка Дейна. - Не беше трудно да убедя въпросната изпълнителка тази вечер да пее безплатно!

След тези свои думи, оставяйки в известно недоумение Аврил, Георги и Джейкъб, тя от раз се обърна на другата страна и набързо отиде в кухнята.

- Хм... Коя ли е въпросната певица, за която говори Дейна? - почуди се Аврил, поглеждайки към съпруга си и мъжа си.

- Нямам никаква представа - каза Георги, поклащайки главата си, а и сина им се чувстваше в същото неведение.

И така, само след няколко минути, съдържателката на кръчмата набързо излезе от кухнята, като след нея се появиха и Фил, Дора и Трейси, които също искаха да присъстват на тържественото обръщение на въпросната дама към гостите. Виждайки Дейна да се качва на сцената, Аврил, Георги и Джейкъб се приближиха към нея, за да чуят и видят своята позната още по-добре.

Дейна излезе на сцената леко притеснена. Почти веднага обаче, съзирайки всички онези усмихнати хора, които гледаха право към нея, жената изведнъж придоби някаква спонтанна самоувереност, която ѝ послужи като вдъхновение за последвалата реч пред микрофона:

- Здравейте, скъпи граждани на нашия прекрасен Миствил! За тези, които не ме познават, ще се представя - аз съм Дейна Локхарт и съм съдържателката на това заведение! Изключително много се радвам да ви видя тук тази вечер, която за мен и моите приятели е наистина много специална! От днес малката кръчма, която милата ми майка навремето основа, започва своят нов живот! А това, разбира се, нямаше да стане, без огромната помощ на едни мои скъпи нови приятели, които тази вечер са тук, сред нас и на които всъщност не им липсва световна слава! Става въпрос за Георги и Аврил Годхънт, а и техния син Джейкъб! Да ги аплодираме!

Думите на Дейна, последвани и от посочване на тримата Годхънт от нейна страна, провокираха всички присъстващи започнаха да им ръкопляскаат бурно. Аврил, Георги и Джейкъб пък им помахаха с широки усмивки и искрена признателност.

- Е, след тази моя кратка реч, мисля, че дойде времето и за първата ми изненада за вечерта! - възкликна Дейна. - Предполагам, не сте си помислили, че откриването на обновеното “Уютно”, няма да бъде съпътствано и с някои изненади от моя страна... и с много музика! Така че, скъпи гости, посрещнете първата ни изпълнителка за тази вечер- моята скъпа приятелка и изключително добра певица Дора Стюарт, която ще изпее за вас една от най-емблематичните песни на АВВА!

Изричайки тези думи, Дейна с широка усмивка приветства на сцената Дора, която не по-малко ухилена до уши се качи на нея и пое микрофона в ръката си. Паралелно с това, откъм големите колони

встрани зазвуча силна музика, пусната от Стейси. Като трима от многото свидетели на тази сцена, Аврил, Георги и Джейкб се спогледаха с приятно изненадани усмивки. Дори съпрузите Годхънт не знаеха, че Дора можеше да пее и именно това бе причината до сега те и за миг да не заподозрат, че именно тя бе запланувана като изпълнителката, която да радва гостите на “Уютно” тази вечер.

И докато тримата Годхънт се споглеждаха изненадани, самата Дора никак не си загуби времето, и с ведрата си усмивка започна да пее един от несъмнено най-големите хитове на АВБА - “Mamma Mia!” - който бързо приповдигна настроението на гостите още повече - до толкова, че след края на песента, откъм публиката се чуха бурни и наистина заслужени аплодисменти. Това успя да зарадва Дора тъй силно, че тя да се обърне към всички с думите:

- Благодаря ви! Много съм радостна, че изпълнението ми тази вечер мина толкова добре! И, за да ви се отблагодаря за оваците, мисля да изпея още една песен преди старта на караокето, в което и вие ще можете да се изживите! Упс, това май беше една от изненадите на Дейна, която аз май издадох...

Тя веднага се обърна с леко виновна усмивка към съдържателката на заведението, която от своя страна ѝ шеговито поклати глава с широко ухиленото си изражение.

- Както и да е - обърна се отново Дора към публиката. - Бих желала втората ми песен да е специален поздрав именно за самата Дейна, която аз обичам като своя собствена дъщеря! И тъй като в момента в уредбата е сложен диска с инструментали на АВБА, и втората песен, която ще изпея ще бъде тяхна... “Dancing Queen” - поздрав и за всички други, които се чувстват като кралици!

Речено-сторено. Само след няколко секунди, из цялото заведение отново се чуваше силната музика, която този път се явяваше мелодията на друга вечна песен на легендарната шведска група - евъргрийн, отново изпълнен повече от брилянтно от самата Дора. При която всъщност не само прекрасното пеене грабваше публиката, а и усещането, което нейното излъчване създаваше - усещане на една дама, напълно потопена в песните, които изпълняваше.

Заради същата тази отдаденост, разбира се, Дора за втори път си заслужи бурните аплодисменти на хората. Това само наकारа сърцето ѝ да

забие още по-развълнувано, а на самата нея ненадейно ѝ даде тласък да вземе и едно спонтанно решение относно продължителността на изявата си на тази сцена. Затова обзрялъчезарно публиката с думите:

- Благодаря ви, ах, благодаря ви! Безкрайно поласкана съм от факта, че получавам такава радушна подкрепа от вас! И именно тази подкрепа сега ме кара... да ви изпея още нещо! Но за да не ви омръзне това, че пея само аз, бих желала да покания тук, на сцената, и моята дъщеря Трейси, както и самата съдържателка на заведението, Дейна, която, както вече разбрахте, също чувствам като своя дъщеря!

Веднага щом изрече това, тя се обърна с широка усмивка към двете по-млади дами, които ококорени се опитаха да ѝ обяснят със знаци, че не ги бива много в пеенето. За Дора това обаче не беше от значение, и именно поради тази причина тя от своя страна им даде още един знак да се качат на сцената. А в момента, в който те все пак го направиха, Дейна леко дръпна микрофона на Дора и каза на присъстващите:

- С Трейси бихме искали да ви помолим да ни извините ако прекалено много ви ужасим с пеенето си! И на двете ще ни е за първи път, нали, Трейси?

- Да!- отвърна веднага доста изчервената ѝ приятелка.

Непосредствено след този нейн отговор, Дора отново взе микрофона в ръцете си, при което, заставайки между Дейна и Трейси, ги прегърна, и се обърна към публиката с думите:

- Е време е и за поредната песен на АВВА за тази вечер! Това е още един от най-емблематичните им хитове - "Money, Money, Money"! Поздрав за онези, които имат повечко парички в този свят на богаташи!

Тя разсмя публиката, а после обърна въпросителния си поглед към Фил, който в настоящия момент стоеше при уредбата и се чудеше как ли да я задейства.

- Почакай, ето така се прави - веднага му се притече на помощ Джейкъб, като му помогна да пусне музиката.

- Благодаря! - каза му с широка усмивка Фил.

Ушите на всички мигом бяха докоснати от неопровержимата емблематичност на началните акорди на поредната позната песен на АВВА, която само след секунди трите жени на сцената започнаха да

пет в едно всъщност доста добро трио. Пъргави, шури, повече отпуснати от очакваното, те, но най-вече Дора и Дейна, се раздадоха така, че човек можеше да предположи, че на сцената се намира група от професионални певици.

А след въпросното прекрасно изпълнение публиката отново огласи заведението с овации. Това не можа да не накара изпълнителките да се почувстват истински щастливи, задето общото им представяне на “Money, Money, Money” е било прието така добре от многобройните посетители на кръчмата - сред които бяха и членовете на спомогналото за това събитие семейство Годхънт, на които Дейна дори си позволи да изпрати една въздушна целувка.

Веднага след края на песента обаче, и след поредните няколко благодарствени слова, този път не само от една, ами от цели три жени, Дейна побърза да вземе микрофона от Дора и да се обърне към гостите си с думите:

- А сега е време и вие да се изявите! Започва караокето, което трябваше да бъде втората ми изненада, но за което вие вече знаете, благодарение на моята скъпа Дора, която аз също чувствам като майка!

Дейна погледна с добронамерено изражение към по-възрастната дама, която сияеше с не по-малко ослепителна усмивка.

И така, въпросното караоке започна. Множество хора преминаха през сцената с опитите си да изпеят някоя и друга известна песен - вече не само на АВВА. При някой това не се получаваше, но при други определено излизаше повече от добре.

По едно време Дейна се приближи към Аврил, Георги и Джейкъб и ги попита:

- Е, как си прекарвате?
- Чудесно! - отвърна жизнерадостно Аврил.
- Радвам се - каза с усмивка Дейна. - А защо... и вие двамата с Георги не излезете да изпеете нещо?
- Ние? - ококори се Аврил, поглеждайки към Георги.
- Ами да! - възкликна Дейна. - Хайде, вижте колко забавно е караокето! Само ми кажете някоя песен, за да видя дали ѝ имам инструментала и... излизайте! Ах, ще е прекрасно още в първите часове на

новото си начало заведението ми да бъде огласено от пеещите гласове на самите Аврил и Георги Годхънт!

Съпрузите се спогледаха, леко колебаещи се след неочакваното предложение на щурата им нова приятелка.

- Хайде, наистина го направете! - намеси се ненадейно и Джейкъб. - Знаем колко хубаво пеете и двамата!

- Ами... - поколеба се отново Аврил, поглеждайки въпросително Георги в очите.

- Нищо няма да ни стане ако се опитаме... - предположи с усмивка той.

- Е... Добре... - каза жената, поемайки си въздух. - Но... какво ще изпеем?

- Сега се сещам за една песен. Спомняш ли си кой беше първия филм, който гледахме на кино, когато се нанесохме в Уест Порт преди време? Името му беше "Манекен" и до ден днешен се зачита за един от най-добрите филми, излезли през осемдесетте!

- О, да, как бих могла да забравя! - възкликна Аврил. - А песента от него е върховна, тя дори и беше номинирана за Оскар! О, да не би да искаш да изпеем *нея*?

- Да, какво ще кажеш? - каза с видим ентузиазъм Георги. - Надявам се... че и ти като мен все още помниш текста?

- Да, помня го. Не забравяй, че това беше една от любимите ни песни през първите ни няколко години в Америка...

- Не бих могъл да забравя - каза с прехласнато изражение на лицето Георги, при което с проблясващ поглед приближи лицето си до това на Аврил и двамата се целунаха.

- "Nothing's Gonna Stop Us Now"! - възкликна в този миг Дейна. - Така се казва песента от филма, нали? Даа, мисля, че на тази песен ѝ имаме инструментала... Наистина е прекрасна. Аз самата съм я чувала неведнъж по радиото... и неведнъж са обявявали, че това е главната песен от филма, за който споменахте.

- А и мисля, че ще е в хармония с настроението на всички ни през тази вечер! - каза Аврил.

- Да, безспорно - кимна мъжа ѝ. - А освен това е и в настроение с нестихващата ни любов един към друг, скъпа моя...

И така, само след няколко минути, точно след края на поредното караоке изпълнение, на сцената се качиха и самите Аврил и Георги Годхънт, които, благодарение на предхождащата ги слава, получиха бурни овации още преди да са изпели каквото и да било. Те се прегърнаха през рамо пред всички, при което мъжът каза на микрофона:

- Нека песента, която с любимата ми ще изпълним сега, да бъде поздрав за всички влюбени, които винаги са готови да докажат, че нищо не би могло да ги спре да бъдат щастливи!

И ето, че от колоните започна да звучи и музиката към песента “Nothing’s Gonna Stop Us Now” на Starship, която Аврил и Георги започнаха да пеят - като преди това, разбира се, не пропуснаха да се погледнат в очите със своите безкрайно влюбени проблясващи погледи.

Тяхното изпълнение бе не по-малко добре прието от всички. Страхотния дует на действително отдадени един на друг влюбени като Аврил и Георги определено накара не една двойка в заведението да се прегърне и потанцува. Стоящият най-отпред Джейкъб пък си спомни за своята любима съпруга, която в момента го чакаше в Америка, и при която той вече нямаше търпение да се върне възможно най-скоро.

А Георги и Аврил - те сякаш бяха най-развълнувани. Песента, с чувствения си текст, определено бе успяла да им подейства така, че двамата просто да не могат да откъснат погледите си един от друг. А когато след нейния край се хвърлиха един към друг и се целунаха със своята собствена уникална чувственост на сцената, съпрузите просто си пожелаха този миг да не свършва...

Ала докато в обновеното “Уютно” хората се веселяха и празнуваха очевидно успешното му ново отваряне, в къщата на Аврил и Георги на плажа се случил нещо обезпокоително.

Кучето Рита се беше излегнало на терасата при стаята на Аврил и Георги и замислено се бе загледало напред, към океана, който както винаги бе в невероятна хармония със звездното небе. Внезапно обаче, очите на животното бяха заслепени от силна и неочаквана светлина, която изведнъж се появи на близо метър встрани от него и която трая едва няколко секунди. А след като светлината изчезна, Рита с ококорен

поглед обозря тъмната фигура на един брадат мъж, който държеше остър меч в ръката си.

Виждайки въпросния човек, кучето отведнъж се изправи и пристъпи една крачка назад. Рита много добре го познаваше той беше същият онзи човек, който се бе опитал да я погуби неотдавна, но от чийто смъртоносен меч Аврил и Георги я бяха спасили навреме. Сега обаче, новите господари на кучето ги нямаше и то трябваше да се справи само с мъжа, който очевидно идваше, за да довърши започнатото.

Рита пристъпи още една крачка назад, при което опашката му се опря в откренатата врата на терасата. Само след миг, Рита отведнъж се обърна към тази врата и скачайки към нея, набързо я избута настрана, влизайки забързано в стаята. Очаквано, брататият мъж не се спря и побърза да подгони животното вътре, като в опита си да забие меча си в него потроши не един от предметите в нея.

До един време, кучето умело успяваше някак си да избягва ударите от меча на мъжа - и да отвръща на всеки от тях със силен лай. Ала в един момент животното ненадейно се озова притиснато в ъгъла, което бе възможно най-подходящия момент за брататия мъж отново да вдигне меча си, готов да нанесе този път сигурния си удар.

Кучето се вцепени. То с ужас гледаше нагоре, към проблясващите на фона на лунната светлина сини очи на мъжа, и сякаш не можеше да се откъсне от тях. Това обаче трая до момента, в който изведнъж очите на кучето също проблеснаха, но не в синьо, ами във вече познатото ни червено, при това далеч по-силно от очите на човека.

Още преди мъжът да се е осъзнал, всичко около него и Рита се озари в силна и ослепителна червена светлина, която в следващия миг накара и двама им да изчезнат...

5

Навреме и не съвсем

В “Уютно” всички негови гости се бяха смълчали, и с голямо нетърпение очакваха да чуят това, което един привлекателен рус мъж се

канеше да им изсвири и изпее, седнал на кръгло столче пред поставения на специална стойка микрофон на сцената.

Този мъж бе също решилия да се престаши да изпее нещо Джейкб - но не с вече готов инструментал за фон. Запознат със свиренето на китара, той, държащ именно една стара такава в ръка, дарил лицето си с усмивка на лицето, а искрените си сини очи с дружелюбни проблясъци, сега същерцаваше публиката трепетно. Отначало го докосна лека сценична треска, но в следващите минути мъжът се стегна и с едва ли не майсторски почерк изсвири и изпя пред публиката с една нечувана за всички песен, която определено им допадна много. Нейното име бе “Is It Worth It?” и се оказа, че самият Джейкб я бе написал още преди години, за да излее чувствата си по отношение на пътищата на живота и до каква степен деянията ни из тях си струват.

Разбира се, самото позитивно излъчване на мъжа в момента подпомогна инак философската песен също да звучи по-скоро позитивно, приповдигащо настроението - каквото бе и замисляла на цялото събитие. Надали за някой би била изненада, че заради всичко това и Джейкб бе поредния, дарен с бурните аплодисменти на присъстващите след края на песента. В знак на признателност към тях мъжът дори изправи, поклони се и каза на микрофона:

-Благодаря ви!

После с усмивка слезе при същата тази публика, където веднага бе посрещнат от родителите си, както и от Дейна, на която той подаде китарата, докато тя му говореше:

- О, песента беше страхотна! Защо не я издадеш по света, за да могат да ѝ се радват повече хора?

- Да, наистина! - намеси се и Аврил, която също се приближи към него, заедно с Георги. - Джейкб, не знаех, че проявяваш чак такъв интерес към музиката! С баща ти сме приятно изненадани!

- Аз сам бях изненадан когато се реших да напиша тази песен - каза нейния син.- Един ден си стоях пред бюрото в кабинета си и изведнъж започнах да си тананикам тази мелодия, която в последствие реших да превърна в нещо като... песен. И именно така се появи “Is It Worth It?”.

- О, какво ти ‘нещо като песен’, това си е същински хит! - възкликна Дейна по повод предпоследното изречение на Джейкъб. - Определено трябва да я издадеш!

- Ще видя. Към момента я чувствам по-скоро като нещо лично, което бих желал да запазя за себе си... и за специални поводи като този, разбира се - каза Джейкъб, дарявайки съдържателката на заведението с приятелска усмивка и дори потупвайки я по едното рамо. После се обърна към майка си и баща си и им каза: - Е, а сега мисля, че ми е време да се прибирам в Уест Порт.

- Миличък, сигурен ли си, че ти се пътува през... нощта? - попита го Аврил. - Ако искаш можеш да останеш да преспнеш в къщата ни.

- Не, мамо, благодаря - махна с ръка Джейкъб. - Ще си тръгвам... А и нали няма аз да карам, а Тим, пилотът на частния ми самолет, който навярно вече е заспал докато ме чака там, в него.

- Добре, синко - каза Георги, при което потупа сина си по рамото. - Но нека ние с майка ти изпратим до самолета...

- Няма проблем - отвърна Джейкъб, при което се обърна към Дейна и застаналите зад нея Трейси, Фил и Дора. - Благодаря ви за приятното прекарване. От доста време не се бях забавлявал така!

- О, няма защо да ни благодарим! - възкликна съдържателката на “Уютно”. - По-скоро ние трябва за пореден път да ти благодарим за всичко, което с родителите ти направихте за нас и ренесанса на заведението!

Джейкъб не каза нищо повече, а само ѝ кимна с все така широката си усмивка. След това, обръщайки се на другата страна, той даде знак на Аврил и Георги, при което тримата заедно тръгнаха към изхода от таверната.

- Ех, ех, ех...- въздъхна тогава Дейна, обгръщайки с бърз поглед всичките гости.- Не предполагах, че този ден ще дойде... но ето, че той е факт! От днес, “Уютно” започва новия си живот!

-Да се надяваме, че той ще е много по-успешен от предишния! - възкликна Дора.

- Аз лично не се и съмнявам! - намеси се и Трейси.

И така, не след дълго празненството в заведението приключи, а гостите един по един се разотидоха, като много от тях преди това не пропуснаха да поздравят Дейна за успешното откриване на обновеното “Уютно”. Скоро след гостите, от заведението си тръгнаха и Трейси, Дора и Фил, които пък си се прибраха в своя съвсем близък дом - една от къщите срещу “Уютно”.

Неусетно, само за около петнадесетина минути, Дейна вече бе останала сама в до скоро изпълненото с толкова много възгласи и музика заведението. Предоволна от вечерта, дамата лека-полека започна да подрежда кръчмата.

Ненадейно обаче, точно когато Дейна слагаше един стол на мястото му при квадратна маса, тя чу зад себе си стъпки. Това я накара веднага да се обърне и да съзре там, в по-тъмната част на помещението, един облечен в нещо като плащ човек, чието лице не можеше да се види заради сянката, в която бе паднала върху него.

- Вече затваряме! - побърза да обясни Дейна. - Моля, елате утре, работното ни време е от осем...

Ала човекът с плаща, който сякаш изобщо не бе чул какво му бе рекла съдържателката на таверната, изведнъж протегна ръката си настрана, към копчето за захранване на осветлението. Натискайки го, той накара цялото помещение да потъне в тъмнина.

- Хей, какво правите!?!- извика Дейна изумена и доста смутена.

Тайнственият човек не ѝ отговори, а бавно пристъпи напред, при което лунната светлина, идваща откъм един от прозорците встрани изведнъж озари лицето му, което Дейна вече спокойно можеше да види. Вгълбила погледа си в неговото плашещо изражение, жената се облещи и отвори широко уста. Започна да крещи, което съвсем не възпрепятства потайният човек изведнъж да засили крачката си към нея и да я притисне в единия ъгъл...

Междувременно на всичко това, но малко преди неочакваното тревожно нападение наред притъмненото “Уютно”, колата на Георги се спря пред един не много голям, но луксозен самолет, кацнал на

специално изградена писта сред плажа, пред който само след минута вече бяха застанали както самият той, главата на семейство Годхънт, така и жена му Аврил и синът им Джейкъб.

- Е, синко... - обърна се по-зрелия мъж към по-младия. - Приятно ни беше да ни гостуваш!

- Скоро можеш да дойдеш пак! - отбеляза Аврил, което прозвуча по-скоро като подчертаване на изявено нейно желание. - А може да вземеш и още някой със себе си! На нас с Георги ще ни бъде много приятно отново да видим членовете на семейството ни на живо, а не само на екраните на устройствата...

- Може и да дойдем някой път всичките! - пошегува се Джейкъб. - Само че тогава ще трябва доста добре да се подготвите за това масово нашествие на родата!

- О, за нас това ще бъде голяма радост! Пък и вече си имаме и отношения с успешно заведение в града, в което да можем да ги съберем всичките! - възкликна закачливо Аврил. - Но както и да не, нека да не те разсейваме повече, тъй като сигурно вече нямаш търпение да се прибереш у дома...

- Да, така е.- каза Джейкъб, при което набързо се качи в самолета и помахвайки на родителите си, им каза: - Чао!

- Чао, скъпи! - махна му с усмивка Аврил.

- Чао! - извика му не по-малко ведрия Георги, при което Джейкъб затвори вратата на самолета, и не след дълго отлетя с него.

Когато летящото превозно средство се изгуби от погледите на Аврил и Георги из тъмната далечина на нощното небе, жената се обърна с блага въздишка към съпруга си и му каза:

- Ех, какъв хубав ден беше...

- Безспорно - веднага се съгласи Георги, при което прегърна любимата си през рамо. - А сега... е време да се прибираме...

Аврил не каза нищо, само кимна, при което двамата с Георги тръгнаха да вървят по плажа - право към колата си, която беше паркирана на няколко метра оттук. Но още при първите си стъпки натам, жената, опипвайки едното си ухо, изведнъж осъзна нещо, което веднага сподели с Георги:

- О, едната ми обеща я няма... Може би е паднала някъде в таверната по време на празненството... Дали вече е късно да отидем да си я потърся?

- Мисля, че още не е кой знае колко късно. Въпреки, че малко преди да тръгнем за насам, Дейна ни подметна, че празненството е вече към края си и че песента на Джейкъб е може би последната за вечерта, според мен самата Дейна още не е напуснала заведението. Доколкото знам тя мислеше малко да го подреди още тази вечер, за да е готово за първият му стандартен ден утре.

- Хайде, ще стигнем по-бързо там ако отидем с летене! - предложи Аврил и хвана за ръката.

Георги не почака втора покана, а само с едно кимване погледна нагоре, към небето, към което само след миг той и съпругата му полетяха.

Аврил и Георги се понесоха във висините напред, към таверната на Дейна, която не се намираше особено далеч оттук, още повече когато отиваш към нея с летене. По пътя си натам, те видяха някои от доскорошните присъствали на откриването на “Уютно”, които се прибираха по домовете си след вълнуващото празненство тази вечер. Може би защото вече беше тъмно, но нито един от тези хора не забеляза летящите като птици в небето Аврил и Георги, които, както вече знаем нямаха кой знае какво голямо желание да докарват голяма публичност на силите си на този остров..

Много скоро, двамата съпрузи се приземиха точно пред леко открехнатата входна врата на “Уютно”, в което само след миг влязоха. В заведението бе тъмно поради факта, че светлините в него бяха изгасени. Георги и Аврил се замислиха дали би било редно да продължат напред, тъй като кръчмата изглеждаше като затворена. И все пак, под влияние на известно съмнение, породено от леко открехнатата входна врата, двамата съпрузи продължиха да пристъпват бавно. Изведнъж те чуха нещо, което за тях бе категоричната причина да навлязат още по-навътре в кръчмата...

- Не! - силен и плашещо познат им женски вик процепи като нож въздуха и накара Аврил и Георги да потреперят не само заради самия крясък, а поради факта, че те като че не го чуваха за първи път...

И тогава Георги и Аврил видяха - и осъзнаха - нещо крайно шокиращо. Там, в един от ъглите на заведението, встрани от множеството

разхвърляни маси и столове, стоеше стреснатата Дейна, която с ужасен поглед гледаше към един тайнствен човек, на пръв поглед като мъж, чието лице бе прикрито в тъмнината, но за когото можеше ясно да се види, че държеше остър меч високо във въздуха, и сякаш с него се готвеше да съсече тялото на жената.

Без да имат много време да се замислят над случващото се, Георги и Аврил се приближиха забързано натам и мъжът от двамата извика извика:

- Хей, остави я!

Чувайки този очевидно неочакван вик от страна на героя, този с меча отведнъж погледна към тях и, пристъпвайки една крачка назад, зае бойна готовност спрямо Аврил и Георги. Това му движение същевременно подпомогна лицето му отново да бъде озарено от лунната светлина, влизаща през прозорците, при което и съпрузите Годхънт вече можеха да го видят цялото, а не само от страната, от която бяха застанали.

А са съзерцават цялостният вид на неговото лице остави Георги и Аврил не по-малко изумени от Дейна преди малко. Защото представата им за 'мъжа', който искаше да убие приятелката им изведнъж бе заменена от невероятна, но все пак реалистична картина на нещо като двуполов индивид, какъвто поне изглеждаше този човек като го погледнеш в лицето.

Въпросното лице на тайнствения нападател беше като разделено на две. Едната му половина представляваше типичните мъжки черти, които въпреки тъмнината Георги и Аврил успяваха да открият. Другата обаче изразяваше нещо коренно по-различно от мъжественост, а именно - крайна женственост, която спокойно би могла да заблуди наблюдаващият от другата страна на този индивид, че той всъщност бе жена.

И всичко това не изглеждаше да е просто плод на добър грим - всичко сочеше, че двойнственото лице бе част от природата му.

- Какво... си ти? - ококори се Георги.

Без да си прави труда да му отговаря, странният индивид стисна зъбите си, при което отведнъж скочи към Аврил и Георги, понечвайки да нанесе един единствен ловък и фатален удар върху тях с меча си. Действията му бяха мигновено възпрепятствани от двамата

съпрузи, които с помощта едва ли не на свръхскорост успяха да избегнат удара, и в следващия момент да се озоват на няколко метра встрани.

Изумен от този тъй неочакван свръхестествен елемент в образите на Аврил и Георги (поредната сила, породена от тяхната магия - да могат да се движат неестествено бързо на близки разстояния), мъжът-жена се обърна наново към самите тях и, стискайки отново зъби, набързо хвърли меча си настран. С едно едничко рязко движение разтвори плаща си, разкъсвайки копчетата му, при което целият се озари помещението със силна светлина.

Първоначално заслепени от светлината, Аврил и Георги присвиха леко очите си и се вгледаха във вече оголеното до кръста тяло на мъжа-жена. Установиха, че то и по-надолу от главата беше изградено по принципа на лицето - едната половина с мъжки черти и в случая с дори по-характерни полови белези, а другата прецизно разграничена половина - с изцяло женски.

Но не това притесни съпрузите най-много - най-смущаващо в случая се явяваше онова, което се намираше долу, при корема и малко над панталоните на странния индивид. Там имаше нещо като широк около десет сантиметра кръгъл отвор, от който всъщност излизаше силната светлина, и от който само след миг излезе и един силен червен лъч, което очевидно имаше за цел да уцели двамата герои. Георги и Аврил, за радост, отново успяха да избегнат удара със своята бърза реакция, а лъча се заби в стената зад тях. Без да обръщат голямо внимание на тежката повреда в този край на тъкмо ремонтираното заведение, тя и той се спогледаха взаимно, при което им беше нужно само едно задружно кимване, за да се разберат какво да направят за да се опитат разгромят злодея.

А именно - да извадят напред ръцете си и също да изстрелят от тях своите си лъчи, които задружно да съединят в един, насочен право сращу злодея. Но усещайки, че се готвят да го изненадат с още нещо свръхестествено, още в мига, в който насочиха лъча си към него, мъжът-жена направи едно майсторско превъртане настран и на косъм избегна силният лъч, който, изстрелян от двамата герои се заби не в него, а в другата стена.

Георги и Аврил отново реагираха със завидна бързина - те от раз се обърнаха към странният индивид, в случай, че той от своя страна реши да ги нападне за втори път непосредствено след техния удар. За известна изненада на двамата съпрузи, а и на все така седящата вцепенена на едно място встрани Дейна, мъжът-жена стори нещо доста неочаквано- той/тя просто си пое дълбоко въздух, след което, вдигайки ръката си леко нагоре, към единия от прозорците, в следващия миг просто се изстреля към него и, счупвайки го със силен трясък, излетя навън.

Осъзнали, че злодеят се опитва да избяга, Георги и Аврил незабавно тръгнаха след него и, политайки, също като него преминаха през прозореца, готови да го догонят. За нова своя огромна изненада обаче, в мига, в който двамата се озоваха навън, около тях нямаше нищо друго освен тъмни къщи и улици, които бяха в синхрон с тъмното небе. Съществуването с две лица сякаш се бе изпарило безследно...

Веднага щом установиха това, мъжът и жената се спогледаха леко объркани, при което, поклащайки главите си, се върнаха в заведението, за да проверят как е Дейна.

- Какво беше това същество!?! - извика все още уплашена тя още преди те самите да са ѝ задали какъвто и да е въпрос..

- Нямаме никаква представа - отговори от името на себе си и на мъжа си Аврил.- Знаем само очевидния факт, че беше... наистина много стряскащо...

- Да, не всеки ден по земята се разхождат хора, които са наполовина мъж, наполовина жена, и имат дупка-оръжие в корема - добави саркастично Георги.

- Хубаво е поне, че му попречихте да ме убие! - възкликна с облекчение Дейна, при което се опря на бара встрани. Пое си много дълбоко въздух, после погледна с известно възхищение към съпрузите и отбеляза: - Брей, не предполагам, че силите ви са *чак* толкова вълнуващи!

Георги и Аврил се спогледаха. Искат или не - очертаваше се популярността на свръхспособностите им да нарасне дори и на този остров.

-Както и да е - махна леко с ръка мъжа, отклонявайки темата. - Ти... имаш ли представа какво искаше това същество от теб? Случайно... да ти е споменавало нещо?

- Не, не е казало нищо още от момента, в който изведнъж се появи тъкмо когато подреждах след празненството. Без да ме е питало изгаси светлините и изведнъж ме нападна. Точно тогава дойдохте вие - когато извади меча си и се нахвърла да ме посече с него..

- Меча... - прошепна Георги и се огледа. Откри хладното оръжие малко встрани и отиде да го вземе бавно в ръце. - Изглежда ми доста старинен... И освен това... мирише малко странно... сякаш е изваден от някое бласто!

- Изваден от бласто или не, със сигурност щеше да си свърши много добре работата ако двамата не бяхте дошли навреме! Нямам думи, с които да ви опиша благодарността си - този път, че спасихте живота ми! - възкликна Дейна. - А вие... защо всъщност се върнахте?

- Осъзнах, че тази вечер съм си загубила обещаната някъде тук - отговори Аврил, при което се огледа. - Но се съмнявам да я намеря скоро като гледам каква разтуря е...

- Ех, а тъкмо се канех да подреждам... но някои щети след тази вечер не подлежат на подредба... - въздъхна Дейна, поглеждайки първо към дупката в едната стена, после и към тази в другата. - Но тъй или иначе не мисля, че тази вечер ще съм в състояние да правя каквото и да е било тук - та аз още треперя! Ах, а новата ера за заведението започна толкова добре...

- Ще се погрижим да продължи да бъде добре - увери я Георги и с топъл поглед положи ръка на рамото на жената.

После той отново се вгледа внимателно в мечата - и по скоро в надписите и символите, които бяха издълбани на дръжката му, които бяха на някакъв странен език.

- А къде са Треиси, Фил и Дора? - попита тогава Аврил, поглеждайки към Дейна. - Те не останаха ли да ти помогнат да подредиш след празненството?

- Имаха такова желание, но ги отпратих. Просто реших, че мога да си подреда и сама и не исках да занимавам и тях с това след този тъй дълъг и вълнуващ ден...

- Е, ако не сега, то най-късно утре май ще се наложи да приемеш поне нашето предложение за помощ в подредбата. - каза Аврил, при което отново се огледа. - Съмнявам се да имаш сили да подредиш това

място сама преди началото на работното време утре... Ще дойдем рано, за да ти помогнем.

- О, вас пък съвсем не искам да ви занимавам с това! - махна с ръка Дейна. - Още повече след всичко, което направихте за мен и заведението... а и за живота ми!

- Не се притеснявай, за нас няма да проблем да ти помогнем - каза Аврил. - Нали така, скъпи?

- Какво...? - някак отнесенният Георги изведнъж се сепна при този нейн въпрос. - А, да... Разбира се, че... ще ти помогнем да подредиш, Дейна...

- Скъпи, добре ли си? - попита Аврил, приближавайки се към мъжа си.

- Да, скъпа... добре съм... - отговори ѝ тихо нейния любим, при което нанново се загледа в дръжката на меча. - Просто тези надписи... ми изглеждат странни... и са на език, който ми е крайно непознат...

- Е, не може човек да знае всички езици! - намеси се Дейна.- Може би... тези надписи са на японски... или на китайски...

- Аз знам по малко и от двата езика - налагало ми се е да понауча това-онова през десетилетията покрай поддържането на международните отношения на компанията ми - и съм сигурен, че надписите не са на тях - каза Георги без почти да откъсва вниманието си от дръжката - Не знам... Мистерията става все по-заплетена и позаплетена...

Георги и Аврил така и не споделиха с Дейна за онази допълнителна мистериозна и също толкова тревожна страна на заплетения случай, с която се бяха сблъскали още миналата седмица покрай срещата си с костенурката - но малко по-късно, озовавайки се при колата си, която бяха оставили при пистата на плажа, той и тя нямаше как да не засегнат и тази смущаваща тема.

- Не мога да повярвам, че най-накрая се прибираме у дома! - отбеляза Георги още в първите секунди, в които той и Аврил вече се бяха качили в превозното средство и бяха отпътували с него към къщата си.

- Да, и при това се прибираме с една придобивка.- допълни
Аврил, посочвайки меча, който беше поставен на задната седалка.

-

Радвам се, че Дейна нямаше нищо против да си го вземем вкъщи. Много ми се иска да го разуча малко по-подробно...

- Не виждам защо Дейна би имала нещо против да вземем меча... като изключим, че той на практика си е улика в престъпление, де - каза Аврил и леко прехапа устни. - Но случаят е твърде особен, и може би затова тя реши да не замесва полицията - и да ни позволи към момента само ние да се заемем с него.

- Да, права си. Но ако се наложи ще уведоим и полицията, редно е - кимна Георги. - Не че бих желал да им казваме всичко - с риск да си помислят, че и ние с теб имаме пръст в случилото се. Все пак буквално *видяхме* това нападение дни преди то да се е осъществило. Случката ни от тази вечер съвпаднаше 1:1 със сцената, на когато попаднахме, когато докоснахме онази костенурка миналата седмица...

- Поне ние вече знаем сами за себе си едно - че онази интересна костенурка... ни показва момент от бъдещето!

- Изумително, но факт! - съгласи се Георги. - Онова същество може би е нещо като... оракул, колкото и странно да звучи тази дума, казана за една костенурка!

- Не за първи път срещаме странни работи, скъпи - припомни му Аврил. - Животът ни преди този остров често беше изпълнен с такива.

- И като гледам - колкото и да ни се иска бихме могли да отречем онова, което за жалост вече не може да бъде отречено... *и тук* няма да можем да се измъкнем от тях... - каза с въздишка мъжът. - Имаме си нов чудат случай за разрешаване. А може и да се окажат случаи.

И това бе последното, което той каза по време на пътуването към дома им с Аврил. Тя също остана мълчалива и не пророни нито дума повече, а само се облегна леко на стъклото встрани, заглеждайки се отнесено в морската ивица.

Не след дълго, двамата стигнаха и до къщата си и след известно мотаене на първия етаж, в крайна сметка се качиха и в стаята си на горния. Именно там ги очакваше и поредната голяма изненада за тази вечер, а именно - множеството изпочупени предмети, които на излизане двамата със сигурност не бяха оставили в това състояние.

- Какво е... ставало тук? - заекна Аврил, пристъпвайки напред в стаята.

Георги не беше в състояние да ѝ отговори, защото и за него тази поредна неприятна изненада бе създала горчив вкус в устата му. Единственото, което героя можа да промълви след няколко минути мълчание, бе:

- Хей... А къде е... Рита? Попринцип тя винаги ни посреща още на долния етаж, когато се прибираме отнякъде...

Аврил го погледна право в очите със същия ужас, който вече бе назрял и в неговите. Очаквана реакция от страна и на двамата им бе още в следващия момент да започнат да търсят Рита из цялата къща. А когато не я намериха никъде, дори и в най-забутаното кътче на отскорошния си дом, съпрузите Годхънт излязоха и навън, където, вървейки по плажа, дълго време викаха името на кучето с надеждата животното все отнякъде да изскочи.

Уви, Георги и Аврил си останаха само с търсенето, тъй като Рита така и не бе открита тази нощ.

Цялата картина на лутащите се из тъмнината разтревожени съпрузи, които търсеха своето ново куче, бяха в пълен контраст с друго едно място, което не само, че беше по-светло, а и отвсякъде сияеше с приказна красота.

Ставаше въпрос за огромна градина, изпълнена с всякакви цветя и дървета, в чиито цветове на листата преобладаваха бялото и розовото. Именно по свежата зелена трева из нея, по едно време галантно премина красива млада руса жена с прелестни сини очи, облечена в шарена рокля, чийто преобладаващ цвят - розовият - беше в пълен синхрон с цялата омайна обстановка на това място.

Жената вървеше напред бавно и спокойно, със сияйна усмивка на излъчващото благи чувства лице. Нейните дълги руси коси се появяваха леко от тихия ветрец, който преминаваше първо през клоните на дърветата и чак след това покрай тялото на красивата млада дама. А тя продължаваше да върви напред все тъй бавно и забележително

-

спокойно, наслаждавайки се на великолепната природа, която я заобикаляше.

Ала изведнъж вниманието на жената бе привлечено от друго нещо, което безспорно идваше като доста по-различно от успокояващата и тиха обстановка наоколо - затова измени и чувствата на въпросната магична дама.

Беше кучешки лай, идващ някъде зад жената, която още щом го чу побърза да се обърне с вълнение - като за да види в далечината онова, което и очакваше да види още в момента, в който бе уловила присъствието на животното. То самото бе едно голямо бяло куче порода голдън ретривър, което препускаше право към нея и което веднага щом я стигна, се хвърли към нея и я облиза по носа.

Флоресита! - възкликна с широка усмивка красавицата още в мига, в който кучето я дари със своята ясно изразена животинска любвеобилност. - О, колко се радвам, че най-накрая се завърна! Как успя да се измъкнеш от лапите на онзи?

Щом чу този нейн въпрос, кучето изведнъж застана на едно място, при което, изплзвайки езика си, се загледа в очите на жената, която също го гледаше в неговите.

- О, наистина ли! - възкликна само след няколко секунди същата тази жена, на чийто въпрос кучето сякаш бе отговорило по някакъв паранормален, безмълвен начин. - Това е невероятно!

Тя отново замълча и се загледа в очите на кучето за още няколко секунди. То сякаш ѝ предаде още нещо, което този път я подтикна да възкликне:

- О, значи той е *тук*! Моля те, отведи ме при него веднага!

Кучето не се поколеба да изпълни това нейно желание - именно затова само след секунди то и изящната дама вече вървяха към едно определено място. То се намиреше на края на голямата градина, откъдето можеше да се види и околността, която я заобикаляше, а именно - огромно поле, което още на пръв поглед можеше да създаде у човек усещането едва ли не за безкрайност. Веднага щом стигнаха до там, кучето изведнъж се спря и се огледа.

- Е, къде е? - попита видимо развълнувана жената с него.

Чувайки тези нейни думи, кучето отново я погледна в очите.

- Изчезнал е! - възкликна тогава красавицата, при което се загледа с тревога в полята. - О, не... Трябва да го намерим! И то възможно най-скоро! Не можем да му позволим да се разхожда свободно из Долината! Един пробив ни беше достатъчен за изминалия месец!

Словата ѝ веднага бяха възприети с пълно съгласие от кучето. Скоро то и русата жена вече забързано препускаха напред през тревите на полето, търсейки едно определено нещо, и по-точно - един определен човек.

6

Идващите от дълбините

На остров Сандерс минаха още няколко дена.

Беше към десет часа сутринта в една поредна приятна утрин, когато Аврил излезе на верандата пред къщата си с чаша горещо кафе в ръка и седна на един от столовете при масичката, която бе поставена там. Едвам изпила първите си няколко глътки, тя забеляза, че на верандата при нея излезе Георги, също с топла напитка в ръката си. Той също седна на един от същите столове и отпи от чашата си, почти веднага след което леко свъси веждите си, и каза:

- Хм, мисля, че на това капучино му трябва малко захар... Ще отида да си сипя. А ти, скъпа, имаш ли нужда от захар, за да знам дали направо да не донеса захарницата?

Аврил обаче не отговори на този въпрос на съпруга си. Тя така замислено се бе загледала в далечината, че сякаш това ѝ вглъбение не ѝ бе позволило да чуе какво говореше Георги.

- Хей... скъпа! - извика ѝ леко шеговито мъжа, махайки с ръка пред нейните очи. - Тук ли си?

- О, да, какво ми казваше? - обърна се внезапно към него Аврил, изливайки от унеса си.

-

- Не беше нещо кой знае колко важно. И все пак, ти не го чу, защото, предполагам, отново мислиш за събитията напоследък...

- Те просто не могат да се избият от главата ми - въздъхна Аврил. - Случката с онзи мъж-жена, част от която предварително бяхме видели заради онази костенурка... а после и изчезването на Рита при онези странни обстоятелства - а и, разбира се, тревожният случай около първата ни среща с нея... Това определено са неща, които не ми дават покой, най-вече защото си останаха неразгадани! Както несъмнено найнеприятно ми става като се сетя за най-актуалното от тези неща, заради което останахме без новия си домашен любимец...

- Никога не е късно Рита да се върне - каза Георги, отпивайки от чашата си, но сякаш сам не бе сигурен дали вярваше в предположението си или то по-скоро представляваше копнеж.

- Ами ако не се върне? - жената изрече на глас другият въпрос, който си задаваше разкъсващата се душа на мъжа. - Ами ако... онзи брадат мъж се е върнал... и я е отвлякъл? О, или още по-лошото - ами ако я е... я е....

Не намери сили да доизрече тази покъртителна хипотеза.

- Не мисли за това - посъветва я Георги и в знак на подкрепа положи ръката си върху нейната - Нещо ме кара да вярвам, че Рита е добре, въпреки че е в безизвестност. И че ще я открием... все някога.

- Ех, де да можеше това 'някога' да е в следващите минути... или дори следващите часове. Само ако можехме още сега да я открием и да ѝ помогнем ако е в беда...

- Ние двамата с теб май наистина много се привързахме към това куче - отбеляза Георги. - И това е така още от първите ни минути с нея.

- Да, да не повярва човек, че някой може да се привърже толкова към едно животно, което познава от толкова малко време, и чийто истински стопанин си остава неясен!

Кой знае, може и тя да си е нямала друг стопанин преди нас...

- Вече не знам какво е възможно и какво не - каза Аврил, поклащайки главата си. - Напълно съм объркана. Всички тези неща, които се случиха напоследък... ме оплетоха тъй потискащо!

- Хей, успокой се... - каза ѝ нежно Георги, като ръката му се приплъзна нагоре по нейната и накрая я прегърна през рамо. - От опит знам, че колкото и да е неясно понякога нещо, то рано или късно излиза наяве в своя цялостен вид... Ще прозвучи тривиално, но съм убеден, че на нас с теб ни е писано все някога да разберем какво се случва тук! А и не забравяй, че... на нас ни е писано да сме живи до края на вечността и, стига нещо да не ни възпрепятства, знам, че ще направим всичко по силите си, за да разплетем поредния объркан случай в нашия дълголетен живот!

Той се усмихна романтично на своята любима със своят тъй подлудяващ я внушителен син поглед, след което я дари с една нежна целувка.

- Винаги успяваш да ми помогнеш, когато ми е криво... - каза му с лека усмивка Аврил веднага след като устните им се отдръпнаха едни от други.

- И ти неведнъж си правела същото за мен... - припомни и Георги.

Вторачени взаимно в прехласнатите си погледи, той и тя застинаха в поне моментното опиянение, с което споделената им любов ги даряваше, когато имаха нужда да се откъснат от всичко останало.

Ключовата дума в случая бе 'моментното'. Защото то трая буквално един момент преди тревогата да се завърне с пълна сила.

- Ааа! Помощ! ПОМОЩ! - силни крясъци, идващи някъде откъм плажа, ненадейно разцепиха цялото пространство около къщата на съпрузите Годхънт - включително и това помежду им.

Георги и Аврил, които в първия момент се стреснаха от крясъците, в следващия не се поколебаха да се изправят и забързано да отидат да проверят какво става. Оше в мига, в който стигнаха до плажа, без почти да им се налага да се съсредоточават, те съзряха недалеч във водата една млада жена с червени коси, която така крещеше и махаше с ръце, че сякаш се давеше.

Без много да му мисли, Георги набързо се хвърли във водата, и заплува към мястото, на което се намираше въпросната дама. Аврил също не се поколеба и от раз се насочи натам след съпруга си. И така, след няколко секунди, когато двамата вече се намираха само на няколко

-

метра разстояние от обезумялата жена, те с известна изненада установиха, че тя беше не коя да е, ами тяхната позната Трейси.

- Помощ!- изкрещя за сетен път тя, при което като че се опита да скочи нагоре, сякаш в стремежа си да се отблъсне от нещо, което се намираще под водата.

И самите Аврил и Георги бързо установиха, че всъщност причината Трейси да се дави беше причинена не от нейна евентуална неспособност да плува, ами от някой или нещо, което умишлено я дърпаше надолу, към дълбините... А осъзнавайки този факт, Георги стисна зъбите си, при което погледна към Аврил и ѝ заръча:

- Ти доплувай до нея и се опитай да ѝ помогнеш да се задържи на повърхността! А аз ще видя какво я дърпа надолу!

Без дори да дочака отговор, героят отведнъж се гмурна под водата, паралелно с което побърза да се опита възможно най-бързо да центрира зрението си така, че да улови нещото, което се опитваше да удави Трейси. Възможността му се отдаде почти веднага, тъй като съществото, което дърпаше жената към дъното, бе наистина доста голямо - на размер над двуметрово - и ясно можеше да бъде разграничено дори отдалеч. Георги, заглеждайки се по-добре в него и обозрявайки ясно странните му бели очи, назъбени големи уши, както и странната люспеста опашка, която заменяше краката му, на мига установи, че това всъщност беше не какво да е същество, ами нещо от рода на русалка - само че в мъжки вариант, русал. И то един много набит русал....

Веднъж щом вече виждаше какво се опитваше да погуби Трейси, първоначално на Георги му трябваше една секунда, за да асимилира това, което се изписваше пред очите му. Той обаче изобщо не се поколеба да се приближи към съществото, и с ръка отведнъж да изстреля към него един от своите магически лъчове.

Усещайки парещата болка от неочакваното нападение, русалът разко отскочи настрани, пускайки краката на Трейси, които дърпаше. Тя и за миг не се поколеба да доплува до Аврил, която пък побърза да я прегърне и да започне да я успокоява.

Русалът, от своя страна, побърза да погледне към онзи, който му бе причинил изгарящата болка, а именно - Георги, който се намираще на няколко метра от него, но на чистото близко присъствие не бе обърнал

внимание до сега в опита си да повлече със себе си човешкото момиче. Това мигновено накара морското същество да стисне зъбите си и да се намръщи, а после с рязък тласък да се изстреля към него, готов да го нападне с цялата си свирепост. За радост, рефлексите на Георги почти веднага реагираха на нападението и той успя да се измъкне на косъм от хватката на русала. После, заставайки непосредствено зад него, героя побърза отново да изстреля към злодея още един от своите мощни лъчове, което този път с такава сила

изтласка двуметровото създание напред, че на него му бяха нужни няколко секунди, за да се осъзнае отново. А щом го стори, русалът явно бързо се отказа да се бори повече с този надарен с мощно вродено оръжие човек. Само погледна накриво към Георги през рамо, сетне от раз заплува надолу, към тъмните дълбини на океана.

Виждайки, че русалът се опитва да избяга, Георги понечи да го последва - и може би преследването от негова страна щеше да бъде пълноценно, ако внезапно злият и значително по-бърз под водата русал не бе изчезнал от погледа му, загубвайки се в тъмнината на непрогледните дълбочини.

Щом установи този факт, Георги се спря, поклати глава и погледна нагоре. Засили се към повърхността, при Аврил и Трейси, които вече почти бяха стигнали до брега.

Съвсем скоро, разтрепераното червенокосо момиче вече се намираще проснато на пясъка на плажа, където кашляйки се опитваше да изкара възможно най-много от водата, която бе погълнала. Аврил и помагаше да го направи, тупайки я гърба.

А щом и мъжът излезе от водата, той мигом падна на колене от другата страна на Трейси и я попита:

- Добре ли си?

- Да, вече да... - отговори все още кашляйки жената.

- Какво стана? - побърза да попита Аврил, поглеждайки мъжа си в очите, като за да съзре и неговата споделена непоносимост спрямо този пореден покъртителен случай с поредно неочаквано нападение от поредния агресор, който им се бе измъкнал преди да успеят да го хванат. - Видя ли кой се опитваше да я удави?

- Да - отговори Георги. - Беше едно... едно много странно същество, което успя да избяга, и което беше нещо като... русал!

- Е, очевидно е бил русал със заблуждаващо красиво лице! - намеси се Трейси. - Истината е, че именно това ме привлече да вляза във водата при него...

- Умишлено си влязла... при него? - недоумя Аврил.

- Ами да - кимна Трейси. - Както си се разхождах по брега, приближавайки се все повече към вашата къща, аз изведнъж видях нещо да плува в далечината. Загледах се и ненадейно усетих как

нещо ме привлече да вляза във водата и да се приближа към това нещо. Така и направих. Бях... бях в някакво много странно, почти хипнотизирано състояние... Сама не знам как си спомням какво въобще се е случвало докато съм била в това състояние... Но както и да е, именно това ми необяснимо и крайно нетипично за мен влечение ме докара до там да се приближа непосредствено на около два-три метра разстояние от нещото, което се намираше във водата. И тогава го видях- това беше един привлекателен около тридесетгодишен мъж, който ме гледаше с предизвикателно изражение и широка усмивка. А когато в следващия момент той изведнъж ми прошепна 'Ела' и ми даде знак да се приближа още повече към него, аз просто не издържах на неговата 'магия' и се приближих буквално на сантиметри от него. И в този момент... той... той изведнъж стана различен... Ушите му станаха големи и... наъбени... Очите му пък станаха чисто бели... Следващото, което помня е как той изведнъж ме хвана за кръста и се опита да ме издърпа надолу, към водата. Постепенно ръцете му слязоха и по-надолу по тялото ми, и така, докато аз се осъзная, той... той вече ме дърпаше за краката надолу, към дълбините. Сама не знам как издържах да му се съпротивлявам толкова време. Той беше... наистина много силен!

- Силен и зъл - констатира Георги. - И аз самият го забелязах само като видях очите му. Злоещо изражение на един много плашеш морски индивид.

- Но защо му е било на това същество да иска да удави Трейси?- още недоумяваше Аврил. - И... защо толкова много е държал тя да се приближи *чак толкова* много до него, за да я нападне?

Георги не намери думи, с които да отговори на жена си. Това беше поредната странна загадка, която се появяваше пред тях в последно време, и чиято цел като че беше само да ги обърка още повече.

-А ти, Трейси... - обърна се тогава Аврил към червенокосата жена до себе си. - Защо си идвала към къщата ни?

- А, да...- каза тогава Трейси, която сякаш се досети за нещо. Тя бръкна в джоба на панталона си, който обаче изведнъж установи, че беше прокъсан, очевидно от ноктите на злодея, който бе

пожелал да я издърпа към дълбините на океана. - О, не, изпаднала е! - възкликна Трейси.

- Какво е изпаднало? - попита Георги.

- Обещата ти, Аврил... - каза Трейси, обръщайки се към другата жена. - Тази сутрин, когато с Дейна отваряхме “Уютно”, тя случайно я намери в едно прикрито ъгълче встрани на сцената. Очевидно е паднала там докато вие с Георги сте били там, за да пеете. Но както и да е - както вече ви казах, днес Дейна ненадейно я намери в таверната, и ме помоли да ти я донеса. Уви, обаче, тя сигурно е изпаднала от джоба ми през този процепа, който онзи нещастник ми е направил докато ме дърпаше надолу.

- Спокойно, обещата не беше кой знае колко важна - каза Аврил. - Тя е просто едно от многото бижута, която съм си купувала в Америка, докато живях там.

Трейси кимна, при което набързо се изправи, и каза:

- Е, аз мисля вече да се прибирам у дома. Искам да се изкъпя и да си сменя дрехите. А бих ви посъветвала и вие да направите същото възможно най-скоро!

- Разбира се, че ще го сторим - каза Аврил. - Но, ако искаш, преди това можем да те закараме до вас с колата... О, или пък да се изкъпеш в нас, за да не ходиш мокра до града! Имам няколко неизползвани рокли, с някоя от които после можеш да се облечеш!

- Не, благодаря - каза Трейси, при което махна с ръка. - Искам да си се прибера. А относно предложението ви за превоза, честно казано бих искала походя малко пеша, така малко ще поизсъхна под слънцето и майка ми да не се потресе като ме види чак толкова мокра... Ах, и накрая, но не на последно място... искам да ви благодаря!

Благодаря, че спасихте и мен, както преди няколко дена сте спасили и Дейна! В този град започнаха да се случват странни неща, но с винаги притичащи се хора като вас... надежда винаги ще има!

Съпрузите Годхънт, поласкани от нейните думи, се спогледаха. И, въпреки все по-задълбочаващия се сложен характер на случващото се напоследък, нещо у тях също потрепна с известна надежда.

По-късно същия ден, вече сухите и преоблечени Аврил и Георги се разхождаха по плажа недалеч от дома си, и за пореден ден се наслаждаваха на хубавите пейзажи, на които този остров постоянно ги правеше свидетели.

Освен насладата от красотата наоколо обаче, в душите си двамата съпрузи вече трайно чувстваха и онзи голям, натрапчив смут от всичките необясними неща, които се бяха случили откакто те бяха дошли да живеят на този остров. Такива странни свирепи личности... такива хладнокръвни нападения... Георги и Аврил просто нямаше как да оставят всичките тези случаи на заден план лесно, тъй като на тях двамата просто си им беше в кръвта да стигат докрая в разгадаването на всякакви подобни загадки. И, макар и невинаги да се чувстваха пълноценно силни да се борят за такива каузи, това никак не ги спираше. Дори и потиснати от обстоятелствата, те имаха устрем.

Съпрузите се разхождаха по брега дълго време, може би около час, когато ненадейно по инак ясното синьо небе започнаха да се появяват тъмни облаци, предвещаващи скорошна буря. Отчитайки тези климатични промени, Георги и Аврил счетоха, че вероятно бе дошло и времето да се ориентират към прибиране. Затова той и тя побързаха да се обърнат на другата страна, насочвайки се към своята къща, която се намираще доста далеч.

Ала изглежда, че дъждът бе твърдо решен да не остави двамата влюбени да се приберат сухи - още на втората минута от техният обратен път към дома, от небето започнаха да се изсипват тонове дъжд, които само за секунди измокриха съпрузите от главата до петите.

- Чудесно, отново ще трябва да се преобличаме! - отбеляза шеговито Георги, докато той и Аврил вървяха забързано напред под дъжда.

- Ама и ние сме едни умници! - отбеляза в този момент Аврил, при което се спря. - Съвсем забравихме, че имаме свръхскорост, с която можем да прехвърчим до къщата за няколко минути!

- Очевидно за тази свръхскорост се сещаме само когато някой ни напада. Иначе не е съвсем приятна - каза с шеговита усмивка

Георги. - И все пак... сега, когато вече се досетихме за нея... искаш ли да я използваме за да се приберем по-бързо?

- Хм...- замисли се Аврил, заглеждайки се в океана. - Ами... тъй или иначе вече сме подгизнали... та лично на мен даже започва да ми става приятно и освежаващо просто да си се разхождаме под дъжда и...

Дамата изведнъж замълча и леко отвори устата си. Погледът ѝ пък замръзна там, някъде из вълните на океана...

- Скъпа, какво има? - забеляза внезапната промяна на изражението ѝ Георги.

- Там... Виж... - отвърна Аврил, посочвайки му към водата.

Героят моментално погледна към мястото, което му бе посочила жената. И макар и в първия момент, най-вероятно заради дъжда и бушуващите вълни, той да не успя да съзре ясно това, което тя му сочеше, то в следващия момент, Георги вече бе центрирал обекта, грабнал вниманието на жена му. Там, наред бушуващите вълни и дъжда, величествено стоеше тя - голямата зелена костенурка, която се бе появила пред къщата им преди известно време, и която съзнателно или не тогава им бе показала сцена от бъдещето. Съпрузите Годхънт и за миг не си помислиха, че това може да е друго подобно животно - образът на *онази* костенурка се беше запечатал трайно в съзнанията им още тогава. Нямахме как да я сбъркат - не и след като от край време усещаха, че всичко странно, което им се случваше на остров Сандерс, бе някак свързано с нея.

Без да си кажат нищо, Георги и Аврил тръгнаха да пристъпват напред, към водата, където респектиращото зелено същество си стоеше спокойно и не помръдваше - сякаш чакаше именно тях. Бушуващите вълни изобщо не притесняваха костенурката, нито пък я караха да пожелае да се отдръпне. Тя просто си стоеше там и не спираше да гледа към човешките мъж и жена със своите красиви тъмносини очи. Този свой вторачен поглед тя не бе откъсвала от тях още от първия момент, в който те я бяха съзряли за първи път преди секунди и от тогава също не се чувстваха способни да отклонят очите и вниманието си в друга посока.

Внезапно, както не помръдваше и си гледаше все така тихо към Аврил и Георги, костенурката бавно започна да се обръща на другата страна, при което и да навлиза все по-навътре в океана. Този път без да цели да бъде изгубена от поглед от двамата съпрузи - което ги накара да осъзнаят още нещо изненадващо.

- Дали тя не иска да я... последваме? - почуди се Аврил.

- Мисля, че точно това иска - отвърна тихо Георги. -

Което ме навежда на мисълта, че тя може би знае за нашите свръхсили и за това, че способността да дишаме и говорим под вода е една от тях... Съответно... кой знае, вероятно би могла и да е наясно със същността на много от нещата, които ни се случиха напоследък...

Аврил не каза нищо, а само кимна. Със сигурност костенурката продължаваше да ги изненадва все повече с всяка изминала секунда. И, за да се опитат да доведат все донякъде поредицата от изненади, двамата влюбени все пак се решиха да я последват и и под водата, с надеждата тя да ги заведе на място... с отговори. Разбира се, мъжът и жената не можеха да бъдат много сигурни, че костенурката щеше да им помогне по някакъв начин, но пък можеха поне да се надяват, че това ще стане.

И така, хващайки се за ръце, Георги и Аврил, поемайки си въздух, започнаха бавно да крачат напред. Само след секунди той и тя вече цялостно бяха навлезли в бушуващите води на океана, сред които започнаха да плуват към дълбините, като през това време и за миг не изпускаха от поглед голямата костенурка, намираща се само на няколко метра пред тях. За радост, колкото повече се отдалечаваха от повърхността, толкова по-спокойни ставаха - така, че на даден етап вече дори не можеха да усетят буреносното време навън. Единствения признак, който подсказваше, че то бе лошо, се явяваше тъмнината, която обграждаше всичко наоколо, и която със сигурност бе далеч погъста, отколкото в един хубав слънчев ден.

Въпреки задълбочаващия се мрак обаче, Аврил и Георги още дълго време можеха да виждат повечето от нещата, които ги заобикаляха, а именно- всякакви видове скали, водорасли и риби, както и разни други подводни създания. Удивителен със своята естествена прелест подводен свят, на който съпрузите обаче не обръщаха кой знае

какво внимание в тези трепетни мигове - сред него те можеха да се гмурнат и да му се любуват и друг път. Но възможността да последват костенурката можеше да се окаже само една - затова и не я изпусаха от поглед.

‘Последването’ продължи доста дълго, но бе наградено с успех. По едно време, тъкмо към края на прогресивното плуване в зададената от животното посока, пътят на Аврил и Георги, а и на самата костенурка, бе осветен и от новопоявили се сякаш слънчеви лъчи, идващи от над водата, което беше своеобразен знак за това, че бурята вероятно е спряла, и че слънцето над остров Сандерс и неговите околности отново е изгряло. Само няколко секунди след значимото възвръщане на видимостта, Аврил и Георги, водени от костенурката, най-накрая достигнаха до мястото, на което тя видимо целеше да ги заведе - големия и величествен подводен замък, към който костенурката се бе насочила и в деня, в който мъжът и жената я бяха срещнали за пръв път. Към същия този замък тя и сега плуваше волно и ентузиазизирано, сякаш той беше нейн дом, в който тя няма търпение да се върне. Но този път, тя не плуваше сама натам - двамата съпрузи я следваха все така сериозно както и в самото начало на подводния си път.

Щом обозряха огромния замък, към който се беше насочила костенурката, Георги и Аврил останаха озадачени от неговото съществуване. Когато неотдавна за първи път бяха стъпили на острова, готови да разучат него и околностите му, най-малко нещо подобно бяха очаквали да видят във водите около него. Все пак, въпреки изумлението си от съществуването на този приказен замък, чието изучаване с любопитни погледи на моменти въвличаше вниманието и на двамата им в нова плетеница от чувства, двамата влюбени не спряха да следят и голямата зелена костенурка, която ги водеше напред.

Не след дълго, костенурката се спря пред огромните порти на палата, където бавно се обърна към Георги и Аврил, и с бляска в очите си сякаш им даде знак да не се спират и да я последват и вътре. Тогава тя премина през портите, които изведнъж сами се отвориха пред нея.

За миг, Георги и Аврил все пак се спряха и се спогледаха. Костенурката пораждаше у тях известно доверие, въпреки което той и

тя нямаше как да не бъдат нащрек за някакви потенциални капани на това тъй тайнствено място. Но това леко колебание съвсем не бе в състояние да разсее стаената решителност у тях да стигнат до края и да потърсят някои отговори там. Затова накрая двамата също преминаха през портите, които от своя страна бавно се затвориха след тях.

Героите продължиха да плуват напред, все така водени от голямото зелено животно, което, от своя страна, се носеше със забележителните си плавни движения в една конкретна посока. Тримата преминаха през няколко големи коридора и стълбища. По стените на много от коридорите бяха закачени както всякакви атрибути от старинни рицарски брони, така и всякакви картини с изображения на сцени от древни времена - средновековни кралски сватби и коронации, турнири между владетели, годежи между рицари и дамите на техните сърца. Все образи, които докараха още по-дълбоки, трепетни чувства и Аврил и Георги, но същевременно ги оставиха почудени задето изглеждаха толкова запазени и по никакъв начин не изглеждаше престоя под водата да ги унищожава.

Много скоро, когато вече се намираха някъде много високо в голямата сграда, съпрузите Годхънт внезапно се спряха, виждайки преди това и костенурката да прави същото. Това тя стори точно пред една голяма порта, която в същия този момент, подобно на входната такава, се отвори съвсем сама пред всички тях и им позволи да влязат в помещението зад нея. Костенурката това и чакаше - веднага щом вратите бяха разтворени за нея, тя се изтласка бавно напред със своите големи крайници, и така влезе във въпросното помещение. Аврил и Георги я последваха.

Двамата за пореден път останаха смаяни. Защото помещението, или по-скоро залата, в която в следващия момент се озоваха, бе коренно различна от всичките зали, в които те някога бяха влизали. Имаше сребристо-златисти стени, по които като вградени стояха множество стъклени и доста изящни фигури във всякакви форми, които светеха със силна светло синя светлина. Подобни фигури красяха и тавана и пода, като тези на пода дори бяха в по-голям размер, и наподобяваха прозрачни статуи.

Сред формите, които тези статуи имаха, Георги и Аврил много добре можеха да разпознаят тези на лъв, меч и сърце. На други места, фигурите наподобяваха и като сфери, от които през определени кръгли дупчици светлината излизаше под формата на лъч.

Съпрузите Годхънт заплуваха напред, като почти непрестанно се оглеждаха и с небивал интерес разглеждаха стъклените шедеври, вградени навсякъде из залата. Тези фигури бяха тъй изящни, че двамата нежни по душа съпрузи не можеха да не почувстват и романтично възбуждане, разглеждайки ги.

Изведнъж възбуждането бе изменено от поредно изумление.

- Здравейте, мили мои Георги и Аврил... - мек женски глас, идващ откъм края на залата, я огласи цялата.

Щом го чуха, Аврил и Георги оставиха на заден план разглеждането на фигурите, и набързо се обърнаха по посоката, от която бе дошъл. Двамата съзряха на няколко метра от себе си един огромен трон, който светеше в бледа светло синя светлина, подобна на онази, с която сияеха и фигурите. Но не само трона впечатли влюбените в настоящия момент, а и това, което току-що се бе настанило на него, а именно - голямата зелена костенурка, довела ги умишлено до тук. Тя гледаше както с все така спокойния си, благ поглед, така и с лека усмивка.

- Какъв беше... този глас? - недоумя Георги, при което прекъсна дългото мълчание на него и Аврил, което бе започнало още откакто те бяха влезли във водите на океана.

- Не... знам... - прошепна не по-малко объркана жената, при което се загледа внимателно в спокойните очи на костенурката.

И тогава... костенурката отвори устата си и каза:

- Гласът беше мой. И все още си е мой.

- Ти... можеш да говориш? - изненада се Георги, който заедно с Аврил се приближи към трона и възшебното създание на него.

- Мога - леко кимна костенурката. - Макар и не свободно като вас - не и на вашия човешки език. Единственото място, на което вие бихте могли да чуете и разберете гласа ми, е тази зала...

- Има ли нужда да питаме защо именно тук, а не някъде другаде? - заинтересува се Аврил. - Или ти... така или иначе ще ни обясниш?

- Ще ви обясня, да - каза костенурката. - Но за да го сторя, ще трябва да ви разкажа и своята собствена история, която всъщност не е кой знае колко дълга. А преди това, искам и да ви се представя. Името ми е Доротея Дамбелот и, както може и вече да се досещате, аз съм кралица на този замък, в който в момента се намираме, и който всъщност навремето не се намираше под водата, ами на сушата. Аз самата невинаги съм била костенурка, каквато съм в момента - по времето, по което замъкът все още не се намираше под водата, аз бях човек, също като вас. Млада жена, която управляваше с голям замах целият огромен остров Тулденбург, жителите на който бяха безкрайно доволни от мен и моето владичество. Същото се отнасяше и за моите поданици тук, в замъка, които винаги изпълняваха всяко едно мое желание на мига, тъй като знаеха, че в повечето случаи то е с добра цел, свързана с благополучието на кралството. Това обаче продължи до деня, в който един зъл и дотогава непознат за мен магьосник на име Деймиън Уенберг не потропа на вратата на замъка ми с откритата молба аз да абдикирам и да му предам престола, защото иначе той с магията си щял да прати мен и кралството ми под водата. Аз прибързах да не му повярвам, че е магьосник, и съответно и да му откажа на 'предложението', при което, уви, веднага си навлякох гнева му. Тъмен облак нападна островът ни в онзи ден, в който, за голямо съжаление, Деймиън изпълни заканата си, макар и не напълно. Истината е, че той раздели Тулденбург на две части, едната от които - по-голямата - прати именно тук, под водата, а другата - по-малката и напълно необитаваната - остави на повърхността. Тя трябваше да напомня на мен и на хората ми за онова, което сме имали, но което сме изгубили заради моето крайно прибързано решение. И да, говоря за себе си и всичките си хора в сегашно време, защото не само аз, а и те, сме все още живи, макар и вече не във вида, в който бяхме преди. Онзи зъл магьосник Деймиън умишлено ни превърна в подводни животни малко преди да потопи по-голямата част от острова. Като всъщност, от

всичките животни аз единствена съм костенурка, всички останали магьосника превърна във разнородни пасажи от риби. И тук стигаме до идеята на тази зала, която винаги си е била моята тронна зала, но която след потъването бе така омагьосана от същия онзи злодей Деймиън, че от въпросния момент нататък само в нея аз и единствено аз да мога да говоря като човек, макар и да съм животно. С това злия магьосник отново целеше да ми се подиграе, показвайки как уж само аз винаги съм имала думата за всичко в Тулденбург, и именно затова всички сме стигнали до тук. Хубавото е поне, че аз вече разбирам и езика на рибите, и така вече спокойно мога да си говоря поне с бившите си поданици на техния език.

- Брей, каква докосваща история! - отбеляза Аврил след края на разказа на костенурката. - Направо не мога да си представя какво ви е било на всичките така коренно да измените живота си заради онзи зъл магьосник...

- Беше наистина доста трудно - почти непосилно. - съгласи се костенурката Доротей. - Но... с времето всички свикнахме с тази своя съдба, и ето, че вече четвърти век живеем тук, под водата.

- Ти и поданиците ти сте на четири века? - изуми се Аврил.

- Да. Това също бе нещо, което Деймиън стори, за да продължи мъчението ни вечно, най-вече моето - направи ни безсмъртни. Макар че сама не съм сигурна защо той си реши, че дълголетието за нас ще е чак толкова мъчение, тъй като аз и поданиците ми свикнахме с живота тук и той дори много ни харесва вече.

- Това е добре... да речем - каза тихо Георги и се спогледа с любимата си. - И все пак... не ми става ясно едно - откъде... ти имаш своите способности, като тази да показваш на хората моменти от бъдещето? А и да разбираш подробности за същината и предисторията на другите - както например беше наясно, че аз и съпругата ми можем да дишаме под водата заради суперсилите си? Предполагам откакто реши да ни доведеш тук и да ни разкриеш всичко това, ти си била наясно, че ще полюбопитстваме по тези теми...

- Разбира се, че бях напълно наясно, че ще ме попитате - рече костенурката. - И не виждам причина да не ви отговоря.

Всъщност, тези сили да мога да виждам в бъдещето, а и да вниквам в същностите на този и онзи аз ги притежавам по рождение. Наследила съм ги от един мой много далечен роднина, който е живял двеста години преди аз да се родя. Именно той е бил магьосник - а легендите за него моите родители нявга са ми ги разказвали неведнъж преди съм, когато бях малка. Същински приказки...

- Добре, а тогава защо и ние с Аврил успяхме да видим бъдещето в онзи момент, в който те докоснахме?

- Отговорът на този въпрос отново не е кой знае колко труден. Вие двамата отдавна притежавате магически сили, които в онзи ден, в съчетание с моята, умело успяха да изпратят и вас в онзи момент от бъдещето, над който тогава се бях концентрирала и аз - за да можете вие да помогнете на своята приятелка.

- Значи си искала да видиш именно *онзи* момент? Каква тогава е причината ти да изчезнеш веднага след като ние попаднахме на видението за него? - попита Аврил. - Пак ли е някаква магия, която си решила да използваш тогава?

- Това е другата и последната моя вълшебна способност - телепортацията. - отговори костенурката. - Нея, за разлика от другата, я усвоих малко по-късно, когато вече бях около петнадесетгодишна. Може би с времето щях да усвоя и други способности ако онзи злодей не ме беше превърнал в костенурка. Откакто съм в този свой вид, изобщо не съм имала поводи дори да се надявам на усвояването на някаква друга магия. Но както и да е. Сега вероятно ще ме попитате защо още тогава не ви привлякох със себе си тук, в тази зала, за да мога на глас да ви разкажа за всичко това. Но и вие бихте могли сами да си отговорите на този въпрос - дали към онзи момент щяхте да почувствате, че имате достатъчен повод да последвате мен, непознатата, сред дълбоките води на океана - какъвто днес вече имате след всичко изживяно в следствие след първата ни среща?

- Вероятно не - отговори колебливо Георги. - Добре, поне някои неща се изясняват. Имам само още един въпрос към теб - ти каза, че онзи Деймиън е разделил твоят остров на две части. За едната част разбрахме, че е тук, под водата... Но къде е другата?

- Другата... е островът, на който вие живеете - отговори почти веднага Доротейя.

- Остров Сандерс? - изненада се Аврил. - Значи истинското му име е... Толден... Тиден...

- Тулденбург - уточни костенурката. - Това е истинското име на онази част от моето кралство, която си остана суха и над водата, и която дълго време не бе открита от изследователите заради поредната магия, която бе направил Деймиън, а именно - магия за невидимост. Дълги години, Тулденбург бе невидим за всички, освен за нас, неговите някогашни жители. Незнайно защо обаче, преди около петдесет и пет години островът в крайна сметка изведнъж се появи като за погледите на всички - и съответно набързо бе открит от изследователите. И поточно- от Ричард Сандерс, на когото е кръстен сега. Сама не мога да си обясня това пропукване на магията на Деймиън... Но хайде вече да не говорим за последствията от злодеянията на този човек. Всъщност, освен за да ви разкрия всичко това, аз ви доведох тук и за да ви помоля в бъдеще винаги да бъдете нащрек. Предстоят да се случат много неща, породени от злото на Деймиън, много от които аз не бих могла да ви разкрия, защото още не съм ги видяла, тъй като способността ми да виждам в бъдещето, освен че няма как да обозре всички потенциални опасности, също така обхваща само бъдещите четири или пет дена, но не и повече. Изключение прави онзи наш случай, когато вие и аз скочихме малко повече от пет дена напред, и което си обяснявам отново със съчетаването на силите ни.

- Ясно - кимна Аврил. - Е, много сме ти благодарни заедно ни разкри всичко това. С мъжа ми със сигурност вече чувстваме поне леко облекчение, тъй като през изминалите дни, на главата ни се наструпаха много загадки, за които е добре че започнат лека-полека да се разплитат.

- И все пак, с риск да станем малко нахални... - намеси се Георги, поглеждайки към Доротейя. - Би ли ни пояснила и още нещо, стига да знаеш нещо повече за него... А именно - какви са онези хора и същества, които ние срещаме в последно време? Единият е онзи брадат мъж, който се опитваше да убие кучето ни Рита, и който може би в крайна сметка е успял да я хване, защото нея я няма от няколко дена.

Вторият пък е онова странно създание, което и тримата с теб, Доротей, видяхме, когато погледнахме заедно в бъдещето, а именно- странният мъж-жена, който притежаваше и някакви супер сили. Третият пък, което срещнахме тъкмо по-рано днес, и който едвам не удави една наша приятелка, беше нещо като русал...

- За първия и втория, уви, не бих могла да ви кажа нищо, тъй като не съм получавала видения в бъдещето за тях, като изключим онова, което, както казваш, и тримата видяхме. Но, както вече ви намерих, теорията ми за неестествените тревожни събития, които се случват и предстоят да се случват на острова над водата, са дело на Деймиън. Виж, за третия споменат от вас нападател мога да ви говоря доста дори и без да съм виждала в бъдещето. Все пак, той е една голяма напаст за тези води, тъй като постоянно гледа да прави разни бели, с които само цели да нарани всички, които го заобикалят. Не го знам защо е толкова зъл... Знаем само, че се казва Гондик, и че е единствения останал по тези води русал от рода Яунди, който отдавна се е преселил в едни други води, доста далеч оттук, но пак в Тихия океан.

- Значи сутринта, когато се опита да удави приятелката ни, той го е правил само за *забавление*? - попита потресената Аврил.- Но защо тогава той сам не се е приближил по-близо към нея, а чрез някаква... хипноза... я е накарал тя да отиде при него? Да не би да има някакъв страх от по-плитките води или...?

- Не, той просто си има граница, която трябва да спазва - отговори Доротей.- Граница, която неговите прадеди са наложили, за да не могат по-злобните русали като него да се изкушават да отиват на брега и да отвличат хора от там. Който русал премине тази граница, мигновено започва да изпитва силен сърбеж по цялото тяло. Постепенно, с все по-голямото приближаване към брега, сърбежа се превръща и в лющене на кожата, а така, в крайна сметка се стига и до нещо като... разпадане...

След като Доротей завърши и този свой пореден разказ, Аврил и Георги се умълчаха. Те вече бяха получили отговорите на онези въпроси, които някогашната човешка кралица можеше да им даде.

Именно затова, сега съпрузите Годхънт почувстваха, че е дошло времето да си вървят.

- Е, отново ти благодарим за всичко, което ни каза, Доротей - обърна се към костенурката Георги. - А сега, предполагам, ще искаш да си починеш малко след всичките тези обяснения, които ни даде... И затова ние ще си тръгваме, за да не те притесняваме повече...

- Знайте, че винаги сте добре дошли тук, в моя замък - подчерта ясно Доротей. - И винаги бих ви помагала, стига да мога.

- Благодарим ти - казаха ѝ едновременно Аврил и Георги, при което се спогледаха с усмивки.

И така, не след дълго костенурката изпрати своите гости до портите на замъка, където те си взеха довиждане с нея и заплуваха напред, към своя собствен дом.

Носейки се напред сред дълбините на океана, Георги и Аврил на моменти се снишаваха по-надолу, за да видят останките от някогашните сгради в старото кралство Тулденбург, които на идване така и не бяха забелязали покрай съсредоточеността си покрай преследването на Доротей, а и покрай тъмнината, която се бе проявила чак в последните секунди.

- Невероятно... - отбеляза ненадейно Аврил, гледайки към всичките сгради, който, макар и малки, бяха своеобразно доказателство за едната половина от отдавна изчезнал малък свят. - Можеш ли да повярваш, че всичко това, което е под нас, е било част от острова, на който ние в момента живеем?

- Остров, който несъмнено е нещо много по-специално от повечето други - отбеляза Георги. - А по повод въпроса ти... Да, наистина... цялата история за това отдавна изчезнало кралство... е изумителна!

Двамата продължиха да си плуват все така спокойно - макар и разказа на костенурката да се явяваше и един вид предупреждение, то поне познанието с какво поначало си имаха работа, ги даряваше с повече увереност.

Не след дълго, двамата вече се носеха и над нещо като подводна долина, изпълнена с всякакви скали и подводни растения.

- Искаш ли да се позабавляваме малко из целия този лабиринт от скали и водорасли? - предложи в един момент закачливо Георги на Аврил.

- Да се забавляваме? - тя реагира с шеговито възмушение.
- Докато сме заобиколени от всички тези морски създания, някои от които на практика са си омагьосани хора? Ах, ти, палавник такъв!

- Всъщност нямах в предвид такова 'забавление' - уточни с усмивка Георги.- Просто... да си поплуваме малко на воля... Или подруг начин казано... да си 'потичаме' насам натам...

- Аха, това вече е друго нещо - каза Аврил, при което набързо заплува надолу и обръщайки се към мъжа си, го погледна с прехласнато изражение.

И така, двамата се понесоха волно и на пръв поглед безгрижно (макар и да беше сигурно, че грижи не им липсваха) сред морските дълбини. Това беше техният шанс поне за кратко да разпуснат преди да се върнат на онзи мистичен остров, на който вероятно им предстояха още много изпитания. Дълго време съпрузите Годхънт се веселяха на воля под водата, където по свой си начин се чувстваха като на сушата - щури и готови за нови забавления. Или с други думи - в свои води.

Двамата преминаваха над всевъзможни подводни растения, оглеждаха с интерес множество големи и живописни подводни скали... Гъделичкаха се, гушкаха се, превъртаха се щуро... А към края на своята голяма обиколка из цялата тази долина, той и тя се спряха при една скала, обсипана с множество растения. Именно при нея, Георги набързо се обърна надолу с главата, заставайки лице в лице с Аврил. Нежно я притисна в скалата и я дари с една сладка целувка...

Насладата от споделените чувства на легендарните Георги и Аврил Годхънт винаги бе нещо незабравимо за тях, но междувременно, на повърхността на водата недалеч оттук се случи друго нещо на други хора, което и те със сигурност нямаше да забравят, но не с приятни усещания.

Нейде там, сред прочистилия се от бурята свеж въздух, устремено се носеше един голям и величествен кораб, при носа на който с широка усмивка бе застанал средно висок и привлекателен, млад и синеок мъж с тъмни коси, загледал се в хоризонта.

- Да, да, да... На небето вече няма нито едно облаче! - възкликна позитивно той. - Скетчик, поеми руля към остров Сандерс! Слушал съм много за него и ще ми е приятно най-накрая да го посетя!

Заповедта на този младеж бе отправена към един друг, малко по-нисък и едър мъж, който бе застанал зад голямата руля.

- Добре, капитан Чарлз! - отвърна му с позитивизъм управляващият кораба Скетчик, при което незабавно пое руля към остров Сандерс.

- Ех, колко е чист въздуха тук... - отбеляза същевременно младия капитан, вдишвайки от свежия морски въздух.

Но удоволствието му от атмосферата рязко секна, когато изведнъж се чу един силен трясък, при което корабът се разтресе силно. Чарлз залитна назад, просвайки се на земята. Същото едва не се случи и със Скетчик, който за свое щастие поне се бе хванал здраво за руля, и това му помогна да не се строполи на земята, за разлика от своя капитан.

- Какво става!?!- извика Чарлз докато се изправяше.

Първоначално, той не можа да намери отговор на въпроса си, но едва след секунди усети нещо смущаващо, което го накара истински да се притесни и да извика:

- Скетчик, струва ми се, че корабът... корабът потъва! Да, така е, сякаш все по-надолу слиза във водата!

- Ами сега, капитане!?! - паникьоса се Скетчик.

Чарлз не му отговори, а само преглътна тежко.

Междувременно, сред водите точно под кораба, с широка лукава усмивка, злият русал Гондик с наслада наблюдаваше как всичко от каютата на кораба потъваше във водата, изпадайки през голямата дупка, която самият той преди минути бе създал от чиста жажда за забавление... Забавление, което само той си разбираше...

Когато и маските не отблъснат злото

Не беше минала и седмица, когато около обяд в един слънчев ден, сред настроенията в “Уютно” безспорно преобладаваше вълнението.

- Хелоуин е празник, основан на база на древните келтски традиции по случай тяхна Нова година - Samhain. Келтите вярвали, че в нощта срещу Нова година се отваря портал между мъртвите и живите - а сенките на починалите през изминалата година навещават отново света на живите, в търсене на свежи тела, в които да се вселят...

- Ама че интересно! - възкликна Дейна, чувайки това, което приятелката ѝ Трейси току-що бе прочела от една дебела книга за поверия и предания.

Двете се намираха именно в “Уютно”, точно до два големи кашона, пълни с разни дрехи и маски. Компания им правеха и Аврил и Георги.

- Вие това предание не го ли знаете? - изненада се Аврил, поглеждайки към двете жени пред себе си. - То е доооста старо...

- Миличка, тази година ние с Трейси и родителите ѝ за първи път се каним да празнуваме Хелоуин толкова сериозно! - махна с ръка Дейна. - Миналите години почти не обръщаме внимание на този празник, само от време-навреме на тази дата се събирахме в “Уютно” и си пийвахме по нещо. Същото се отнасяше и за повечето от останалите хора в града. Само малцина от тях, предимно малки деца, се обличаха като разни странни същества, и чухаха по вратите, за да искат лакомство или номер. Виж, друго ще бъде положението тази година, и то заради твоето чудесно предложение на този ден да поканим хората от града на специално парти тук, Аврил!

- О, то дойде ненадейно. Не предполагах, че на този остров си нямате едно общо място, на което на този ден да се събирате много хора и да празнувате Хелоуин. В града, в който с Георги живеехме преди, това си беше традиция... Не че всеки на всяко кътче по света е длъжен да я спазва.

- Да се надяваме все пак, че с времето и тук това ще се оформи като традиция! - възкликна Дейна. - И съм изключително радостна, че именно аз имам честта да направя първия подобен масов празник за Хелюин именно в “Уютно”!

- Обновлението на едно заведение почти винаги изисква и поголяма отвореност спрямо всякакви подобни празници... а на това даже му се наложи да бъде обновено *два пъти* за няколко дена - каза Георги, поглеждайки с лека въздишка към двете до неотдавна разбити стени, които с негова помощ вече бяха докарани отново във вид. После продължи темата за честванията: - Хубаво е когато минаваш покрай някое заведение, то да е украсено с традиционни за различните празници предмети. И докато за Коледа такива предмети са украсената елха и гирляндите, то за Хелюин това е тиквата с лице!

- А нашата вече е готова! - чу се тогава един вик откъм кухнята, и след миг, към всички се приближи Дора, която държеше в ръцете си именно една голяма издълбана отвътре тиква с оформени очи, уста и ноздри.

- Прекрасна е! - възкликна Дейна щом я видя.

- Да, наистина! - съгласи се и Аврил. - С Фил сте я направили много добре.

- Сговорна дружина планина повдига - намеси се шеговито в разговора и Фил, който също излезе от кухнята и се приближи към останалите.

Дора остави тиквената глава на бара, точно до кашоните с дрехите и маските, на които метна един поглед преди да попита:

- Е, а вие избрахте ли си нещо от тези стари дрехи и маски за довечера?

- Все още не - отговори Дейна. - С Трейси се зачетохме в книгата “Старинни поверия и легенди”, която Георги и Аврил ни донесоха от дома си... В нея има наистина много любопитни неща!

- Ако имаш желание, може да я задръжиш за известно време, за да я прочетеш цялата - каза Аврил. - Като същото важи и за останалите от вас, които биха искали да разберат нещо повечко за Хелюин и други старинни празненства и истории...

- О, благодаря! - възкликна Дейна. - Но хайде вече наистина да си изберем дрехите за довечера,! Нямам търпение да се видя облечена по-нестандартно!

- Е, ние пък ще се прибираме у дома, за да си облечем нашите костюми - каза Аврил.

Двамата с Георги си тръгнаха от “Уютно” и се върнаха в къщата си при плажа.

В по-късния следобед на същия ден, на леглото в стаята им с Аврил лежеше самия Георги, който разлистваше страниците на едно списание.

Облеклото на героя вече беше сравнително различно от онова, което той носеше в типичното си ежедневие. Сега, вместо някои обикновенни блуза и панталон, Георги бе облечен с старинни дрехи, които правиха облика му доста интересен. Само контраста на този така старинно облечен мъж с модерната стая бе достатъчен, за да схване човек, че не ставаше въпрос за някой най-обикновен ден в живота му.

Същото се отнасяше и за неговата съпруга Аврил, която само след миг забързано влезе в стаята, сияеща в една доста елегантна тъмна рокля като от друга епоха.

Епоха, която, съдейки по благородническите одежди и на двамата, вероятно не бе далечна на късното Средновековие.

- Е, какво ще кажеш! - обърна се към съпруга си тя още с влизането.

Георги незабавно я погледна и ахна от прелестта ѝ. Отвори широко уста и примига, оставайки безмълвен няколко секунди.

- Уау! - възкликна накрая той. - Скъпа, не те бях виждал облечена така от... много дълго време!

- И аз не бях виждал теб облечен в тези дрехи от също толкова време! - каза Аврил, при което седна на леглото до Георги и го целуна, макар и естеството на древната рокля да направи това сядане понеудобно.

- Ах, колко време мина от тогава, наистина... - изрече прехласнат мъжа, взирайки се в неотразимата си любима - От онова начало на нашата връзка, в което ти бе облечена по подобен начин, а аз... е, аз не бях чак толкова изискан, но после насъбрах пари да си купя поне тези благороднически дрехи.

Засмя се, Аврил също.

- Не е истина, че са тъй запазени след... толкова много години - прошепна тя, докосвайки горнището на средновековния костюм на мъжа. - Повече от осемдесет!

- Да... - каза Георги с въздишка, припомняйки си онези времена, сетне добавяйки шеговито - Но за радост още можем да ги носим на място като този остров, на което хората не ни познават в тази древна светлина. Нито пък са присъствали на някой от многото предишни Хелоуини, на които сме отбивали номера с тези дрехи в нежеланието си да сложим нещо по-демонично заради вярата си... Но... както и да е! Май е време да тръгваме към “Уютно”, за да не изпуснем началото на празненството!

- Началото е чак в осем, а дотогава има повече от два часа...

Мисля, че нямаме за къде да бързаме...

- Да, права си... - отговори ѝ с усмивка Георги, при което романтично приглади един висящ кичур коса зад ухото ѝ.

Двамата влюбени се целунаха изпиващо, като тази целувка определено бе предназначена, за да предшества едно друго страстно действие...

И така, само след минута, изисканите дрехи на Аврил и Георги вече бяха захвърлени на земята, чакайки момента, в което щяха да бъдат облечени отново, малко преди празненството в “Уютно”...

Към осем часа вече се беше стъмнило дотолкова, че атмосферата идваше напълно подходяща за един наистина мрачен Хелоуин...

Първите гости на “Уютно” пристигнаха тъкмо навреме. Още на входа ги посрещна Дейна, чийто костюм бе доста интересен - с него тя изглеждаше като някой зъл тъмно зелен таласъм, каквато беше и идеята. Облеклата на останалите наши познати от заведението също бяха не по-малко любопитни- Фил се беше предрешил като една огромна Хелоуинска тиква, Треиси пък беше вампир, а Дора - зла вещица с островърха шапка.

Георги и Аврил пристигнаха на празненството към осем и половина. Още щом ги видя, Дейна, вярна на себе си, изскочи пред тях и извика:

- Добре дошли!

Съпрузите също я поздравиха с по едно ‘Добре заварила’, междувременно на което тя ги огледа от горе до долу. Накрая попита:

- А вие... какво точно сте?

Аврил и Георги схванаха, че нейният въпрос се отнасяше за облеклата им, които бяха, може би, сред ‘най-обикновенните’ в сравнение с десетките други доста по-грабващи окото такива - като започнем от дрехите стил Червената шапчица и стигнем до онези тип готик звезда.

- Ами ние... - отвърна другата жена като прегърна съпруга си през рамо. - Ние сме хора от Средновековието! Или по-скоро... ние сме себе си от Средновековието! Все пак, нали сме живяли в Европа през това време...

- Хм... Оригинална идея е да се предрешите като такива, каквито сте били преди мнооого десетилетия, в едно далеч по-различно време от днешното! - отвърна Дейна. - Както и да е, аз тази вечер съм таласъм. Добре ли изглеждам?

Тя се завъртя, за да могат героите да видят облеклото ѝ отвсякъде. А таласъмската ѝ маскировка действително изглеждаше доста автентична- тъмните ѝ дрехи бяха прилепени до финото ѝ тяло, под кръста си тя имаше дълга опашка, а на мястото на нормалните ѝ уши сега имаше едни, може би, двойно по-големи черни и заострени нагоре такива. Цялото лице на Дейна пък бе обилно омазано с нещо като сажди, за допълнителна автентичност.

- Маскировката ти определено... е доста ефектна! - отвърна Аврил, а съпругът ѝ бе напълно съгласен.

- Благодаря! - отвърна съдържателката на “Уютно”, след което се огледа. - Ех, вижте колко много хора дойдоха тази и вечер! Моето заведение все повече се харесва с всеки изминал ден! И това нямаше да стане ако не бяхте вие двамата! Знам, че съм ви го казвала и преди, но... благодаря ви!

- Наистина, вече достатъчно пъти си ни благодарила за това и не бива да се смяташ за длъжна да продължаваш да го правиш - рече Георги, засмян. - Радваме се, че можахме да ти помогнем.

Дейна кимна с широка усмивка, след което се хвърли към двамата съпрузи, които прегърна силно. После се отдръпна от тях и изрече:

- Е, започвайте да се веселите! По някое време на вечерта пак ще си поговорим!

-Добре! - отвърна Аврил.

Тя и Георги изпратиха развълнуваната Дейна с погледи, преди тя да се загуби сред множеството присъстващи на това интересно парти.

- Е... ще седнем ли някъде или ще се поразходим, за да си поговорим с хората? - попита Аврил съпруга си.

- Хайде да се поразходим. Все още имаме да се запознаваме с доста хора от този град... А като гледам... на това празненство май

гостите са даже повече от на предишното...

- Още по-добре за заведението! - възкликна усмихната жена му, хващайки го под ръка и тръгвайки с него нанякъде.

Настроението в украсеното точно като за празника “Уютно” беше наистина много приповдигнато тази вечер. Тук присъстваха, може би, половината от живеещите в града, което не само, че не бе никак малко - беше повече от превъзходно. Е, беше си малко тясно за толкова много хора, но пък поне уютната обстановка и хубавата, макар и малко страховита, музика, успяваха да накарат всички да забравят за това дали им е тясно или не.

През цялата вечер Дейна, Фил, Трејси и Дора бяха заети със сервирането на всякакви храни по масите. А менюто за повода, подобно на самата обстановка и музиката, бе не по-малко страховито - то включваше всякакви имитации на гадни работи от сорта на отрязани човешки пръсти, хлебарки, извадени човешки очи, сок от човешка кръв и др. Гостите със сигурност останаха впечатлени от идеите за подобни блюда, които явно до днес бяха нещо неவிжданo за този малък град, в който и самия Хелоуин до тази година не е бил възприеман особено сериозно. За радост, и на вкус бяха пълната противоположност на външния си вид, с което нямаше как да не удовлетворят опиталите ги.

По едно време, след като добре се бяха поразходили из заведението и се бяха запознали с още някой и друг човек, Георги и Аврил решиха да седнат на две от малкото свободни места при бара и най-накрая да си поръчат нещо от страховитото меню. Да ги обслужи веднага се втурна Дора, която още щом застана пред тях от другата страна на бара, им извика:

- Какво ще жалаете, милички? Може би паяци в собствен сос? Хлебарки на скара? О или пък специалитета тази вечер - задушена глава на крокодил със сос от настърган плъх?

Георги и Аврил се спогледаха с присвити вежди и леко погнусени усмивки.

- Ще започнем с нещо за пиене... - каза жената от двамата.

- Добре тогава... Искате ли по един кървав шейк?

- Хм... Добре, нека да е това - отвърна Георги. - Но от какво всъщност се състои този шейк?

- Ами как от какво? - възкликна шеговито Дора. - От човешка кръв!

- Не, не... - махна с ръка Аврил, ухилена до уши. - От какво се състои *наистина*?

Дора присви очите си леко, а усмивката ѝ стана още по-широка, макар и по същото време - по-потайна. Тогава, тя приближи главата си към Аврил и Георги и, слагайки ръка при устата си, им прошепна:

- Не казвайте на никого, но в този шейк не слагаме действително човешка кръв... Червеният малинов сок е по-евтин и затова решихме да минем на тънко с него...

Тя им сподели този крайно 'шокиращ' факт, след което им намигна с едното око и ги подмина, запътвайки се нанякъде.

- Ех, колко забавни са новите ни приятели тук! - отбеляза тогава Аврил.

- Да... - съгласи се мъжът до нея с усмивка. - Направо... ужасяващо забавни!

А докато те си разменяха тези думи, Дора взе още няколко поръчки от една компания от хора, седящи на една от най-големите маси, след което се запъти към кухнята. Изведнъж обаче, тя неволно се сблъска с три високи около два метра същества, които се намираха на пътя ѝ, но тя от бързане не ги бе видяла.

- О, много съжалявам! - извика им Дора. - Брей... интересни костюми!

С известен трепет, Дора се загледа в лицата на трите чудновати същества пред себе си, които бяха доста зловещи - на цвят бяха тъмнозелени, а на главите си имаха по два остри тъмни рога, допълнени от малко бяла коса между тях и дълги и мръсни остри зъби като на вампир, които излизаха и извън доста големите им усти. Очите не самите същества пък изглеждаха толкова реалистични, че Дора направо се изуми, че и те бяха част от маскировката на тези трима госта на заведението. И все пак, жената продължи да бъде любезна с тях, заради което им каза:

- Вашите визии определено са сред най-интересните тази вечер! По-късно ще ми разкриете кои сте вие тримата и дали въобще ви познавам! Но сега... бързам да изпълня едни поръчки, така че, ако ми позволите...

При последните си думи тя ги подмина с не по-малко любезна усмивка, след което забързано се шумгуна в кухнята, която се намираще от другата страна на вратата зад трите двуметрови същества. Самите същества пък се спогледаха със зловещите си погледи, след което едното от тях им даде някакъв знак, посочвайки им същата тази кухня.

Следващото действие на тримата бе да пристъпят натам и набързо също да влязат в нея, затваряйки вратата зад себе си.

Междувременно, и Трейси и Фил също се заговориха със седналите на бара Аврил и Георги.

- Още не мога да повярвам, че тези ваши дрехи са толкова стари!- извика им Фил. - Та те са направо... антични!

- Доста време мина от първия път, в който ги носехме - каза Аврил, поглеждайки с нова вълна от носталгия към съпруга си, който също заби погледа си в нейния. - Ех, и до ден днешен си спомням онзи ден...

- Аз също - изрече Георги с усмивка, след което погледна към Фил и Трейси. - Това беше в един от първите месеци, в които ние двамата живеехме в един и същи замък в Европа. Самият крал настоя да ни купи някакви нови и хубави дрехи. И нас с Аврил ни грабнаха точно тези два комплекта дрехи, които бяха изложени една до друга. Но понеже аз бях свикнал да си заработвам всичко, дадох една от малкото си жълтици директно на краля. Но си струваше - облеклата ни паснаха идеално!

- Сякаш са чакали да отидем и да ги купим! - допълни Аврил.

- Ех, колко прекрасно... - въздъхна потопената в романтични усещания Трейси. - Всеки път, когато ви гледам заедно... ми е толкова приятно! Вие сте страхотни! Любовта ви е уникална! Имам такова голямо желание някой ден и аз да си намеря любов... дори и наполовина толкова прекрасна, колкото е вашата!

- Много ти благодарим за хубавите думи - изказа признателността си Аврил и сложи ръката си върху тази на момичето. - И бъди убедена, че мечтите ти относно любовта някой ден ще се сбъднат! И аз като теб дълги години мечтах моят приказен принц да се появи... и ето, че в един ден той дойде, макар и да не беше точно принц! - По-скоро беше бедняк - каза шеговито Георги, но без да отклонява твърде много акцента от факта, че това си беше чистата истина.

- Бедняк или не... в онзи ден, още откакто те видях, аз... аз усетих, че това си ти... - прошепна му Аврил, която вече бе обвила

ръцете си около врата му и която в момента отново го гледаше влюбено в очите. - Знаех, че ти си Единственият за мен!

- Хм... а аз дали усетих същото още в първия момент или в някой по-нататъшен? Не помня - пошегува се отново нейния съпруг, поглеждайки нагоре и правейки се, че мисли.

- Усети го, усети го!- възкликна с шеговит тон и Аврил, плесвайки го леко по бузата.

- Ооо, да! Сега вече се сетих! Сетих се колко блажено... колко неповторимо беше онова изпепеляващо вътрешно чувство... наречено *любов от пръв поглед!*

Аврил му кимна с блажена усмивка. А той, наред със своята собствена такава, бавно приближи лицето си до нейното и... за пореден път в дългия им съвместен живот я дари със една продължителна нежна целувка.

Гледайки тази тяхна целувка, Трейси въздъхна със замечтан поглед. Фил пък започна да кима доволно - като някой баща, който сякаш се гордееше с любовта на по-младите - макар и въпросните младолики на вид мъж и жена всъщност да бяха много по-възрастни от самия него.

Като съпрузите отдръпнаха лицата си едно от друго обаче, Аврил въздъхна.

- Ех... хубаво си приказваме ние тук и си се веселим... Хубаво си спомняме незабравими времена... Но междуременно светът около нас продължава да бъде толкова объркан. Някои продължават да си бъдат безследно изчезнали, а други, освен да изпитват любовни копнежи, вероятно все още са травмирани от опита на свръхестествени същества да ги погубят...

Ясно бе, че не говореше само за Трейси, но в случая погледна към нея. Момичето също отдели една въздишка и рече:

- Все по-трудно ми е да спя нощем след онзи случай. Често се събуждам и само се въртя, но сън не ме лови отново. Коварният поглед на онзи русал преди да ме нападне след като тъкмо ме беше привлякъл хипнотично... ме преследва навсякъде. Но пък може би затова тази вечер съм ведра. Всичко около мен е шантаво и не се налага да се преструвам, че нещата са наред и че онзи не по-малко

шантав индивид не е наложил белега си върху мен. А да може човек да разпусне е нещо... пречистващо само по себе си.

Израженията на Аврил и Георги, а и на Фил, бяха изпълнени с разбиране - като бащата на момичето, естествено, не спираше да се чувства и по бащински разтревожен за дъщеря си. Но тъкмо като се нахрани да каже нещо, отстрани се чу тихо прокашляне, последвано от тих женски глас:

- Съжалявам, че ви прекъсвам, но...

Георги, Аврил, Трейси и Фил веднага погледнаха към жената, която изричаше тези думи. Това беше Дейна, чието изражение на лицето разкриваше колко притеснена бе тя.

- Какво има? - попита я веднага Фил. - И... защо шептиш?

- Не искам другите да чуят това, което ще ви кажа, и което би могло да породи паника.

- За какво става дума?- попита Аврил и двамата с Георги станаха от столовете си.

- Дора... е изчезнала... - отговори тихо Дейна.

- Какво!?! - извика Трейси, която въпреки предупреждението на приятелката си не съумя да се въздържа да не реагира по-бурно. - Как така майка ми е... изчезнала?

Тя се постара да изрече поне последната дума възможно найтихо, макар и туко-що появилото се притеснение в душата ѝ да не позволи на младата дама да бъде много тиха.

- Елате с мен в кухнята... - подкани ги Дейна, давайки им знак да я последват.

Те, разбира се, веднага тръгнаха след нея и само след секунди вече се бяха озовали в кухнята, където в момента беше тъмно. Накрая, затворила вратата, Дейна пристъпи бавно напред, към една от масите.

- Защо не запалиш лампата? - обърна се към нея Фил.

- Крушките... са разбити на парченца - отвърна тя с трепет в тона.

- Разбити ли? - ококори се Трейси.

- Да, огледайте се и ще видите, че това не е единствената проява на вандализъм в помещението.

И наистина - още щом Дейна рече това, на тях им отне едва няколко секунди, за да установят, че не едно от нещата в кухнята се намираще на земята, потрошено. Обстановката в това помещение като цяло напомняше тази след сериозна борба.

- О, не... - прошепна ужасена Трейси, пристъпвайки към масата, на която прокъсана стоеше островърхата шапка на Дора, заедно с едно парче плат от роклята ѝ.

- Открих ги на земята - поясни Дейна, също пристъпвайки към масата. - Тук явно е имало борба и Дора е била един от неволните участници! А сега... нея я няма! Търсих я из заведението, но от нея... нямаше и следа! Уви, заради силната музика навярно никои не е и чул, когато тук се е водила битка!

- О, не, къде ли може да е изчезнала мама! - извика Трейси и се хвана за главата, усещайки как ѝ прималяваше, заради което ѝ се наложи да се опре на близката стена.

- Спокойно, миличка, ще я открием... - каза Фил и прегърна дъщеря си.

- Ами ако я отвлякъл същият злодей, който е отвлякъл Рита? - червенокосата дама го изгледа с насълзени очи. - Ако тя така и не се върне, както не се връща и кучето? О, не, клетата ми майчица!

Георги и Аврил, които не бяха обелили и дума откакто бяха влезли в тази кухня, сега се спогледаха въпросително и с не по-малко притеснени погледи. След това, мъжът от двамата преглътна насъбралата се на гърлото му тежест и бавно започна да пристъпва из кухнята, оглеждайки всичко в нея. Спонтанно, погледът му попадна на една малка врата в другия ъгъл на стаята.

- Това не е ли вратата към мазето? - попита тогава той.

- Да, тя е - отговори Дейна.

- Открехната е...

- Аз не съм влизала в това мазе още от края на ремонта - не ми се е налагало... - каза усъмнена Дейна, като погледна към Фил и дъщеря му. - А вие влизали ли сте?

- Не - отговори Фил докато и двамата с хлипащата Трейси поклатиха главите си отрицателно. - И ние като теб си нямаме никаква

работа там. В това мазе има предимно разни ненужни отпадъци, повечето останали от ремонта...

След като чу тези негови думи, Георги бутна леко вратата, за да я отвори повече. Тя изскърца, а мъжът започна да пристъпва надолу по стълбите към мазето. След секунди, Аврил застана рамо до рамо с него по пътя му надолу. Останалите трима също ги последваха, макар и да вървяха на няколко крачки зад тях.

Не отне много времена петимата герои да стигнат и до същинското мазе, където с изненада... откриха нещо изумително. Или по-скоро... не откриха нищо.

- Къде са отпадъците!? - извика с изумление Дейна, оглеждайки цялото помещение, което беше абсолютно празно.

- Явно някой все пак ги е махнал оттук - констатира Георги.

- Да, но на кой биха му притрябвали подобни боклуци?

- Хей, вижте! - възкликна ненадейно Аврил, пристъпвайки към един от ъглите на стаята.

Там, въпреки тъмнината, много добре можеше да се види една средно голяма дупка, зад която изглежда, че имаше тунел.

- Това имаше ли го тук преди? - попита Георги и приклепна пред дупката, оглеждайки я.

- Не - отговори съдържателката на заведението, споглеждайки се с Трейси и Фил.

Георги постепенно влезе в дупката, а Аврил му извика:

- Скъпи, бъди предпазлив!

- Не се притеснявай... - отвърна ѝ тихо Георги, като продължи да навлиза в тунела.

Аврил, разбира се, го последва. Този път обаче, Дейна, Фил и Трейси не се осмелиха да последват тях. И затова останаха в празното мазе, очаквайки с трепет завръщането им и някакво евентуално позитивно развитие в тягостния случай.

Само след няколко секунди, Георги и Аврил стигнаха до едно място, на което успяха да се изправят напълно и дори да се раздвижат повече. А щом осветиха тъмнината около себе си с фенерчетата на

телефоните си видяха... друг тунел. Хванаха се за ръце и тръгнаха предпазливо по него.

Близо минута, съпрузите Годхънт вървяха трепетно напред из неведението. Ръцете им неспирно се притискаха една в друга, давайки си взаимно подкрепата, която бе нужна на двамата влюбени, за да продължават уверено из тунела, въпреки незнанието какво ги очаква.

На едно място, тунелът стана по-светъл, но същевременно с това започна лека-полека да се изкачва стръмно нагоре. Неговият край можеше да се види на около пет метра височина - при една дупка, през която влизаше съвсем лека светлина.

Тук, Георги и Аврил решиха да използват силата си да летят, за да могат по-лесно да се изкачат горе, до същинския край на този тайнствен тунел. Така, двамата заедно преминаха през дупката, което бе по-голяма от предишната и им позволи да минат едновременно.

И тогава... двамата се огледаха. Около себе си видяха само дървета, потънали в тъмнина. Само луната на небето прокарваше някаква дребна светлина в тази толкова зловеща част от гората около Миствил.

Аврил и Георги пристъпиха сред потайният лес. От короните на дърветата се чуваха звуците на гарги, което правеше всичко още постраховито. Тази страховитост обаче не бе способна да спре двамата съпрузи Годхънт, които в дългия си живот досега се бяха изправяли срещу множество ужасяващи неща, от които все пак винаги бяха успявали да се измъкват. Да оцелеят.

Внезапно, в далечината мъжът и жената съзряха една дребна проблясваща светлинка, различна от онази на луната, която бледо осветяваше останалата част от гората. Без много да му мислят, героите си размениха един поглед, след който директно се изстреляха натам с помощта на суперскоростта си - не чувстваха, че имаха още много време за губене. Ала само след по-малко от две секунди, точно преди да са стигнали до източника на засиленото сияние, Георги и Аврил изведнъж бяха възпрепятствани от нещо като невидима стена, в която се забиха с всичка сила и в следствие се озоваха повалени на земята. - Какво... - опита се да каже нещо Георги, оглеждайки се.

Изведнџ, още преди той да е успял да се доизкаже, две ръце с остри нокти го хванаха за рамената и рязко го издърпаха нагоре.

- Георги! - изкрещя Аврил, поглеждайки нагоре, към короните на дърветата, разклатени от току-що преминалите през тях тела - едното на Георги, а другото- на съществото с острите нокти.

Перспективата на Аврил Годхънт

Красавицата и за миг не се замисли дали също да не полети натам, за да се опита да настигне любимия си и създанието, което го бе отвлякло, и което самата жена така и не бе успяла да съзре в тъмнината. Тя се изстреля към висините с мощна сила, но точно преди също да премине през короните, усети как две силни ръце с остри нокти хващат и самата нея за нейните собствени рамена - но в случая не за да я издърпат нагоре, а за да я повлекат надолу.

Аврил обаче успя да реагира бързо след това нападение - тя изстреля един от своите мощни лъчове в произволна посока под себе си, убедена, че така щеше да накара съществото, което сред тъмнината от злокобните дървета погледът ѝ все още не можеше да центрира съвсем ясно, да я пусне. Това наистина отслаби силите му дотолкова, че нападнатата да успее да се отскубне от хватката му и да полети настрани, кацайки на единия от клоните на висока скалезия², обръщайки се.

Чак тогава, съсредоточавайки поглед, жената най-сетне съзря съществото, което се бе опитало да я повлече със себе си. Беше едно огромно зелено растение с глава и лице. Неговите очи бяха злобни и намръщени, а острият му нос се бе свил яростно. То бе отворило голямата си паст и по този начин Аврил можеше да види, че тя бе изпълнена с остри като бръснач зъби. Също така, създанието имаше четири дълги ръце и четири дълги крака с по един дълъг и остър нокът на всеки ръка и крак. Единствено листата по тялото му подсказваха, че създанието представляваше нещо от сорта на растение.

² scalesia – вид дърво, типично за Галапагоските острови

Разбира се, това чудовищно създание не чака дълго, за да нападне Аврил отново. Тя бе успяла да го съзре едва за миг, когато то отново се нахвърли върху нея с един силен и пронизателен звук, наподобяващ писък. Жената успя да избегне това негово нападение, отскачайки настрани и скривайки се зад един от клоните. Но едвам застанала там, борещата се да се спаси чу силен пукот и след миг, друг един клон пред нея падна, пречупен на земята.

С ококорени очи, Аврил успя да съзре същото онова ужасяващо същество, което едва след миг ѝ демонстрира за пореден път силата, с която от разстояние тъкмо бе накарало клона да се пречупи - това бе неговата собствена слюнка, която то в последствие повторно изстреля от устата си в голямо количество, запращайки я срещу жената на дървото. Тя, за щастие, отново успя да отскочи навреме настрани, за да не може слюнката на растението да я докосне и да разяде тялото ѝ, както се бе случило с падналия преди секунди клон, а и както се случи с онези клонове зад жената, които след отскока ѝ настрани бяха покосени вместо нея.

Задъхана, Аврил най-накрая реши да направи нещо, за да възпре растението да я нападне отново - било то доближавайки се или изстрелвайки слюнката си към нея. С едно бързо движение, жената отскочи настрани още преди растението да е предприело следващия си ход. Тогава, тя запрати към него един от силните си лъчове, който успя да покоси огромното му тяло и да го извади от строя за секунда. Именно в този миг, Аврил изстреля към него още едно нещо, което този път не бе лъч, ами едно голямо кълбо огън. Пореден елемент от многобройните им сили с Георги, и по-точно - възможността да управляват някои компоненти на водата, огъня, въздуха и земята.

Кълбото мигновено се заби в туловището на създанието и го накара още веднъж да изпищи, този път от болка. Обладано от пламъци, то започна скоростно да маха с ръцете си насам-натам, като в единия от пътите така замахна към Аврил, че този път тя не успя да избегне удара, нито пък да запази равновесие - затова се понесе стремглаво надолу, към земята. За радост, точно преди да се е проснала на нея, тя навреме съумя да полети, така че накрая да се приземи полеко.

Изведнъж се чу още един писък от страна на подпаленото растение. Поглеждайки към него, Аврил видя, че към нея летеше още една от слюнките му. Тогава, героинята реагира първоинстинктивно- тя изпрати една силна струя вода към нея и така я разводни малко преди да е стигнала до тялото ѝ. Последвалото деяние на Аврил бе набързо да изпрати още едно от своите огнени кълба към растението, а после и още едно... И така, само след няколко секунди, създанието се оказа напълно горящо и пищящо по-силно от всякога. Явно с желанието си да се спаси, то с бързи и тежки стъпки тръгна настрана, към онази светлина, до която Аврил така и не бе успяла да стигне заради защитното поле.

Докосвайки се до светлината, съществото я накара да засияе още по силно- така, че Аврил да притвори очи и да пристъпи назад, опирайки се до едно дърво.

Писъкът на съществото също взе да се усилва все повече и повече в чутовната му агония... и така, до момента, в които изведнъж настана тишина, а светлината постепенно се смали пред изумения поглед на отпадналата след битката жена.

Смаляването стана бързо - само за секунди. След него, от светлината вече нямаше и следа. Последниците от нея обаче се виждаха ясно - това бяха няколко изпочупени дървета в околността.

Аврил, облещила се, проследи втръчено тази сцена, след което премига объркано и преглътна тежко. Пое си дълбоко въздух и затвори очите си.

- Аврил!- чу се тогава мъжки глас над жената, който я накара да потрепне.

Поглеждайки нагоре, тя с облекчение съзря съпруга си Георги - жив, летящ във въздуха и... с човек в ръцете си. Без да се замисля, Аврил се възвиси към него и само след секунди двамата застанаха очи в очи. Чак тогава жената забеляза драскотините по тялото му, а и посериозната рана при лакътя му. Виждайки по-отблизо и човека в ръцете на мъжа си, Аврил осъзна, че това беше Дора.

- Какво стана? Как я намери? - попита Аврил любимия си, след като преди това го целуна изпиващо по устните. Георги си пое дълбоко въздух и поклати главата си.

Перспективата на Георги Годхънт, няколко минути по-рано

Озовал се едва за секунда във въздуха над короните на дърветата, и летящ още по-нагоре със странното същество, което го бе хванало за рамената, Георги изведнъж насъбра всичките си сили, за да се отблъсне от него и същевременно с това да го зашемети с един от силните си лъчове. Точно тогава, героя изумен видя съществото в пълния му ужасяващ блясък - то изглеждаше по същия начин, по който изглеждаше и себеподобното му, с което и Аврил паралелно се бореше долу, сред дърветата.

Георги не му мисли много - той запрати още един от лъчовете си към растението, но то съумя да се отдръпне навреме, за да не го покоси ударът. Едновременно с това свое отдръпване, съществото изстреля малко от своята разяждаща слюнка към Георги, който още щом я видя първоинстинктивно се отдръпна и избегна този удар. Съществото обаче не му мисли много - то започна яростно да праща още от слюнките си към героя. След миг, мъжът вече се бе озовал сред пагубен като киселина дъжд - но успяваше продължаваше умело да отбягва. А в един момент, когато вече напълно му бе досадило от тази атака на растението, Георги от раз направи нещо с помощта на силата си да контролира някои компоненти на въздуха четирите елемента - той изпрати една мощна струя въздух към летящите към него слюнки. Струята мигновено изпрати капките назад, точно към тялото на съществото, което ги бе изстреляло.

В следващия миг, с мощен писък, съществото усети как тялото му се разпада, покосено от неговата собствена разяждаща течност. То започна да се гърчи, а след миг, когато се изпъна с още един, по-силен крясък, неговото тяло се раздели на две половини, които мигновено полетяха безпомощно надолу, право към светлината сред гората. Потъна в нея и така я накара да засияе още по-силно.

Георги проследи всичко това радостен, че бе успял да победи съществото. Ала изведнъж, той усети зад себе си силен, едва ли не камиичен, удар, който го накара да полети надолу. Мъжът успя да се възспре точно преди да е стигнал до короните на дърветата. Той се

обърна и тогава с ужас видя още едно растение като онова другото. И на всичкото отгоре, това растение в момента държеше в едната от дългите си ръце... жена със затворени очи, вероятно в безсъзнание. Заглеждайки се, Георги позна в нея Дора.

Растението, държащо жената, запрати по героя от своята слюнка, но тогава той отново използва предишния си номер с въздуха, като разбира се, майсторски успя да насочи струята към онези части от тялото на растението, които не бяха близки до ръката, в която той държеше Дора. Само че това чудовищно създание, за разлика от себеподобното си, успя навреме да избегне удара на собствените си слюнки, а същевременно с това да изстреля и още една силна вълна от други такива. И, уви, този път, колкото и да се опитваше да избегне всичките киселинни струи, Георги бе покосен от една от тях, която го удари в ръката, точно при лакътя.

Мъжът извика от болка, но в същия този момент чу отдолу още един, далеч по-силен и по-различен от човешките, писък. Растението явно също чу писъка, при което за миг се разконцентрира, което бе и най-удобния момент за Георги да запрати срещу него един от своите лъчове, последван и от две големи огнени кълба. Този път, същевременно не успя да ги избегне и затова те подпалиха главата му и едната му ръка. Растението започна да маха насам-натам с ръце, при което намиращата се едната от тях Дора изведнъж полетя настрана, изпусната от хватката му. Виждайки я да лети надолу, Георги реагира мигновено - вложи цялата си мощ в засилката, чрез която успя да настигне навреме падащото тяло, още преди то да е стигнало до безмилостните клони на обикновените дървета.

Междувременно, ужасяващото растение с последни сили се насочи надолу, към светлината, от която стана част и така я направи още по-силна. И в един миг... сиянието просто започна да изчезва. След секунди вече я нямаше.

Запъхтян и придържашц Дора в отмалялите си ръце, Георги отиде настрана, към мястото, на което допреди секунди се бе намирала светлината, и на което сега почти не бяха останали дървета и затова изглеждаше удобно за кацане - а за радост и

невидимата защитна светлина, очаквано, също бе изчезнала заедно с причината за нея.

Заглеждайки се в това място обаче, мъжът потрепери и дори се спря за миг. Георги видя там нещо изумително, което обаче след секунда временно остави на заден план, тъй като периферното му зрение съзря нещо по-важно- опрелата се долу, на едното от дърветата, своя съпруга- Аврил. Без много да му мисли, Георги веднага ѝ извика:

- Аврил!

- Скъпи, съвсем сигурен ли си, че си добре!?- попита Аврил веднага щом чу краткия разказ на Георги за случилото се.

- Да, успокой се. Само лакътя ми не е съвсем в кондиция, но явно не е и чак толкова зле щом все още съумявам да държа Дора.

- Какви бяха онези създания, да му се не види!?! - извика Аврил, докосвайки шията на заспалата жена и усещайки, че тя има пулс.

- Може би са приятели на останалите злодеи и чудовищни същества, на които постоянно попадаме откакто сме дошли на този остров - констатира очевидното им задружно заключение Георги.

- Поне си успял да спасиш Дора от онова ужасно растение.

Хайде, да я заведем в таверната и да я свестим!

- Да, но... преди това мисля, че трябва да видиш нещо - рече тихо, трепетно мъжът, обръщайки погледа си към мястото, на което се бе намирала светлината, и което преди малко бе привлякло героя с нещо изумително в себе си.

Аврил също обърна погледа си натам, при което почти веднага осъзна за какво точно говореше той. Мястото, на което се бе намирала светлината, сега не бе едно най-обикновено опустошено място. Защото малкото останали дървета на него, наред с опустошената част, оформяха един много интересен символ, който Аврил бе виждала и преди.

- Това е един от символите на онзи меч! Мечът на
нападателя на Дейна! - възкликна тя.

- Да... но въпроса е какво общо имат този меч и тази
светлина? Освен, че видимо са навързани в един и същи порочен кръг,
вероятно обвързан със злодеянията на... Деймиън - попита Георги.

Любимата му, разбира се, не можа да изрече и дума повече.
Защото тя бе не по-малко обърквана от него.

След секунди, двамата съпрузи полетяха към тунела, през който
бяха дошли, като Георги не спираше да държи в ръцете си изпадналата
в безсъзнание Дора.

- Какво е станало!? - извика потресената Трейси, когато
Аврил и Георги преминаха с тялото на майка ѝ през малката дупка в
мазето на "Уютно".

- Надяваме се самата Дора да ни поясни малко повече
като я свестим - каза Георги.

- Хайде, да я качим в кухнята! - извика Фил, при което
взе съпругата си на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

Когато всички се качиха в по-светлото помещение, готвачът
остави Дора на масата, а Дейна запали няколко свещи, за да осветят
тъмната стая.

- Дора, скъпа... Дора, събуди се! - извика Фил, започвайки
да поклаща главата на жена си и леко да я потупва по бузите.

- Това може да помогне! - извика тогава Дейна и, преди
всички останали да се осъзнаят, тя изведнъж изля една кофа със
студена вода върху лицето на Дора.

Водата определено успя да събуди Дора. Закашляйки се, тя
отвори очите си и се поизправи.

- Как... какво стана?- бяха и нейните първи думи щом се
осъзна и видя петимата загрижени човека около себе си.

- Успокой се, скъпа. - каза ѝ Фил, хващайки треперещите
ѝ ръце.

Трейси пък я прегърна през рамо и я целуна по бузата.

- Аз... аз... - заекна Дора.

- Спомняш ли си нещо, Дора? - попита я тогава Аврил. - Спомняш ли си как онези растения те отвлякоха?

- Растения ли? - извикаха едновременно Дейна, Фил и Трейси.

- Да, спомням си нещо... - промълви току-що спасената жена и затвори очите си.- Спомням си как онези трима маскирани като чудовища хора влязоха тук... и изведнъж... се промениха... Оказа се че не са маскирани, а наистина са нещо като... мутанти!

- Ох, пак ли мутанти! - извика Дейна и се плесна по челото.- Няма ли да ни оставят на мира!?

- Какво друго си спомняш? - попита Георги.

- Ами... спомените ми са малко неясни... - прошепна Дора. - Но си спомням, че взех един тиган и се опитах да се защитя... Борих се докато те събаряха всичко около себе си с огромните си зловещи тела.

Тогава едното от тях ме хвана с дългата си ръка и така ме стисна че... явно съм изпаднала в безсъзнание...

- Но защо им е било на тези същества да те отвличат?- попита Трейси.

- Може би по същата причина като тази на онзи тъп мъж-жена, която се опита да убие мен или пък онзи русал, който е нападнал Трейси! - извика намръщена Дейна.- Ама откъде взеха да изскачат тези тъпи мутанти!

Никой обаче не можеше да ѝ отговори на този въпрос. Защото и останалите в стаята бяха объркани като нея. Единствени Георги и Аврил, макар и запознати, че гореспоменатият русал вероятно не бе толкова обвързан със случая, решиха да си замълчат, за да не им се налага да объркват още повече другите, разказвайки им са двете си запомнящи се срещи с костенурката Доротейа.

- Хайде, да се връщаме при останалите, защото някои ще се чудят къде сме... - каза тогава Фил. - Дора, скъпа, в състояние ли си да ходиш?

- Да... - отвърна положително тя с лека, но прималяла усмивка.

- Чувствам се отпаднала, но... мисля, че ще мога да ходя...

- Добре, да отиваме при останалите тогава... - каза Фил и помогна на съпругата си да слезе от масата.

- Всъщност, ние с Георги ще останем още малко тук - обади се Аврил. - Случайно тук да ви се намира... бинт?

Чак щом тя изрече тези думи, Дейна, Фил, Треиси и Дора забелязаха раната при лакътя на Георги, на която в тъмнината досега не бяха обърнали внимание.

- О, да, имаме бинт! - възкликна Дейна, втурвайки се към един от шкафовете. - Само не ми казвай, че някое от онези ужасни растения те е подредило така, Георги!

- Добре, няма да ти го казвам.- отвърна с леко шеговит тон мъжа, въпреки, че осъзнаваше, че в момента тази шега не би могла да повдигне много нито настроението на хората около него, нито на самия него.

- Ах, ах, ах! Вече започнахте да си го отнасяте и с рани докато защитавате нас, дългогодишните жители на острова, от необяснимите нападения спрямо нас! - извика възмутено съдържателката на заведението.

Аврил и Дейна превързаха Георги с бинта, който втората извади от шкафа. А веднага след това, шестимата излязоха от кухнята без особено настроение да продължат да празнуват Хелоуин след това, на което бяха станали свидетели. И все пак, за да не заподозрат останалите хора нещо, те се престориха, че нищо не се бе случило...

Когато по-късно същата вечер Аврил и Георги, на вид вече поспокойни, си легнаха в уютното легло, само по проблясъците на вторачените им едни в други погледи си пролича, че вътрешно те не бяха никак спокойни.

- Дали да не отидем при Доротейа, за да я попитаме дали все пак не знае нещо за онези растения или пък за светлината? - попита Аврил.

- Не мисля, че тя може да ни даде отговор на това. Тя не знаеше нищо за мъжа-жена или за онзи брадат конник... а те определено имат много общо със светлината и онези чудовищни растения! - И все пак... може би трябва да пробваме... Георги отдели тежко въздихание. Кимна.

- Е... добре...Ще го направим... но утре...- той погали любимата си по бузата ѝ.- А сега нека си починем малко след това, което се случи. Заслужаваме почивка.

- Особено ти - припомни му Аврил и леко докосна превързания му лакът. - Сигурен ли си, че не те боли вече?

- Да. Само блясъкът на очите ти е достатъчен, за да ме излекува напълно... от всичко...

Той затвори очите си, приближи устните си до нейните и я целуна нежно. После двамата се прегърнаха и не след дълго заспаха, изпращайки по този начин тъй кошмарния и твърде реалистично ужасяващ тазгодишен Хелюин.

8

Знахарки и библиотекарки

На следващия ден, жаркото слънце отново изгря над остров Сандерс.

Тук беше горещо почти винаги - дори и през зимата. Това една наша позната- Трейси - много добре беше установила през годините, в които бе живяла на острова, което общо взето беше... целият ѝ живот.

Около десет часа сутринта, червенокосото момиче вървеше по плажа недалеч от къщата на Аврил и Георги, пристъпвайки плахо, с лек трепет. Младата жена все още изпитваше известен страх от водите около острова след случката със злия русал от преди няколко дена.

Но днес, за разлика от тогава, момичето не отиваше до къщата на двамата съпрузи, а до тази на една друга своя позната на име Селия, която живееше на около двадесет минути по-надолу, в стара, но стабилна къща. Тя беше знахарка и от години снабдяваше хората на острова с билки, които доказано скрепяваха имунната система и често лекуваха много тежки заболявания. Именно при нея, Трейси беше изпратена от баща си Фил, който бе силно разтревожен за състоянието на съпругата си Дора, която след снощното отвличане все още се чувстваше леко отпаднала. Не че състоянието на по-възрастната дама не беше нормално в предвид случилото се с нея...

Преминавайки през къщата на Георги и Аврил, Трейси я огледа с мисълта, че имаше вероятност да ги види на верандата или на някой балкон. Но не ги съзря, тъй като те не си бяха вкъщи, а пътуваха към едно друго място, за което ще споменем отново по-късно.

Трейси продължи да върви по плажа бавно и внимателно, оглеждайки се за някаква опасност. Предвещаващо опасност или не-няколко минути по-късно, откъм храстите вдясно на момичето, нещо изшумоля. Стрестната, дъщерята на Дора и Фил погледна натам с надеждата да си е въобразила.

Но не си беше въобразила... В храстите наистина имаше някой, чиито очи се забелязваха сред растенията. Изплашена, Трейси изкрещя и хукна надолу по плажа.

- Чакай! - чу тя зад себе си глас, но това не я спря.

Тя тичаше стремглаво напред, решена да не спира, каквото и да стане. Но накрая все пак спря... по необичаен начин. Някой - може би индивида от храстите - се нахвърли върху нея в гръб и я събори на земята.

- Помощ! Помощ! - закрещя истерично Трейси, като същевременно се опита да се изправи и пак да побегне, но отново бе спряна от човека, съборил я на земята.

-

Не викай, няма да ти сторя зло! - извика ѝ той, слагайки ръка на устните ѝ.

Чак сега, Трейси излезе от своята вселена на уплашено от всичко момиче и изгледа човека, възспрял я. Видът му я успокои. Той съвсем не беше чудовището, което тя навярно си бе представила. Не - беше красив, тъмнокос млад мъж с топли очи в син цвят. Дрехите му бяха доста дрипави, но въпреки това той съумя да всее някакво доверие у младата жена.

- Така е по-добре - каза младежът щом забеляза, че тя се успокоява, заради което и махна ръката си от устата ѝ. - Помисли си, че ще те нараня, нали? О, не бих наранил прелестно създание като теб!

- А защо се криеше в храстите и ме шпионираше? - попита тя.

- Шпионираше? Не! Просто те видях докато се бях насочил към плажа и реших да се скрия. Не знам защо, може би инстинкт. Но ти ме видя и... стана каквато стана... Извинявай, че те съборих на земята, но...

не исках някой от къщата да те чуе как крещиш и да стане ненужна каша. Също както, признавам, не исках да останеш с погрешно впечатление за мен. Но с това си действие навярно още повече го влоших...

- Не, не го влоши - изрече Трейси с лека усмивка. - Отдъхнах си като разбрах, че поне този път не ме гони някой мутант... - Мутант? - ококори се мъжът.

- Да, напоследък се появиха много такива на този остров. А аз дори бях нападната от един такъв - ужасен русал - недалеч оттук. Затова съм толкова предпазлива спрямо всичко и всеки.

- Русал? Мислех си, че те са само приказни създания. - Не са.

- А ти наблизо ли живееш? Радвам се, че има и други хора на това пусто парче земя!

- Пусто ли? - засмя се момичето. - Е, очевидно не си обходил изцяло островът.

- Обходих известна част... зад тези дървета и храсти - обясни младежът. - Открих само една много стара съборетина, в която се подслоних.

- Попаднал си на една от безлюдните части на остров Сандерс.

- Сандерс ли? - облеци се мъжът. - Ама това той ли е? Аз точно към него се бях запътил с кораба си преди няколко дена, когато корабът ненадейно... потъна. Събудих се на плажа, целият мокър и мръсен. Отиде си скъпият ми кораб, а с него и верният ми помощник Скетчик, който сигурно се е удавил щом вече няколко дена не съм го срещнал някъде тук.

Тежкото въздихание на героя подсказа колко трудно му беше да изрече тези думи.

- А може и да е жив, но още да не си го открил... както не си открил нито една от къщите на острова, също както и малкият град.

- Има и град? - плесна се по главата мъжът. - Ама аз какво съм обикалял!

Усмивната, Трейси поклати глава и сви рамене.

- О, между другото, казвам се Чарлз и ми е много приятно да се запозная с хубавица като теб - каза мъжът и ѝ подаде ръката си. - Аз съм Трейси - изрече някак срамежливо момичето, здрависвайки се с него.

Точно тогава, тя, инак усмивната, промени изражението на лицето си, защото забеляза една доста дълбока рана на лявата ръка на Чарлз.

- О, но ти си ранен! - възкликна тя.

- И по-зле съм бил раняван - веднъж паднах от третия етаж! - отвърна мъжът, ухилен.

- И тази рана сега си е сериозна - отбеляза Трейси, гледайки към продълговатата цепка на ръката на мъжа. - Ела с мен, запътих се към една лечителка-знахарка на няколко минути път оттук, надолу по плажа. Тя ще се погрижи за теб.

- Добре - кимна мъжът. - Щом ти ми я препоръчваш тази лечителка- имам ти пълно доверие!

-

Трейси примига все така срамежливо, с леко изчервени бузи. След това тя и Чарлз тръгнаха надолу по плажа - право към домът на знахарката Селия.

Междувременно, Георги и Аврил вече се намираха при гореспоменатото, макар и не по име, място,, към което бяха тръгнали малко преди Трейси да мине покрай дома им.

Ставаше въпрос за едната от двете най-големи сгради на острова - и двете, както вече знаем, намиращи се в непосредствена близост една до друга при площада в същинския център на Миствил. Обширна и бяла, с парадно стълбище и няколко големи колони на входа, придаващи ѝ допълнително ефектен класически вид, това беше единствена библиотека на остров Сандерс.

- Тази сграда ми напомня библиотеката в Уест Порт - подметна Аврил докато тя и съпруга ѝ оглеждаха зданието. - Но онази е почти двойно по-голяма.

А градът беше десеторно по-голям... всъщност много повече от десеторно - подметна шеговито Георги. - Тукашната библиотека пак си е доста обемна като се има в предвид какво малко градче обслужва. Почти колкото кметството е.

Той извърна лек поглед към другата подобна изпъкваща постройка встрани, която двамата съпрузи всъщност също бяха посещавали неотдавна, покрай уговорките с областния управник за поставянето на билборда на "Уютно".

Мъжът и жената пристъпиха по стъпалата към главната порта на библиотеката. Щом стигнаха я отвориха и преминаха от другата страна. Интериорът на основното помещение на сградата им допадна - беше една доста голяма стая с множество класически, дървени секции с доста книги по тях - коя от коя по-стара. На няколко места имаше удобни кресла и табуретки с масичка по средата.

- Здравейте! Мога ли да ви помогна? - този глас изненада Аврил и Георги в гръб.

Те се обърнаха по посока на симпатичната, нисичка, близо петдесетгодишна жена с къси, черни коси и очила, която ги гледаше с усмивка. Тя беше библиотекарката тук и се казваше Грета.

- Ами... питахме се дали имате някаква книга... за древни знаци и символи... нещо такова... - чак сега Георги осъзна, че със съпругата му не се бяха подготвили какво точно да кажат.

Въпреки което обяснението им се яви достатъчно за дамата с очилата.

- Имаме даже доста такива - изрече библиотекарката. - Последвайте ме.

Те го сториха- тръгнаха с нея към една от по-забутаните части на помещението. Там, на дълъг рафт имаше табелка с надпис 'Послания от вековете'.

- За да бъдем по-точни... книгите са двадесет и четири. - допълни Грета. - Коя ще желаете?

- Най-дебелата - отговори Георги.

- Заповядайте - каза библиотекарката, подавайки им въпросното четиво, на което визуално си му личеше, че е най-обемно. - Аз съм Грета, между другото. А вие сигурно сте отскоро в града, нали? Не се сещам да съм ви виждала в библиотеката, а познавам обичайните посетители... както и почти всички от острова.

- Да, пристигнахме на това местенце преди няколко седмици - отговори другата жена. - Аз се казвам Аврил, а това е съпругът ми Георги. Може и да сте ни мяркали на някое от двете големи празненства в "Уютно" в последно време.

- Първо, нека да си говорим на 'ти' - настоя дружелюбно Грета.

- Второ- уви, не можах да дойда на нито едното, тъй като бях ангажирана тук. Но Дейна ме разбра и не ми е обидена. Тя е много добро момиче, познавам я още от мъничка. О, ама туко-що ми светна нещо, но не за нея, а за вас! Вие сте Аврил и Георги Годхънт, нали? Не ви познавам като жители на града, но съм ви виждала по медиите- много сте известни!

- Да, точно ние сме - кимна жената. - Но предпочитаме да не гледаш на нас като на известни личности, а като на... нови приятели!

-

Грета кимна. А съпрузите отидоха настрани, към една масичка, при която се настанаха.

- Ако имате нужда от нещо - повикайте ме - любезно им каза библиотекарката и отиде да заеме мястото си встрани, зад едно бюро.

- Такаааа... - каза Георги, вглеждайки се в корицата на книгата и междувременно пъхайки ръка в джоба на панталона си. - Да видим дали ще можем да открием нещо.

- С тази книга сигурно има най-голям шанс, щом е найдебелата.- предположи Аврил.

А Георги извади от джоба си своя смартфон, на който имаше заснета снимка на меч, останал в къщата им, тъй като нямаше как да го носят със себе си на подобни публични места. Загледаха се символът, видян от тях не само на остроото оръжие, а и на онова друго място наред гората вчера.

- Е... какво да търся? - мъжът запита себе си и Аврил. - Символи върху древни мечове?

- Погледни така, а ако няма нищо пробвай и 'Знаци върху древни мечове' или пък... хм... да кажем 'Светлинни знаци' - нали някакъв такъв беше онази, вчерашната версия.

- Хм... - промърмори Георги, гледайки съдържанието на книгата. - Не, няма нито едното от трите. Всъщност тук всичко е сортирано в символи от различни страни и епохи. Но от къде ли е нашият меч?

- Този знак ми изглежда... източен... Може би китайски... или нещо по-южно, например... арабски? - изрече объркано съпругата му.

- С предположения май няма да стигнем доникъде - каза Георги и погледна към библиотекарката. - Грета, извинявай... ще може да дойдеш ли за момент?

- Естествено! - възкликна жената, която очевидно с нетърпение бе чакала да я повикат.

С охота отиде при тях и Георги ѝ показа снимката от екрана.

Случайно да си виждала преди... ето този знак? Или въобще който и да е от знаците на този меч - всяка информация може да ни е от полза.

Грета се загледа внимателно във въпросните символи. Помисли малко и накрая се сети нещо:

- Имаше една легенда... бях я чела като малка в стара книга... Но със сигурност не става въпрос за специализирана книга за знаците и символите по света! Чакайте да видя дали тук я имаме!

И, без да обяснява за кое заглавие става дума, жената забързано отиде нанякъде сред лавиците. Върна се след минутка, през което време Аврил и Георги прелистиха набързо дебелия том.

- Ето я... - каза Грета, настани се на една табуретка до съпрузите и им поднесе по-тънкото четиво. - Казва се "Любовта ни ще е жива вечно", написал я е автор с псевдоним 'Избягалия'... Невероятна любовна история, за която даже се говори, че е била истинска... Не знам дали е така.

- Любовна история? - почуди се Аврил. - Какво общо тя има със символите?

- Те са важна част от историята, имаше ги и на една от картинките в книгата - изричайки тези думи, Грета запрелиства четивото. - Или поне моята версия от детството беше с картинки, но тази като гледам не е. Както и да е, мисля че символите от меча са си същите, за които се споменава в историята. Главните влюбени в нея, Онтарио и Джеймена, ги изрисуват на ръцете си в знак на дълбоката си обич. Същите тези символи са с превод от някакъв древен език "Любовта ни ще е жива вечно", каквото е и самото заглавие. За съжаление, историята завършва лошо - двамата влюбени се разделят, което довежда до голяма война между съюзниците им. Книгата общо взето е с отворен край, тъй като не се разбира какво става с Онтарио и Джеймена - последната сцена е как те се гледат, докато около тях бушува войната, която сами са създали.

- И няма продължение? - почуди се Аврил. - Горките почитатели на книгата... Запалили са се, а накрая...

- Има възможност някой ден книгата да бъде дописана, стига да се разбере какво е станало с тези две влюбени души... - предположи Грета.

- Ти вярваш ли, че историята е истинска? - попита Георги.

-

- Защо пък да не е? - отвърна тя. - Звучи много вълшебено, а аз от личен опит знам, че вълшебствата съществуват! Веднъж, в Америка, станах свидетел на нещо шокиращо- едно патенце бе превърнато в лебед от малко момиченце, което се разхождаше из парка със странната си майка! Двете бяха вещици, сигурна съм!

Аврил и Георги се спогледаха усмихнати.

- Вярваме ти напълно, че са били такива. - каза жената. - Магиите несъмнено съществуват.

- О, да, така си е - не само моят случай го доказва! - отбеляза Грета. - Но да се върнем към книгата... Как пък няма нито една пуста снимка с онези знаци!

- Не се притеснявай, и за това ти вярваме, няма защо да ни лъжеш - рече Аврил. - Но ще те попитам нещо - ти спомена, че символите са от някакъв древен език... В книгата навярно се споменава какъв е той...

- Надали сте го чували- беше нещо като гривенски или гривански... Един момент само, да погледна...

Жената отново заприелиства страниците на "Любовта ни ще е жива вечно". За по-малко от минута попадна на търсената дума.

- А, двама се карат, трети пчели- езикът е гривонски!

- Наистина не съм чувала за него.

- Нито пък аз.

- Както казах, доста древен е. - продължи Грета. - Още по тяхното време е бил древен, а камо ли в днешни дни!

- А кое е тяхното време? - полюбопитства Аврил.

- Доколкото помня... не е уточнено. Настроението беше нещо като европейско средновековно, но с източни нюанси и бонус екзотика като от някой остров като нашия... Абе направо си беше като букет от различни точки на света. И, в интерес на истината, самото действие се развиваше на остров, но мнооооого по-голям остров от Сандерс.

- Интересно. - изрече тихо Аврил.

- Напоследък се натъкваме на доста необичайни истории и легенди за... острови. - подметна Георги на съпругата му. - Първо онази на Доротей, а сега тази...

- Коя е Доротейя? - любопитства библиотекарката.

- Тъъ... една позната... - едновременно отговориха Аврил и Георги, споглеждайки се хитроумно, но без намерението все още да разкриват на когото и да е за съществуването на странната костенурка и нейната лична история.

- Благодарим ти, че ни помогна, Грета - обърна се мъжът към любезната дама с очилата.

- Няма защо. Но имам чувството, че само ви обърках още повече - подметна засмяна Грета.

- Повече информация не ни е излишна - каза Георги. - Малко по малко, може да наредим пъзела с тайните на този остров.

О, значи и вие вярвате, че островът не е обикновен? Отдавна усещам нещо странно в него. Но и аз самата съм си малко странна птица, както ме наричат някои хора...

- Много си си готина! - усмихна ѝ се Аврил, потупвайки я по рамото.

Другата жена кимна с признателност.

- О, ама вие още не сте си извадили читателски карти! Много съм разсеяна! - внезапно се сети тя и се плесна по челото. - Надявам се в бъдеще да посещавате библиотеката по-често, за да можем да се виждаме, да си бъбрим... - Обезателно!

След единодушното съгласие на съпрузите Годхънт дружелюбната Грета им даде по една бланка за попълване. За радост на телефона си Георги имаше достатъчно снимки на тях двамата поотделно, които те извадиха на хартия чрез специалния, луксозен принтер при бюрото на Грета. Снимките си, героите залепиха на съответните места на същите формуляри. И така, след минути, Георги и Аврил подадоха попълнените си молби.

Грета бързо им направи и въпросните карти за Миствилската библиотека, с които героите не само можеха да четат книги вътре в сградата, ами и да ги изнасят от нея за срок от един месец. И не бе голяма изненада, че първата книга, която те си взеха за вкъщи, бе не коя да е, ами "Любовта ни ще е жива вечно", която и Аврил, и Георги проявиха интерес да прочетат цялостно.

-

И така, след известен престой в библиотеката, двамата съпрузи си взеха довиждане с новата си познайница Грета и си тръгнаха, но с уговорката скоро да дойдат пак.

Стара, схлупена, но все пак добре запазена, къщата на лечителката-знахарка Селия се намираще малко по-навътре сред зеленината, но все пак и с бегъл изглед към плажа и океана.

Беше дървена и синя, с червен керемиден покрив, а на верандата имаше пъстри цветя в саксии. Донякъде скрита от слънцето сред високите дървета и храсти, тя изглеждаше малко мрачна като за място, на което живееше човек. Но току-що застаналата пред нея Трейси бе влизала няколко пъти вътре и по този начин се бе уверявала неведнъж, че там нямаше нищо страшно. А и сега новият ѝ познат, Чарлз беше с нея и това някак си я караше да се чувства сигурна, а не разтревожена както в минутите преди ненадейно да го срещне на плажа.

И така, Трейси и Чарлз застанаха пред входната врата на къщата. Нямаше звънец и момичето се нареди да потропа, но преди това надзърна през малкото прозорче, избърсвайки насъбралия се прах по него. Видя наблизко една печка, на която имаше тенджерата с кипяща вода с нарязани моркови и нещо зелено вътре. Чак тогава червенокосата млада дама почука по вратата, при което отвътре се чу “Идвам!”, скоро след което вратата се отвори.

Собственицата на къщата - Селия - беше нисичка старица с много дълги прошарени коси. Още щом видя на прага на дома си хубавото момиче, което я бе навещавала и преди, синият поглед на знахарката проблесна жизнерадостно, тя плесна с ръце и възкликна: - О, Трейси! Здравей, сладурче! Тъкмо имах нужда да си побъбря с някой докато копривата на печката стане готова!

-

Значи идвам навреме - каза ведро момичето. - Всъщност дойдох, защото мама не се чувства добре от вчера. Баща ми ме прати за някоя от онези твои билки... знаеш ги... които излекуват болния от раз!

- Влез, влез и ще ти предложи няколко работи! - прикани я знахарката, като същевременно огледа с любопитство и младежа с Трейси. - Нека и момчето влезе. Той приятел ли ти е?

- Да. Тоест не... но да... Ох, обърках се...

- Ясно - не ти е приятел 'в онзи смисъл на думата' - нали така го казвате днес? - подметна закачливо възрастната дама към изчервилото се момиче, а после погледна и към младият мъж. - Здравей, хубавецо, аз съм Селия и ми е приятно да се запознаем.

- И на мен ми е приятно, госпожо! Името ми е Чарлз! - възкликна учтиво той и се здрависа с нея.

- Влезте, деца, влезте... - прикани ги отново лечителката.

Те пристъпиха в къщата ѝ, където Трейси не видя нещо кой знае колко непознато, но Чарлз определено се изненада от крайно необичайния вид на дома на знахарката. Тя беше доста старомодна и като че нищо в нея не говореше 'това е къща в двадесет и първи век'. Имаше предимно столове с две маси, една печка, хладилник, скрин и камина. По стените бяха окачени въжета с прикрепени към тях изсушени плодове, зеленчуци и билки. Едно малко стълбище бе скътано встрани на скрина.

- Седнете, след малко копривата ще е готова и ще ви сипя и на вас, да си хапнете... - прикани младежите Селия. - Имах си аз някакво усещане, че днес ще ми дойдат гостенчета и затова за всеки случай направих малко повечко супичка! Пък ако не бяхте дошли, щях да си я хапна сама до края на деня...

- Не искаме да те притесняваме - каза Трейси.

Спокойно, душичке, не ме притеснявате - както вече ви рекох, имах нужда от компания. Но докато супата стане готова... кажи ми, скъпа, какво точно ѝ има на майка ти?

- Вчера стана нещо като... инцидент с нея... И тя известно време беше... така да кажем... приклепена в хватка... Беше в безсъзнание, не помни нищо, но не се чувства особено добре.

- Милата Дора! - поклати глава знахарката. - Ей сегичка ще ти дам билките за най-хубавия, освежаващ и ободряващ чай за нея!

-

Тя отиде при многото окачени билки на едно от въжетата. Започна да взима по няколко стръкчета от четири от тях. Уви ги в един вестник, а после ги сложи в найлонов плик, който извади от шкафа.

- Заповядай! - поднесе ги любезно на момичето.

- Благодаря - пое ги Трейси. - Колко ти дължа?

- Този път нищо - майка ти ми е добра приятелка и няма да ѝ взема пари щом е в такова състояние.

- Но баща ми настоява...

- Остави го ти Фил... - махна с ръка ухилената Селия. - Я, копривата май е готова!

Пъргаво, жената отиде до тенджерата, за да надзърне в нея. Остана доволна от резултата - супата наистина беше напълно сготвена.

- А сега да сипя малко супичка на послушните дечица! - възкликна знахарката, поставяйки три метални купички и лъжици на масата.

После набързо хвана тенджерата за дръжката с една и наля обилно количество във всяка купа. Накрая тенджерата остана празна, а над трите купи се надигаше ароматна пара.

- Да ви е вкусно! - пожела възрастната жена на помладите и се настани до тях на масата.

- Ммм, много хубаво ухае! - отбеляза Чарлз докато коремът му, който няколко дена не бе поемал засищаща храна, изкъркори.

- И е полезна! - допълни знахарката.

- Тъкмо да хапнеш нещо полезно след като в последно време очевидно не си се хранил добре като корабкрушенец - каза Трейси на мъжът, подчертавайки пред него също, което и той тъкмо си мислеше. - О, това ми напомни за раната ти! Селия, ще може ли после да я видиш?

- О, тази на ръката ли? - възкликна жената, поглеждайки натам. - Разбира се, че ще е погледна. От толкова вълнение не обърнах внимание, че си ранен, младежо. Нито, че си изглеждаш баш като окаян корабкрушенец! Клетия!

- Не се тревожете, госпожо. Добре съм, а и раната вече зараства.

- Все пак ще ти я видя, но първо... супата! - извика жената, потърка ръце и с една лъжица си сръбна от яденето.

Същото сториха и двамата по-млади до нея, които на мига останаха впечатлени от вкусната гозба. А след като се наядоха, лечителката-знахарка ги почерпи и с по едно домашно кексче, което по нейни думи 'бе направила още заранта с голяма любов и с предчувствието, че няма да ги изяде сама'.

Докато Трейси и Чарлз си похапваха доволно при възрастната дама, в "Уютно", Дейна се намираще на бара, където разглеждаше разни отчети за спечеленото покрай двете големи празненства тук в последно време. Доходите наистина бяха завидно големи, може би три пъти повече от миналата година по това време. И жената знаеше на кои хора трябваше да благодари за пореден път за това - точно на тези, които по едно време влязоха в заведението.

След престоя в библиотеката, Аврил и Георгит бяха решили да се отбият тук, за да си хапнат и те нещо като за обяд.

- Здравейте! - поздрави ги доволна Дейна. - Познайте какво- приходите на "Уютно" са главолumni! Вече ще стана мега досадна, но ви поднасям най-чистите си благодарности, приятели! Благодарение на вас, кръчмата ми е най-посещаваното заведение за хранене на острова - то не че има много други, де...

- Това е чудесно! - зарадва се искрено Аврил. - А ние пък се връщаме от библиотеката, където се запознахме с твоята приятелка Грета.

- Време си ви беше да се отбиете и там - подметна Дейна, затваряйки папката с отчетите и оставяйки я настрана. - Грета е много мила, нали?

- Страхотна е - каза Георги. - Помогна ни много, благодарение на нея свързахме символите от мечта с една книга... "Любовта ни ще е жива вечно".

- Ето, даже си я взехме за вкъщи - допълни Аврил, показвайки четивото на приятелката си.

-

- Хм... Не я бях чувала - каза Дейна, заглеждайки се в корицата на книгата, на която бе изписано просто заглавието. - И какво научихте?

Георги и Аврил ѝ разказаха за легендарната любовна история на Джеймена и Онтарио - такава, каквата им я беше представила на тях Грета. Дейна също се впечатли от разказа.

- И смятате, че символите със сигурност имат общо с тази въздействаща приказка? - попита ги тя.

Не бихме могли да сме 100% сигурни - отвърна Аврил.- Но пък сме сигурно в друго, което обсъдихме в колата по пътя за насам...

- А именно... че тази любовна история не е просто легенда, описана в книга... а нещо повече! Ние самите с Аврил знаем какво е да си част от една разтърсваща и на моменти драматична приказка като тази... и, повярвай ни, Дейна, от позицията си на едни силно влюбени, преминали през толкова много неща... ние усещаме онзи неопровержим *компонент на истинността* в тази!

- Ако щеш го наречи интуиция... но любовта на Онтарио и Джеймена наистина е съществувала!

9

Логично и нелогично

Шум от токчета огласи инак тихия, каменен коридор, охраняван от множество рицари с доспехи, застанали с гръб към стената, на около три метра разстояние един от друг. Наред с тропотът от обувките съвсем леко се чуваше и пристъпване на четири малки лапи.

Красивата, руса жена, носеща обувките с токчета, но също така и прелестна синя рокля с кристалчета по нея, беше толкова забързана и вгълбена в целта си, че кучето, придружаващо я, често изоставаше. Най-накрая, те стигнаха до своята цел- портата в края на коридора.

Веднъж застанала пред голямата врата, русата дама не се поколеба да я отвори и да пристъпи зад нея, заедно със следващото я четириногло животно. Те се озоваха в голяма зала, пред една кръгла маса, с наредени столове около нея. Осем от десетте стола бяха заети от разни хора, облечени предимно с дрехи в средновековен стил. Някои от

жените обаче бяха с облекла, наподобяващи вечерни рокли от двадесети век, но с някой и друг по-старинен елемент по тях.

- Съжаляваме, че закъсняхме - обърна се новопоявилата се към всички в залата, затваряйки портата зад себе си. - Но с Флоресита си бяхме решили, че имаме някаква следа за неканеният, която уви, се оказа заблуда. Той все още не е открит.

- Положението е безумно! - извика един мъж с брада и тропна по масата. - Този натрапник сигурно вече е разучил Долината. Остава само да намери начин да повика другарчетата си и... край на дълго пазената хармония тук!

- Няма да му позволим да стигне чак дотам - настоя русата жена и седна на единия от двата празни съседни стола, а кучето се настани на другия.

- А какво ще правим, Мия? - попита я една жена с къдрици, червени коси. - Натрапникът е неоткриваем. А вече мина достатъчно време, за да е разучил Долината на Вечната Хармония и съответно да е открил как от нея може да сигнализира на своите познайници. А тези изроди няма да се поколебаят да нахлуят и да съсипят всичко тук - може да го сторят всеки момент!

- Не и ако ги изпреварим... и първи нахлуем при тях, както вече сторихме веднъж - подметна замислената руса дама, Мия. - Може някой от нас да отиде в Гората Мрачна, да се внедри сред тях... и да ни докладва дали те знаят нещо!

- Предишният ни опит да внедрим някой наш там беше безуспешен - каза мъжът с брадата, поглеждайки конкретно към кучето. - И точно заради този опит, сега онзи натрапник обикаля Долината!

- Нужно ли е да ви напомням, че изпращането на Флоресита в Гората Мрачна ни беше и от полза? - попита Мия. - Благодарение на нея, ние разбрахме, че онези същества действително планират нападение над Долината на Вечната Хармония, за което преди това не можехме да сме съвсем сигурни само заради спонтанното нахлуване на предишния натрапник. Също така, благодарение на мисията на Флоресита се случи и още по-важно нещо - приключението ѝ в Гората Мрачна накрая ненадейно я доведе и до Земята, където тя

-
срещна не кой да е... а двамата влюбени, които чакахме тъй дълго време. Тя дори живя при тях известно време, опозна ги. Разбра, че те са достатъчно силни и смели, за да помогнат, когато ги призовем. Е, да, мисията на Флоресита навярно щеше да е още по-успешна ако онзи злодей не я беше открил и не я беше принудил да се телепортира тук, за да оцелее...

с което неволно тя го е телепортирала със себе си... но нима не осъзнавате какъв коз въпреки всичко притежаваме НИЕ! Онези същества нямат души, нямат чувства, нито пък могат да вникнат в същината на нещата... И точно затова, те все още не знаят, че Аврил и Георги Годхънт са влюбените, които чакахме толкова дълго! Но Флоресита бързо го е разбрала... Нейното временно напускане на Долината пожъна успех!

- Ами да я пратим отново там тогава! - подметна една жена с дълги, черни коси.- Замислете се, няма ли наистина да е добре Флоресита да се върне при онези двама влюбени и да живее с тях, докато не се наложи... да ги призовем?

- Добра идея! - съгласи се Мия.

- Чакайте, чакайте! - извика мъжът с брадата. - Нали се досещате, че ние самите *нямаме правото* да пращаме когото си поискаме извън Долината? А в момента говорим за пращанета на цели ДВАМА от нас на две различни други места - Гората Мрачна и Земята! Накрая сами ще си пропукаме защитата на това място! Не забравяйте,

че именно магията на нас, десетимата, крепи Долината трудно досегаема... засега! Но какво ще стане, когато цели двама от нас отидат другаде?

- И без това онези злодеи готвят нападение, до няколко седмици може вече да са намерили начин да проникнат тук дори и с присъствието на всички ни, особено след като си имат свой човек вътре! - намеси се още един мъж, без брада. - Аз съм ЗА прашането на Флоресита и още някого съответно на Земята и в Гората Мрачна.

- Май ще се наложи да гласуваме. - предложи Мия. - Но преди всеки от вас, драги членове на Съвета на Долината на Вечната Хармония, да даде своя глас, замислете се... Развръзката на тази дълго проточила се история най-накрая приближава, щом онези влюбени вече се намират на Острова! Струва си да рискуваме да пратим цели двама свои на двете места, където те ще са ни от полза! Аз също гласувам ЗА!

Непосредствено след нейното вдигане на ръка при изричането на последната дума, залата бе огласена и от еднозначен лай на кучето. Останалите деветима в помещението разбраха езика на животното, чрез който и то категорично казваше 'ЗА'.

Седмината негласували члена на този необичаен съвет се спогледаха. След секунди, шестима от тях, един по един, казаха своето собствено 'ЗА'. Очаквано, остана само мъжът с брадата, който изглеждаше замислен.

- Хайде, Артър... - подкани го да се съгласи Мия. - И без твоят глас ще можем да продължим с плана... но е добре да знаем, че и ти си на наша страна.

- Аз винаги съм на ваша страна - въздъхна Артър. - Но в момента... положението никак не ми харесва. Но щом се налага да съм единен с вас - добре, ще бъда. Това е помагало в миналото. Казвам 'ЗА'.

- Прекрасно! - доволно плесна с ръце сияещата Мия. - А сега да изберем кой ще се превърне в новия шпионин в Гората Мрачна.

- Както се е започнало, нека аз да бъда - веднага се обади Артър. - Поне няма да седя непрестанно тук и да се чудя дали магията на мястото няма да се пропука, след като и аз съм гласувал със 'ЗА'. А

и отдавна не съм се впускарал в приключение, ще си спомня някогашните времена преди... разцепването.

- Всички ли сте съгласни Артър да отиде в Гората Мрачна като шпионин?- обърна се веднага Мия към останалите.

И получи одобрение от страна на всички тях.

- *Сияеща като слънцето... Нежна като облак...
Неповторима... като вечността... Ти... ти, моята единствена... моята
прекрасна... Джеймена...*

*Обладан от дълбоки, съкровени чувства, изгарящ от силна и
пламенна любов, младият, красив Онтарио изрече тези думи, галейки
бузата на своята скъпоценна любима едва минути след като двамата
се бяха целунали за първи път.*

- *Оставяш ме без думи, любими мой Онтарио...-
отговори тя тихо и чувствено.*

- *Дори и като мълчиш, ме даряваш с неповторимо...
великолепно удоволствие... Само да те гледам ми е достатъчно.
Потъвам в една приказка, от която няма край...*

- *Ех, дали, скъпи мои... - въздъхна с известна тъга
Джеймена. - Дали тази наша приказка няма да край? Ах, мой прекрасен
Онтарио!*

*Всичко бих дала, за да останем с теб така, сгушени един в друг...
Любеци се само с поглед... Но на този свят всичко е преходно. Някой
ден... аз и ти...*

- *Не, не го изричай, любима моя - прекъсна я той и
постави пръст на нейните устни. - Аз и ти... не ще се разделим...
Любовта ни...
ще е жива вечно...*

- *Обещаваш ли?*

- *По-сериозно обещание не съм давал в живота си.*

- *Благодаря ти...*

- *И аз... И аз ти благодаря, че ме даряваш с крилете на любовта! - възкликна възторжено той. - Всичко в теб е тъй прекрасно, безценна моя... Външния вид... душата... името... О, името! Джеймена! Него не съм го възхвалявал днес, нали?*

- *Не, но си го възхвалявал преди. - отвърна трепетно тя, с лъчезарна усмивка.*

- *Имаш най-красивото име на света! - рече Онтарио. - Име, което трябва да се предава през поколенията, носейки същата прелест като твоята... О, Джеймена, красива моя! Обещай ми! Обещай ми, че светът никога няма да забрави това твое прелестно име!*

- *Желанието ти е заповед за моето сърце! - възкликна прехласнатата млада жена и позволи на следващият силен порив на страстта да я обладае и да я подтикне да целуне изпиващо своя скъп любим.*

- *Ех... - въздъхна с усмивка Аврил, задълбочила се в четенето на книгата "Любовта ни ще е жива вечно". - Каква красива... любов... - По-красива от нашата? - пошегува се Георги, който седеше до нея на канапето в хола на къщата им и слушаше в захлас.*

- *Хм... - направи се на замислена тя. - Не, нашата си е покрасива!*

Тя остави настрана книгата и стори същото като Джеймена в последните прочетени редове - приведе се към любимия си и го целуна много чувствено.

- *Е, добре... помогна ми да си го спомня и аз! - възкликна ухилено и шеговито мъжът след пламенното действие от страна на неговата съпруга.*

- *След няколко минути - пак - подметна на майтап и тя, след което пак взе книгата. - Не, сериозно... Любовта на тези двамата е толкова чиста, невинна и... тъй прелестна... Много ми напомня на нашата... но не чак толкова красива, спокойно!*

Засмяни, и Аврил, и Георги се спогледаха с проблясъци в очите.

- *До коя страница стигна? - попита тогава мъжът.*

- *Осемдесет и втора - отговори Аврил.*

- Брей, доста прочете за един следобед! И то на глас! - отбеляза Георги. - Кога бяхме в библиотеката и взехме книгата, кога вече си прочела половината от нея!

- По-малко от половината... - каза Аврил, прелиствайки четивото. - Романът е със сто осемдесет и четири страници.

- С това темпо навярно ще си я приключила до полунощ - предположи нейният съпруг, поглеждайки хубавия, изрисуван с рози стenen часовник на стената, който показваше пет и петнадесет.

- Не знам, вече се поизморих от четене днес - каза Аврил, протягайки се като след сън. - Искаш ли да се разходим по плажа? Да се пораздвижа малко, че поне от три часа седя на това канапе.

- Съгласен. - не се и поколеба в отговора си Георги. - Преди това може да си направим следобедна закуска. Още не сме опитали бисквитите, които Дейна ни даде на обяд.

- Ммм, дай ги насам! Тя спомена, че са много апетитни!

- А ние имаме доверие на жена с усет като нея - допълни с усмивка мъжът и стана от канапето.

Той отиде при голямата дървена секция с книги, намираща се зад дивана. Там беше поставена една кутия с бисквити. Взе я и я сложи на масата пред канапето.

- Ще донеса и пиене - каза той и набързо отиде в кухнята, през която се влизаше чрез една врата встрани на секцията.

Междувременно, Аврил се загледа през големите колкото стената стъклени прозорци, намиращи се от другата страна на въпросната секция. Съзря зеленината, украсяваща онази част от двора, намираща се встрани на къщата. Толкова се улиса в разни мисли, че дори малко се сепна, когато след секунди съпруга ѝ седна до нея с две чаши в ръцете си и с думите:

- Сок от манго и ананас - добро допълнение към бисквитите! О, съжалявам, замислила ли се беше за нещо?

- Да... Сигурно няма да се изненадаш като ти кажа, че си мисля за Джеймена и Онтарио и... за прекрасната им любов. Още не съм стигнала до края на романа... но и на настоящия етап недоумявам... как те двамата биха позволили да се стигне до онзи финал, за който ни

спомена Грета? Толкова са сладки... а накрая завършват разделени и воюващи един с друг!

- Това е рекла съдбата - рече с тиха въздишка Георги. - Ти помниш какви заплетени интриги създаваше тя в живота ни в Уест Порт... И не само в нашето семейство... а изобщо.

- Но ние оцеляхме въпреки тези интриги на съдбата - каза с радост Аврил и го прегърна през рамото. - Ех, и в нашата връзка си имаше проблеми, това е нормално за един брак на близо... седемдесет и пет години! Но аз и ти преодоляхме всичко. И си останахме силни и красиви... Онтарио и Джеймена, уви, не са имали нашия късмет.

- Не знаем какво е продължението след тази книга - припомни ѝ Георги.

- Е, да... Тя си остава с... отворен край... - изрече тихо Аврил, отново поглеждайки към книгата в ръцете си.

Непосредствено след това, жената сложи един шарен книгоразделител на мястото, до което беше стигнала. Постави романа на масата и взе една от двете чаши със сок, които съпруга ѝ беше донесъл. Едновременно с това взе и една бисквитка от кутията. Извади една и на Георги.

Следобедната закуска значително се услади и на двамата съпрузи Годхънт. Седящи на мекото канапе в уютният хол на къщата си при плажа, Георги и Аврил поне половин час хапваха сладко-сладко от бисквитите и отпийваха от чашите си, същевременно с което си приказваха за това-онова. Накрая сториха и решеното малко по-рано - излязоха от дома си и тръгнаха на разходка.

По план, замислен още от вчера, те така или иначе трябваше отново да наминат през подводното кралство на Доротейа.

Паралелно на тяхната следобедна закуска, в “Уютно”, Дейна, Фил и Дора бяха седнали на една от масите близо до бара.

Понастоящем в заведението имаше само двама клиента и затова съдържателката и нейните по-възрастни приятели се чувстваха значително по-свободни в сравнение с предния ден, например.

И те не бяха по-назад от Георги и Аврил откъм ядене - на масата им имаше няколко препечени филийки хляб, както и буркан с мед. Дора, вече изяла една намазана филийка, се опитваше да отказва заръките да хапне повече - но същевременно явно доста ненаситните Дейна и Фил се наслаждаваха за съответно трети и четвърти път на вкусното бързо лакомство. А мъжът дори и с пълна уста не спираше да приканя съпругата си:

- Дора, мила, хапни поне още една, де! Трябва повечко да ядеш, за да си по-силна.

- Той е прав - подкрепи го Дейна след това му изказване. - Като нищо може да излезе, че си отпаднала не толкова заради нападението, колкото заради слабото хранене! Почти нищо не си яла от вчера - само филийката и онзи френски кроасан от сутринта!

- Достатъчни ми бяха - махна с ръка Дора. - След кошмарната случка на моменти имам чувството, че вътрешностите ми са се слепнали заради силното стискане на онова растение-изчадие. Добре, че поне съм била в безсъзнание и не помня как то ме е размахвало из въздуха, иначе сигурно щях и психически проблеми да имам!

- Сметката, моля! - обади се единия от клиентите.

- Веднага! - възкликна Дейна, изправи се и набързо му занесе бележката с дължимата сума.

Той плати и тръгна да си излиза. На прага се размина с двама души - млади мъж и жена. Главно вторият от тях - жената - предизвика голямо вълнение у Дейна, Фил и Дора.

- Трейси, върна се! - възкликна Дейна и прегърна своята приятелка. - Къде се загуби толкова?

- Погостувах малко на Селия. Заедно с един мой нов приятел, Чарлз. Запознайте се!

Точно тогава Дейна обърна внимание и на мъжът, влязъл с нейната приятелка. Забеляза колко е привлекателен, а след секунда установи и че е учтив.

- Здравейте, госпожице. Аз се казвам Чарлз и ми е приятно да се запознаем. - той подаде на Дейна ръка и тя се здрависа с него.

- И на мен ми е много приятно. Името ми е Дейна и съм съдържателката на това заведение.

- Трейси, прибра ли се най-накрая, мила! - възкликна и Фил, приближавайки се до дъщеря си, заедно със съпругата си, която подкрепяше той с едната ръка.

- Да, да, тук съм си... - кимна момичете. - Запознайте се и вие с моят нов приятел- Чарлз!

- Приятно ми е да се запозная и с родителите на Трейси! - рече Чарлз, пристъпвайки няколко крачки към Дора и Фил. - Виждам от кого тя е наследила харизмата си!

- О, какъв джентълмен! - отбеляза Дора, която се здрависа с младежа и му се представи, а след това и Фил стори същото.

Петимата отидоха да седнат на същата онази маса, където Дейна веднага предложи на Чарлз и Трейси:

- Искате ли по една филийка с мед? С Фил не можем да спрем да си похапваме от тях!

- Благодаря за предложението, но ядохме премного при Селия - отказа Трейси.- Тя ни нагости хубаво, както можеше и да се очаква от нея. Ето, даде и билките.

При думите си, тя поднесе плика с изсушените растения на Дейна, която веднага се досети, че това бе намек към нея да направи чая. Жената нямаше нищо против - веднага отиде в кухнята.

Междувременно, Трейси запозна по-обстойно родителите си с Чарлз. След минути, завърналата се с чая Дейна също седна на масата и си поговори с тях по някои теми за корабкрушенеца - за потъването на кораба му, за самотният му живот на острова няколко дена и не на последно място - за първата му среща с човек от Сандерс- Трейси.

- Уви, с корабът потъна не само богатството, което имах, ами и моят верен прислужник, но и приятел Скетчик. - отбеляза с въздишка Чарлз. - С тях потъна и моят досегашен живот. Скетчик, корабът и наследството от родителите ми бяха единственото, което имах до себе си.

- Колко жалко.... - съжали го Дейна. - Но да гледаме от другата страна на нещата- всяко зло за добро! Сега имаш шанса да започнеш напълно нов живот тук, на този остров, а повярвай ми, това може да бъде много приятно, колкото и шантави работи да стават напоследък...

- Именно във връзка с престоя на Чарлз на острова искаш да те попитам нещо, Дейна. - обади се Треиси.

- Не, Треиси, не се налага... - прекъсна я младият мъж още преди тя да е задала въпроса си - но тя въпреки това го стори:

- Чарлз се притеснява, но го разбирам... Не иска да излезе, че нахалства, но в интерес на истината аз, а не той, те питам, защото идеята беше именно моя още от началото... Дали... дали ще е проблем той временно да остане да живее на горния етаж?

- Проблем ли? Естествено, че не! - отговори Дейна. - От толкова години си живея сама горе, а от доста време не съм влизала и в другите стаи освен в моята лична и в банята... Има две неизползвани помещения и Чарлз ще може да се настани в едната.

- О, надявам се да не излиза прекалено нагло от моя страна? - попита с притеснение и все така джентълменско излъчване Чарлз.

- Никак нагло не излиза - успокои го Дейна, потупвайки го по рамото. - Както казах - от години си живея сама на горния етаж, но отсега нататък няма да е така! Ще си имам компания! Много весело ще бъде, а?

Ухилена до уши, тя започна да тупа по-ентузиазирано мъжа по рамото, за да го накара да се поотпусне малко и да не се притеснява толкова. Той го направи донякъде - подсмихна се и каза:

- Да, весело ще бъде. Благодаря, че ще ми осигуриш подслона.

Дейна тръгна да му отговаря нещо, но в същия този момент, откъм входа на заведението се чу силен тропот, сякаш някой бе отворил вратата с трясък. И точно така беше - същият този някой нахлу с оглушителен шум в заведението, след което започна лудешки да обикаля насам-натам из него, да бутта маси и столове, и да вика:

- Ан тъжалп! Изено яинадзъс! Ахакръбоп ем!

- Скетчик! - извика Чарлз, изправяйки се с радостен блясък в очите, които гледаха към ниският и едър мъж, влязъл туко-що.
- Жив си! Слава Богу!

Жизнерадостно, той се приближи към своят верен слуга и понечи да го прегърне, но тогава Скетчик рязко се отдръпна, гледайки го намръщено.

- Ит ем иватсо! Ет ем ахандапан! Ахакръбоп ем!
Ахакръбоп ем!

- Скетчик, какви ги говориш, не те разбирам!?- извика шокираният Чарлз.

Но гневният мъж не отговори - нито на своя необичаен език, нито на някой друг. Той стори още нещо шантаво - отведнъж се просна на пода и със сълзи на очи започна да тропа по него с юмруци и лудешки крясъци:

- ЕТЕНГОМОП! ЕТЕНГОМОП!

- О, Боже, горкият човек! - извика Дейна, която се бе приближила с ръка при сърцето .- Моля ви, господине, успокойте се! Обяснете ни какво има!

- МАКСИ АД ЯПАХУ ЙОКЯН! - изкряска в един миг мъжа, изправи се със своя бесен поглед и отведнъж се нахвърли върху съдържателката на заведението.

Дейна изкрещя и го отблъсна от себе си още щом той впи пръстите си в рамената ѝ и пожела да я придърпа към себе си.

- Скетчик, спри! - извика Чарлз и се опита да укроти приятеля си. - Какви ги вършиш!?

Но това не спря Скетчик. Отскубнат от Дейна, той започна да подскача насам-натам като някое шимпанзе, докато накрая не попадна при масата на единствения останал посетител на заведението - около четиридесетгодишна едра дама, която до този момент бе наблюдавала сцената вцепенена... но сега, Скетчик бе пожелал да я направи част от нея...

- Не! - изкрещя жената и се опита да избяга, когато побърканият мъж от раз се нахвърли върху нея с виковете:

- ОМАС ОНДЕ ОКЧИНДЕ ЕНАВПАХУ! МАКСИ ВЪРК!

И тогава, за ужас на всички, Скетчик придърпа яростно към себе си жената и... я ухапа по ръката. Нейната кръв потече в устата му и той, отдръпвайки се, вдигна доволно поглед нагоре и изрева победоносно.

- Помощ! Помощ! - продължи да крещи нападнатата, ритайки с крак и удряйки с здравата си ръка по ненормалния.

Тя моментално получи пожеланата помощ - шокирания от всичко това Чарлз набързо хвана своя прислужник за раменете и рязко го издърпа- така, че той се откъсна от едрата дама. А тя самата с крясъци побягна навън.

- МАКСИ ЕЩО ВЪРК! - изкрещя Скетчик и тогава пожела да се нахвърли и върху Чарлз, но той реагира бързо и 'майсторски'- с едно бързо натискане на конкретното място при сънната му артерия, го остави да се свлече на земята в несвят.

- О, каква беше тази лудост! - извика Дейна, пристъпвайки при Чарлз и падналия на земята спящ мъж.

До този момент вцепенени странични наблюдатели, сега Трейси, Фил и Дора също се приближиха.

- Не знам какво му стана, кълна се... - приведе се Чарлз над своя приятел. - Иначе е толкова миличък... И на мравката път прави! Нещо му се е случило! Това не е онзи Скетчик, когото познавам и за когото ви разказвах!

- Аз започвам да се запитвам дали това изобщо е човек! - намеси се Фил.

- О, ами ако някой зъл дух е обладал тялото му? - хвана се за главата Дора. - На този остров вече не можеш да знаеш какво ще ти се случи!

Никой не ѝ отговори - не защото не бяха съгласни с нея, а защото хладната тревога ги задушаваше всичките.

- Трябва да го завържем... и то много добре... - каза тогава Чарлз, макар и изпълнен с тъга, че му се налагаше да дава такова предложение за своя верен слуга. - И да го почакаме да се събуди... Дано да си е променил държанието тогава, защото иначе... не знам дали да разчитам, че милият ми другар Скетчик ще се върне някога!

С тъга, той погали по-ниският мъж по потното му чело. Скоро Дейна донесе едно здраво въже, с което Скетчик бе набързо завързан.

Заведоха го в мазето - там той щеше да стои докато по някое време се събудеше.

Без този път да подозират за поредната странна случка в “Уютно”, Георги и Аврил си се разхождаха спокойно по плажа, докато слънцето постепенно залязваше зад океана. Прегърнали се през кръста, те вече не се намираха близо до къщата си, макар и тя все още да се виждаше като далечна точка зад тях.

- Ако щеш вярвай, но последните минути са едни от найприятните в живота ми... - изрече тихо и замечтано Аврил. - Колко малко е нужно, за да бъде човек наистина щастлив дори когато всичко около него се руши. Не са нужни пари и лукс... А само да вървиш все така напред и напред с любимия, докато сте заобиколени от взимащи дъха пейзажи...

- Омайващо... и тъй значимо... - само с тези думи, Георги сподели своето мнение по въпроса, след което нежно целуна любимата си по косите ѝ. Сетне въздъхна. - Ех, де да можехме още сега да разберем дали и историята на Онтарио и Джеймена все пак е завършила с подобно спокойствие. Но... кой знае, може би ако най-накрая навлезем във водите и отидем да потърсим замъка на Доротея, тя ще знае нещо повече... поне за техния случай...

- Доста сложна задача се оказа навигацията спрямо тази подводна точка - отбеляза жената. - От минути хвърлям по някой и друг поглед към водите и на всяко едно място те ми се струват... еднакви. И не знам къде точно е мястото, на което се срещнахме с Доротея последния път.

- Може би още тогава трябваше да си направим някакъв маркер, за да...

Гласът на Георги ненадейно секна - също както секнаха и крачките на него и съпругата му - а причината бе повече от основателна. Познат лай, който чуха зад себе си.

Споглеждайки се с новоизгряла пламенна надежда, съпрузите Годхънт се обърнаха, тъкмо като за да видят как надеждата им се осъществява - към тях, с изплезен език, ентузиазирано тичаше едно хубаво, светло куче - порода голдън ретривър.

- Рита! - извика радостно Аврил, приклякайки за да прегърне животното, туко-що стигнало до тях с Георги.

- Здравей, красавице, къде се загуби! - възкликна и мъжът, приклякайки. - С Аврил вече се чудехме дали да не те пуснем за издирване!

Двамата съпрузи започнаха да гаят кучето по козината му, доволни от факта, че то се беше върнало при тях.

- Явно няма да ни отговориш - пошегува се Георги. - Ех, а ако можеше да го сториш, като нищо би могла да ни разясниш много въпроси за този шантав остров. Де да знаехме езика ти...

Словата на мъжът ѝ към кучето подтикнаха Аврил да се загледа в една точка, някак замислена. Ненадейно лицето ѝ грейна.

- Хей, сетих се! Как не ни е хрумвало по-рано!

- Какво?

- Дерек! - отговори моментално жената. - Той би могъл да разговаря с Рита!

- О, ами да! - плесна се по челото Георги. - Как така забравихме за този наш син, чиято магическа сила е да разговаря с животни!

- Ще го попитаме кога е свободен тези дни, за да се отбие... тук.

За Джейкъб не беше голям проблем да го стори, дано и за Дерек да не е.

- Не вярвам да е проблем, той и без това доста обикаля по света във връзка с изследванията, които прави заради следването си.

- О, Рита, мила... Съвсем скоро може и да разберем някои отговори, благодарение на теб! - обърна се Аврил към кучето, което галеше с две ръце.

А Рита (Флоресита) просто гледаше отваяно нанякъде с изплезения си език, сякаш си припомняше околността. Сега, когато животното съвсем официално беше пратено при Георги и Аврил като

част от плана на Съвета на Долината на Вечната Хармония, то беше готово да се отдаде напълно на тази своя задача. Не че предишния път Флоресита не го беше правила... но сега поне имаше одобрението на всички от Съвета.

Радостни, че Рита се бе върнала, Аврил и Георги си поиграха малко с нея на плажа - мятаха ѝ пръчки и тя ги носеше, гонеха се насам-натам из по-плитката вода, въргаляха се в пясъка като малки деца... Неусетно започнаха да се връщат към къщата си - също толкова неусетно, колкото съпрузите Годхънт отложиха плановете си да издирят подводния замък на Доротея.

Накрая, щом кучето и неговите стопани влязоха в дома си, Рита бе нахранена до насита, а мъжът и жената с нея също похапнаха. Непосредствено след всичко това, Георги и Аврил оставиха животното на мекия фотьойл в хола на къщата, където то сладко-сладко задряма след бурната игра и голямото ядене. А двамата съпрузи пак излязоха навън, но само по бански.

Слънцето почти беше залязло. Чайки прелитаха над морската шир, прибирайки се по гнездата си за една тиха и спокойна нощ. Вълните също бяха тихи и спокойни, заради което Георги и Аврил решиха да се излегнат на плажа, с крака леко потопени във водата.

Положиха главите си на пясъка, хванаха ръцете си и се загледаха в небето... А то беше като огнено, сякаш някой бе подпалил онази бекрайна доскорошна синева от преди около час, заменяйки я с внушителни преплетени кълба от пламъци...

Беше запленително, зашеметяващо... Хора с нежни и романтични души като Аврил и Георги имаха способността да се вгълбят в него и да се изгубят... Да се взрат нейде там, сред преминаващите облаци и да се почувстват все едно се намираха сред тях и мекотата им...

Щастлив от усещанията, които изпитваше в момента, Георги се надигна леко, опирайки лакътя си на пясъка. Погледна към сините очи на Аврил, в която се отразяваше огненото небе. За сетен път в живота си той се чувстваше благодарен, че я имаше до себе си. Мъжът знаеше, че тази прелестна красавица бе главната причина сега той да изпитва усещането за цялостност дори и когато пъзелът около тях бе безумно

разбъркан - а и тя знаеше същото за него. Затова и след миг извърна своят поглед към неговия и му се усмихна, щастлива отново да се наслади на тези негови запленаващи сини очи.

Може би приказката за Джеймена и Онтарио им бе повлияла и вдъхновила да се насладят на собствената си споделена обич. Може би пък просто за пореден път душите им копнееха да се откъснат от цялата лудост напоследък и да празнуват това, че въпреки всичко си оставаха свързани в едно неразрушимо цяло... Каквото и да бе породило тези копнежи на съпрузите Годхънт наред оранжевата магия на крайморския залез, те знаеха, че предстоящото да се случи им бе писано...

- Обичам те...- прошепна тихо Аврил, поизправяйки се съвсем леко, за да бъде нейното лице близо до неговото.

- И аз те обичам.- отвърна тихо Георги, съзерцавайки я с целият плам, на който бе способен.

Колко пъти той и тя си бяха разменяли тези думи... Стотици, хиляди, милиони или милиарди... а може би дори повече... Но всеки път усещането да ги изричат и да ги чуват бе несравнимо с останалите - то бе нов, предстоящ да бъде изследван, етап от любовта на тези двама отдадени един на друг мъж и жена. То им даваше още и още неизпитвана досега енергия. Даряваше ги с повече и повече... любов. Най-важната съставка, на която се крепеше цялата изградена от тях династия.

Човек ще рече, че след толкова много години любовта на Аврил и Георги все трябва да е достигнала до своят връх... Но не, далеч не бе така, макар и в десетилетната си обич един към друг, тя и той да бяха достигали до всевъзможни върхове... Не бе така, защото със силната си, невероятно красива обич, тези две красиви съчетани души винаги съумяваха да създават нови и нови върхове, които да достигат - било след само един миг или след повече... Техният връх винаги нарастваше и на пръв поглед изглеждаше недостижим, но те рано или късно го достигаха. И после създаваха нов. А всеки път им бе все по-сладко и по-сладко, и по-сладко... и все по-сложно за описване.

Георги първи целуна Аврил след като двамата се бяха наблюдавали романтично няколко секунди. Целуна я тъй шеметно, че

тя се наведе назад и отново се излегна на пясъка, но без да възспира целувката. Там, те за един пореден път се отдадоха един на друг с много, много голямо чувство. Докосваха нежно и внимателно телата си, сякаш докосваха крехко, чупливо стъкло - същевременно на моменти премерено ставаха и малко по-дръзки, тъй като страстта в душите им и прерускащите им сърца ги подтикваха натам...

Правещи любов на плажа при къщата си, Георги и Аврил неусетно посрещнаха и нощта, съпътствана от звездите и луната на небето. Дори и след края на дълбоката интимност помежду им, влюбените съпрузи останаха още дълго на същото място, излегнали се на пясъка. А лекият, нежен прилив регулярно продължаваше да облива краката им и да увеличава свежата тръпка... Но и без него, те бяха щастливи. И бяха сигурни, че дори и да се намираха на най-ужасното място на планетата, пак щяха да са щастливи, защото не бяха сами, а с предопределеният за себе си.

И това беше достатъчно. Напълно достатъчно. Особено за това, което им предстоеше след тази нощ.

Ала въпреки неповторимото щастие на някои, странните и необясними неща на този далечен остров продължаваха да се изреждат, като върволица от черни, злокобни мъниста.

Сред дърветата на другия край на острова, насочила се със забързани, неравномерни стъпки към плажа, една едра жена плачеше на висок глас. Но никой не я чуваше - тя беше далеч от местата, на които можеше да е в близост с някой от живущите на острова.

Тази жена се чувстваше отвратително- беше объркана, нямаше думи с които да изрази неприятните си чувства, а на всичкото отгоре и цялото тяло я изгаряше зверски. Най-много я болеше при раната на ръката, където преди часове я бе ухапал един странен, ненормален човек- Скетчик.

След случилото се в "Уютно", тази жена така и не се бе прибрала в своя дом. Усещаща непреодолимото желание да се отклони

от пътя към къщата си, тя просто се бе отдала на изкушението. На изкушението да тръгне в друга посока и да се изгуби из мрака...

Затова сега клетата дама вървеше из тази притъмнена местност, но колкото повече приближаваше неясната и за самата себе си цел, толкова по-силна болка изпитваше. Но вървеше. Не можеше да се спре- сякаш краката ѝ я управляваха, а не тя самата.

И накрая... стигна до плажа. Но възвръщането на видимостта заради лунната светлина съвсем не направи нещата по-добре. Прехапала устни, тя ококори безумния си поглед, току-що озарен... от съвсем друга светлина. И отдаде цялото си внимание на този, който се намираще пред спонтанното сияние А и на това, което почувства, че трябваше да му каже:

- Ходйод... Исапс ем...

Чувайки думите, на които и самата тя се изуми заради странния език, на който бяха изречени, онзи пред светлината се обърна към нея. Тя видя лицето му, което я стресна, въпреки което жената не се чувстваше способна да избяга, защото беше като прикована за мястото, на което се бе спряла.

Лицето на това създание беше като на някой изрод - на пръв поглед човешко, то бе много по-отблъскващо. На няколко места от него имаше пъпки, които човек, гледащ отдалеч, би могъл да сбърка с акне. Но ако се вгледаше достатъчно, щеше да види, че това бяха мехури, в които имаше малки и въртящи се насам-натам червейчета. Също потресаваща част от лицето му бяха очите- те също създаваха впечатлението, че са човешки, но по същото време бяха дотолкова нечовешко кървясали, че зеницата бе като скрита някъде там, сред кръвта.

Без да изрича и дума, странното същество даде знак на жената да дойде при него. Чак в този миг тя се почувства способна да се движи, но отново не достатъчно свободна, за да избяга. Клетницата просто пристъпи към злоещото създание, което я гледаше в очите докато и тя гледаше него. А щом стигна до него... жената пак се спря. На крачка от него. И там, освен зловонният му дъх, тя също така усети и какво искаше то от нея.

- Ен хажом... - изрече през сълзи тя, сякаш му отговаряше на незададен, но ясен въпрос. - Авоклот хяб адул еч ен хажом ад ес ачотодерсъс... Ялом ет... Идащоп ем! Исапс ем! Исапс ем!

Отблъскващото създание чу нейните тъй отчаяно звучащи слова. И те сякаш го разяриха. Кървясалите му очи станаха още поголеми. Тогава, то отведнъж извади напред ръката си. С нея просто замахна към шията на жената... и от раз ѝ отсече главата. Стори го с лекота, защото тъкмо в този миг, инак нормалната му, човешка ръка, се бе превърнала в кама...

После, гледайки презрително към просналото се сред пясъците безжизнено, обезглавено тяло, съществото просто прибра ръката си, обърна се и влезе в светлината. В светлината, оформяща един символ, който на древния гривонски език се превеждаше като 'вечно'...

Миг след като бе пристъпило в странното сияние, съществото изчезна заедно с него, а също така и с обезглавеното тяло на единствената посетителка на "Уютно" по време на лудата случка там по-рано днес.

10

Приказката на Лили

Както вече донякъде сме запознати, къщата на Аврил и Георги Годхънт на остров Сандерс бе хубава, луксозна сграда на два етажа, с покрив и мазе, две тераси и веранда, а също така и с невероятен изглед към океана. Но същата тази на пръв поглед идеална къща всъщност си имаше и един недостатък, съществуващ още от пристигането на двамата съпрузи тук.

Въпросният проблем, агентката на Георги и Аврил по недвижими имоти бе обяснила с думите 'Тази част не е била довършена, но можете да оставите майсторите да я оправят докато се нанасяте'. Отговорът на това нейно предложение бе дошъл от главата на семейство Годхънт - Георги - който само чрез един бърз, разменен споделен поглед с любимата си Аврил, бе разбрал че и тя подкрепя

мнението му: “Не, благодаря. Не желаем никакви майстори на нашата почивка!”.

И така, проблемът в къщата си бе останал. Но живеещите в нея не се бяха замисляли сериозно над него до една ранна, ленива сутрин. Лежащи в удобното легло в спалнята си, прегърнати, те се заговориха именно по тази тема.

- Днес искам да направя нещо голямо и ползотворно - отбеляза Георги. - Искан ми се на края на деня, когато погледна назад, да си кажа ‘Уау!’.

- Хм... - замисли се какво да му предложи Аврил. - Можеш да направиш от любимите ми палачинки в традиционен италиански стил, с които често ме заплениваш на закуска!

- Щом желаш...- отвърна Георги, засмян заради нотката на шеговитост в предложението ѝ. - Но това ще го сторя за пет-десет минути, а като добавим и времето за самото ядене- ще се занимавам със закуската най-много половин час. А по-нататък до края на деня? Трябва ми нещо по-сложно.

- Хм... - отново се замисли жената. - Е, добре, може би е дошъл денят да се напругнем *повече* в издирването на подводният замък на Доротей.

- Както се опитавме предните дни - но безуспешно? - Георги не искаше съпругата му да си помисли, че той е саркастичен спрямо нея, но донякъде се получи именно този ефект. - Не знам как да си го обясня, но този дворец изглежда неоткриваем. После, разбира се, се сещам, че сме на остров Сандерс, където необяснимото е ежедневие. - мъжът отдели една въздишка и поклати глава. - Но може би си права, че не трябва да спираме да се опитваме - не ни е в природата. Но знаеш ли, докато се наканя за поредно потенциално неуспешно издирване, мисля поне да взема да монтираш открития душ в задния двор. Единственото нещо, което от първия ден куца на къщата...

- И ето, че все пак господин Годхънт откри какво сложно да свърши в днешния ден! - подметна сияеща и шеговита жена му.

- Не е сложността на сложностите - отвърна той, отново леко саркастичен. Изправи се и започна да се облича - Но става като за загарявка за днешното крайбрежно търсене. Хайде да закусваме и после

отивам в задния двор! Кой знае - може още утре може да се къпем под този душ там!

Аврил кимна, а после също стана и се облече. Тя и нейният съпруг отидоха в кухнята, където Георги приготви въпросните палачинки в италиански стил, които жената обожаваше и на които несъмнено се наслади и сега. Скоро след това, мъжът вече се намираще и в малкият, закътан заден двор, в който можеше да се влезе по няколко начина - минавайки покрай някоя от двете страни на къщата или през задната ѝ врата. Героят използва последния начин, тъй като до този момент се бе намирал именно в къщата.

Облечен с дънки и тениска, носещ кутия с инструменти в едната си ръка и средно голямо старо радио в другата, Георги пристъпи по каменната пътечка към дъното на задния двор, където на земята бяха поставени разните тръби, смесители за вода и всякакви други елементи на душа. Имаше и една не много малка, но и не много голяма дупка със стърчаща в нея метална тръба - връзката с подземната водоснабдителна система.

- Е, добре! - извика с усмивка героя като запретна ръкави.
- Да започваме!

Той остави радиото настрана и го пусна да звучи за фон. Настроено на радиостанцията за класически хитове, то зарадва Георги с някои от неговите любими песни, предимно от двадесети век. Под звуците на техните мелодии, героят започна да се занимава с монтирането на душа.

А монтирането не бе никак лесна работа! Отне му часове, в които жаркото слънце на небето печеше доста силно. По едно време, героят дори усети, че цялото му тяло бе плувнало в пот. Мъжът се изправи с един гаечен ключ в ръката си и избърса челото си с ръка. Махна горнището си и го пхна в задния джоб на дънките.

Тъкмо тогава по радиото зазвуча една от най-любимите песни на Георги от 50-те години на двадесети век - "Jailhouse Rock" на Елвис Пресли. Доволен да чуе точно нея, мъжът усили звука на радиото докрай (което нямаше да е проблем за съседите, тъй като техните къщи се намираха доста далеч отгук). Навлязъл в ритъма на песента, Георги подметна гаечния ключ във въздуха - от едната си ръка в другата, след

което с едно бързо движение го запрати в кутията с инструменти. После не можа да се въздържи и просто затанцува в характерните за песента стъпки. Беше дошло време за почивка и... рокендрол!

Интересна и доста гореща си беше картинката на този гол до кръста, потен мъж, който тъй се беше увлякъл в танца си по една от най-известните песни на всички времена. А тази песен не бе стигнала и до края на втората си минута, когато на задната врата на къщата се появи и чулата силната музика Аврил. Засмяна, тя скръсти ръце, облегна се с рамо на рамката на вратата и се загледа към своят съпруг, застанал с гръб към нея и танцуващ разгорещено.

По едно време Георги се обърна. Виждайки съпругата си, той с усмивка започна да пристъпва при нея с постепенни стъпки, съобразени с ритъма на песента. А щом стигна при Аврил, нейният разгорещен съпруг просто ѝ подаде ръката си. Ухилена до уши, жената я хвана и в следващия момент и тя вече се беше впуснала във вихъра на танца.

Без да си разменят и думичка, Георги и Аврил се веселяха ентузиазирано, съобразявайки се до най-малкия детайл с изискванията за правилно танцуване на рокендрол. Все едно тази музика им беше в кръвта, сякаш бяха закърмени с нея... или пък просто бяха научили тези движения идеално в дългогодишния си живот на тази земя... Причината нямаше значение- те даваха всичко от себе си!

Но дори и по време на тази крайно позната песен, Георги и Аврил получиха една изненада, която не бе свързана с музиката. Точно когато по едно време Аврил се беше привела назад, а Георги се бе навел над нея, хванал я през кръста, те двамата чуха възторжено пляскане с ръце или по по друг начин казано - аплодисменти. От един единствен човек.

С изненада, съпрузите едновременно погледнаха настрани, където до ъгъла на къщата им стоеше хубав младеж - синеок, тъмнокос, с риза и официални панталони.

- Дерек!- извикаха едновременно радостните танцуващи и моментално оставиха мелодичния си унес, за да се приближат към новодошлия.

Аврил първа го прегърна, обръщайки се към него с думите:

- Миличкият ми! Не те очаквахме толкова рано! Каза ни, че ще пристигнеш следобед...

- Имаше малка промяна в плана - отговори Дерек. - Онази работа, която трябваше да свърша преди да дойда на островът, се отмени. Реших да ви изненадам като се появя по-рано, без да ви предупрежда.

- Прекрасна изненада, сине! - отбеляза Георги, потупа го по рамото, след което също му даде една мъжка прегръдка.

- Виждам, че хубавко си се забавлявате тук! - извика усмихнат Дерек. - Отдавна си имахте нужда от такава почивка!

- Несъмнено! - съгласи се Аврил. - Но това не значи, че наистина си почиваме като хората.

- Нима? - огледа се Дерек. - Погледнете само къде живеете! Това е Рая! Представям си каква е останалата част на острова! От самолета изглеждаше обещаваща.

- Много е екзотична, в което не сме се и съмнявали преди да дойдем - отвърна Георги, отивайки да изключи радиото, за да не пречи на разговора им. - Но майка ти нямаше в предвид заобикалящата ни среда, когато спомена, че не си почиваме пълноценно.

- Както често се случва в нашия живот, и тук се натъкнахме на мистични неща, с които ни се налага да се занимаем. Истината е, че затова и те повикахме. Искаме да си поговориш с... едно куче... Влез вътре да те запознаем с нея - Рита! А и да ти направя нещо за обяд, сигурно си ми много гладничък!

- Ядох в самолета, но не бих отказал нещо за хапване и тук - още повече щом ще е направено от мама! - отвърна весело Дерек и заедно с родителите си влезе в къщата през задната врата.

Минаха през кухнята и отидоха в хола. Приканен от майка си и баща си, Дерек се настани на дивана. Аврил пък се върна в кухнята, за да направи нещо за ядене. Георги набързо се качи на горния етаж, за да повика Рита.

През минутата, в която беше сам в хола, Дерек се възползва, за да се излегне назад на канапето и да се огледа. Обстановката му хареса - беше уютна и стилна - като започнем от хубавите, старинни предмети по секцията на срещуположната на големия страничен прозорец стена,

и стигнем до мекият, тъмнокафяв килим на пода и лъскавият, малък полюлей, прикачен към тавана. Родителите на младежа несъмнено си имаха страхотен дом на този екзотичен остров.

Дерек откъсна вниманието си от обстановката и го насочи към друго, когато чу по стълбището зад себе си типични човешки и кучешки стъпки. Не се мина много време преди Георги и Рита да застанат пред него и синът да погледне новият домашен любимец на своите родители.

- Голдън ретривър значи... - отбеляза по-младия мъж, приведе се напред и погали кучето по главата. - Здравей, приятно ми е да се запознаем - името ми е Дерек.

- А това е Ри... Всъщност, тя може сама да ти се представи - стига наистина така да се казва! - каза Георги. - Хайде, Рита, запознай се със сина ми - той разбира езика ти, защото има такава суперсила, наследена му от нас с Аврил - всъщност, сила, която дори и ние самите с нея още не сме отключили у себе си!

Със заинтригуван поглед, Рита се загледа към също толкова любопитните очи на човека на канапето. А междувременно, Георги премятеше своите собствени, изпълнен с интерес, очи ту към единия, ту към другия.

- Хайде, кажи ми името си... - рече Дерек на кучето, с блага усмивка. - Аз наистина ще те разбера, също както вероятно и ти сега разбираш мен.

Рита продължи да го гледа задълбочено. Накрая, тя просто изляя ведро, махайки с опашка. Дерек, от своя страна, сви вежди и сложи ръка при брадичката си.

- Много странно... - прошепна той. - За първи път откакто имам силата си да разговарям с животните... не разбирам какво казва някое от тях....

- Не... не разбираш ли? - учуди се Георги и седна до него.

- Да... Нейният лай за мен беше същият като за теб - типичен кучешки. В останалите случаи като говоря с куче... чувам и лая, но на още по-преден план чувам и реч, подобна на човешката. Но този път... не...

- Обядът е готов! - извика ведро Аврил, идвайки весела от кухнята с голям поднос на ръка.

Георги и Дерек я погледнаха с леки усмивки, но и със замислени изражения. Само Рита я погледна нормално.

- Какво има? - попита тя, оставяйки подноса на масата пред тях.

- Рита нещо изумително ли каза, та гледате така?

-

Не, там е проблемът - тя нищо не каза - отвърна нейния син. - Или поне не нещо, което да разбере.

- Не разбираш езика на Рита? - ококори се Аврил и също се настани на дивана. - Странно, как ли е възможно това?

- Може би Рита... не е типичното куче...- каза Георги.- Винаги съм усещал, че има нещо специално у нея.

- Да, по-скоро ще да е това. - съгласи се Дерек. - Другото обяснение е някак си да съм си загубил силата, но в такъв случай надали щях да разбирам и песничката на онова птиче ей там...

Той посочи едно малко, шарено пернато създание, което беше кацнало на външната страна на прозореца откъм верандата.

Чуруликането му много добре можеше да се чуе през полуотворената врата.

- Каква позитивна песничка за слънцето и морето...- отбеляза ведро Дерек, след което обаче се върна към темата за кучето. - Не знам, не мога да си обясня защо не бих могъл да разбере и някоя твоя песен, Рита, ако ми запееш такава!

Женското куче отново не му отговори. Всъщност отговори, но с единичен лай, който Дерек и този път не разбра.

- Съжалявам, че те разкарахме дотук за нищо, синко - обърна се Георги към младежът.

- О, как за нищо? - отвърна другият мъж. - Видях се със скъпите си родители и с новото им куче, насладих се на страхотната обстановка на този остров и на къщата ви... и не на последно място... нещо, което ще мога да кажа след пет минути - изядох страхотният сандвич, който майка ми специално ми направи!

Щом изрече това, той доволно взе една от чиниите, поставени на подноса.

- Купила съм и други неща за ядене, но те изискват готвене, с което все още не съм се захванала, защото те очаквахме по-късно... - обясни Аврил, докато тя и мъжът ѝ също си взеха по чиния. - Но ако останеш до вечерта и даже до утре сутринта... ще ги опиташ всичките!

- Примамливо предложение - изрече Дерек, отхапвайки от сандвича. - Ще го приема, тъй като не бързам за никъде. Е, утре вечерта имам важна среща в Манхатън, но... до нея има време!

- Прекрасно! - извика възторжено Аврил. - Позволи ни след малко да те заведем и до Миствил- единственото градче на острова, намиращо се недалеч оттук. Там вече си имаме доста познати и приятели.

- И без това на мен ми се налага да отида до там, за да проверя дали в библиотеката няма някаква книга с инструкции за... монтиране на душ - каза Георги. - Този вид в задния ни двор се оказа с доста посложна система и някои неща по сглобяването му са ми леко неясни. Бих проверил в интернет, но днес връзката нещо е нестабилна и страниците ни ми зареждат.

- Бих могъл да ти помогна с душа, след като вземем книгата от библиотеката, до която със сигурност ще дойда с вас! - каза Дерек.

- Супер! Да, няма да откажа помощта на сина си за монтирането - отново го потупа по рамото гордият от него Георги. - Ще бъдем както когато ти беше малък и постоянно искаше да ми помагаш като ремонтирах нещо.

Дерек кимна, припомняйки си тези добри, стари времена.

И така, тримата члена на семейство Годхънт се наобядваха хубаво. Не след дълго, те напуснаха къщата и тръгнаха към Миствил, както си бяха запланували.

- Много ми е приятно да се запознаем, казвам се Грета! - с тези типични думи не само за нея, а и, както вече сме се уверили, за доста други хора на острова, учтивата библиотекарка се здрависа със сина на Аврил и Георги.

- Аз съм Дерек.

- Одрал ти е кожата, Георги! - обърна се Грета към другия мъж.

- Не за първи път ми го казват - много хора смятат, че той най-много прилича на мен от всичките ми синове - отбеляза ведро Георги, после махна с ръка и попита жената с очилата: - Както и да е, Грета, имам въпрос към теб... Търся книга... или по-скоро ръководство за монтиране на разни работи.... Да кажем... на душеве...

-
- Имаме и такива, при това доста актуални издания! - възкликна милата жена и веднага хукна към секциите с книги.

Чакайки я, Георги, Аврил и Дерек се настаниха на една масичка.

- Заповядайте! - извика спонтанно Грета, която изведнъж изскочи отнякъде с книга в ръка.

- Брей, доста си бърза! - отбеляза другата жена.

- Тази книга я намерих по-лесно от онази за символите... или пък от “Любовта ни ще е жива вечно”, която се радвам, че и вие харесвате...

- О, да! - възкликна Георги, разлиствайки четивото, подадено му от жената. - И аз, и Аврил я прочетохме за два дена.

- Действително, великолепна любовна история! - допълни Аврил.

Ще ме накарате и аз да я прочета като се върна в Уест Порт - каза Дерек, заинтригуван. - Още откакто в колата ми разказахте за нея и за другите работи... ме запалихте...

- Няма лошо да ѝ хвърлиш някой поглед, защото е страхотна - отбеляза и Георги, след което се изправи. - О, ето- тук има ръководство за монтаж точно на онзи вид душеве, какъвто е нашия. Хайде, Грета, да отидем да впишеш книгата в картоната ми.

Библиотекарката кимна. Скоро книгата беше официално взета от Георги, които почти веднага след това си тръгна, заедно с Аврил и Дерек. Грета ги изпрати до стълбището пред сградата, където се наслади на приятното слънце на открито.

- Сигурно още утре ще дойдем пак, за да върнем ръководството след като то, да се надяваме, ни помогне да довършим душа - предположи Георги.

- Не бързайте с връщането - махна с ръка Грета, но тогава вниманието ѝ се привлече от нещо друго. - О, Лили! Скъпа! Пак ли си избягала от вкъщи!

Тя мигновено тръгна надолу по стълбището, а Аврил, Георги и Дерек погледнаха към въпросната Лили, към която библиотекарката се бе обърнала. Съзряха едно малко русокосо момиченце, може би седемосем годишно, седящо по-надолу на същото това стълбище. Бе облечено с хубава, синя рокличка и държеше в скута си голям тефтер, приличащ на

старинна книга. Отстрани на детето имаше няколко разноцветни пастела, а в дясната му ръка - една синя писалка.

- Баща ти сигурно ще те търси! - изрече Грета на това дете, щом застана на стъпалото над неговото.

Със своя син, по детски чист поглед, момиченцето се обърна към библиотекарката и ѝ отвърна:

- Той пак е пиян. Сега спи и сигурно няма да се събуди до вечерта.

- Нищо, мила, не рискувай... - рече ѝ Грета. - Знаеш колко суров може да бъде Итън като види, че не си си вкъщи... - Да, знам.. - унилото дете приведе главичката си надолу.

- Хайде, ще те заведа до вас.

- А може и ние да я заведем, за да не ти се налага да оставяш библиотеката, Грета - намеси се Аврил, която заедно със съпруга си и сина си бе наблюдавала сцената с интерес. - Но преди това можем да се запознаем. Здравей, кукличке, аз съм Аврил!

Приклекнала пред момиченцето, русата жена му подаде ръката си. Детето огледа Аврил колебливо, след което любезно се здрависа с нея и каза:

- Аз съм Лили.

-

А ние сме Георги и Дерек - обади се и по-зрелият мъж. - Аврил ми е жена, а Дерек е наш син.

- Аха... - кимна момиченцето, след което започна да събира моливите и пастелите си.

През това време, поклащайки глава с въздишка, Грета се обърна тихо към тримата члена на семейство Годхънт с думите:

- Горкичкото дете... Неговият живот не е никак лесен... Майка му, Рейна, изчезна безследно преди няколко месеца и баща му обвинява нея, Лили, за това. Била я ядосвала много и затова майката била пожелала да си отпочине от тормоза като избяга... Аз лично въобще не вярвам на тия врели-некипели, защото Итън, бащата, от край време си подпийва малко повече и си въобразява разни неща. А сега, откакто Рейна изчезна, положението е още по-лошо - Итън постоянно вика на Лили, не ѝ позволява да излиза от къщи... Затова тя се възползва от моменти като този, в който баща ѝ е мъртво пиян, за да може да се поразходи из градчето. Но ако Итън разбере за дръзкото ѝ решение... сигурно ще я накаже да не вечеря.

- Този човек е ненормален! - отвърна Аврил, но тихо, със старанието си Лили да не чуе. - Трябва да поговорим с него...

- Може да пробвате довечера, когато сигурно ще се събудил вече - предложи Грета. - Но надали ще ви чуе - аз и толкова много други хора сме се опитвали да го вразумим, но... безуспешно.

- Нас ще послуша - отсече Георги, след което се обърна към вече събралата нещата си Лили. - Хайде, Лили, ела с нас в колата ни.

- Отиди с тях, Лили, те са добри хора - увери я Грета.

Момиченцето нямаше нищо против Аврил, Георги и Дерек - те ѝ изглеждаха много симпатични. И затова просто кимна и тръгна с тях.

Колата на тримата Годхънт беше паркирана встрани на библиотеката. Четиримата се качиха на нея и отпътуваха по посоката, която Лили зададе. А докато превозното средство се движеше натам, момиченцето продължи да пише нещо в големият си тефтер.

- Може ли да надзърна? - попита с блага усмивка Аврил, която се намираще на задната седалка до нея.

Без да отговаря, Лили подаде книгоподобния тефтер на жената до себе си. Аврил се загледа в него и остана впечатлена - на отворените две страници се виждаха както много хубава рисунка на замък и един голям

-

дракон, надвиснал над него, така и написани доста четливо, с някоя и друга грешчица, следните думи: *“Ядосания дракун разперил крила и полетял над замака. Хората вътре се ужасили. Но храбрия принц Кристияно извадил меча си и извикъл “Ще те победа, дракуне! Ще оставиш намира мен и любимата ми!”*.

Усмихната, Аврил се обърна към Лили:

Това ти ли си го написала? Изказването ти е много добро, като на истинска писателка!

- Благодаря - отвърна Лили срамежливо.

- И бая дебела книжка си написала - отбеляза жената, разлиствайки предишните около двадесет страници, изпъстрени с всякакви шарени снимки и писания. - Как се казва?

- “Кристияно и Грациела” - един принц и една принцеса, които се срещат и се влюбват. Но един зъл дракон иска да развали любовта им, защото не обича хората да са щастливи.

- Ах, че интересна приказка! - възкликна Аврил на любвеовилното момиченце. - И аз винаги съм обичала приказките! Като малка си ги четох всеки ден! Дори... съм част от една такава...

С усмивка, тя погледна към съпруга си Георги, който пък засмян мерна нейното отражение в предното огледало. Разбира се, не липсваха и бързите им погледи към един от плодовете на тяхната вълшебна приказка - сина им, седящ на съседната седалка до шофьора.

- А ти отдавна ли пишеш своята приказка? - Аврил се обърна пак към Лили.

- От деня преди мама да изчезне - отвърна с тъга детето. - Чух, че Грета ви каза, че татко ме обвинява за изчезването ѝ. Прав е - аз съм виновна, че тя ни напусна.

- Не говори така, ти нямаш никаква вина.

- Имам - рече с изявена категоричност Лили. - Още от първата страница включих мама в приказката ми. Но я направих да е милата дойка на Грациела, а трябваше да я направя тя да е главната героиня, принцесата. Тя сигурно тайно е видяла приказката и ми се е разсърдила, и затова си е отишла.

- О, не мисля, че е било затова! - обади се Георги от предната седалка.

- В никакъв случай! - подкрепи го Дерек от съседното на неговото място.

Детето замълча и просто сведе глава надолу. За да го поразее от неприятните мисли, Аврил попита:

- Решила ли си как да свърши историята?

- Да. Принц Кристяно ще победи злият дракон и всички в царството ще бъдат отново щастливи.

- Какъв прекрасен край! - възкликна Аврил, въодушевена.- Знаеш ли, ние с Георги сме живели във времена като от приказката ти, виждали сме старинни замъци и истински зли дракони - също както и добри такива, разбира се...

- Наистина ли? - ококори се с интерес Лили.

Да. Беше мнооого отдавна, но все още го помним добре - потвърди Георги.

- А феи виждали ли сте? - попита Лили.- Или елфи?

-Да - отговори жената.

- А вещици? - продължи да пита детето.

- О, да, даже сме си приятели с такива - отговори Георги.

- Значи има и добри вещици?

- Разбира се, че има! - беше отговорът на Аврил.- Стига някой да пожелае да е добър... винаги би могъл да стане щом желанието му е истинско!

- Аз дали мога да стана по-добра и така да върна мама? - попита Лили, свеждайки пак натъжения си поглед си надолу.

- О, Лили, ти си си добричка! Същинско ангелче! - увери я жената и я помилва по едната бузка.- Не се съмнявай в това! Ти си едно очарователно, малко момиченце с огромно сърце!

- Благодаря - отвърна детето и леко се усмихна. - Ей, хрумна ми нещо интересно! Ще включа и вас тримата в приказката! Днес мисля да я завърша, но ще ви сложа преди края!

- О, каква страхотна идея! - възкликна Аврил.

- Повече от страхотна! - обади се Георги.

- Даже двойно повече от страхотна! - засмя се Дерек.

- Още като се прибера... ще ви сложа в нея! - продължи

Лили.- И тримата ще бъдете много добри, защото сте такива и в истинския живот!

-

- Благодарим ти! - извика Аврил и я прегърна.

След минута, колата спря пред старата, не особено добре поддържана къща на детето и баща му Итън. Лили слезе от автомобила и бе проследена от зорките погледи на тримата Годхънт как влиза в дома си внимателно, опитвайки се да е възможно най-тиха, за да не събуди мъжа вътре. После, когато момиченцето им помахаше от стаята си на горния етаж със знак, че всичко е наред, жената му изпрати една въздушна целувка, след което колата се отправи обратно в посоката, от която бе дошла.

Но Георги, Аврил и Дерек плануваха да спазят обещанието си и още до края на деня да дойдат пак тук, за да си поговорят хубаво с бащата на детето.

По-късно, прибирайки се в къщата на плажа, тримата Годхънт бяха посрещнати от изплезилата език и махаща с опашка Рита още на пътеката към входа. Времето беше все така хубаво и поради тази

причина, двамата родители и техният син решиха да поостанат още малко навън. Настаниха се при масичката на верандата.

- Покрай разходката до Миствил отново се убедих колко добре си я карате тук - обърна се с приповдигнато настроение Дерек към майка си и баща си. - Какви любезни хора са вашите приятели и познати на острова! И един не се държа по различен начин от дружелюбния! А онази фурия Дейна не се успокои докато не ме почерпи с онези разкошни ванилови сладки, въпреки че ѝ казах, че вече съм хапнал тук, в къщата ви, а преди това и в самолета.

- Такава си е тя, също както и компанията ѝ от “Уютно” - мили и добродушни - каза Аврил.

- Но и вие не сте били лоши с тях по време на престоя си досега - припомни Дерек. - Благодарение на вас, сега заведението им е найпосещаваното на острова, както каза Дейна.

- Така си е, помогнахме им доста, но пък те ни отвърнаха с любезност и... с винаги безплатно ядене - каза Георги.

- Странното в посещението ни в “Уютно” беше онзи мъж, за който говорихте - Счетик или Скетчик... - отбеляза Дерек. - От колко време е в безсъзнание?

- От началото на месеца - отговори майка му. - Ние не сме присъствали на шокиращата му поява, но познатите ни от заведението ни я разказаха подробно. Било е доста страшно, а една жена даже и била ухапана от него.

- И на всичкото отгоре, оттогава жената не е била видяна повече - допълни Георги. - Чух, че полицията на острова я издирва вече две седмици, но още не е открила и следа от нея...

- Горкият ѝ съпруг - тя му е била единственото в живота - въздъхна Аврил. - Дано да я открият...

- Дано... - съгласиха се едновременно бащата и сина.

- А какво ще кажете за Лили? - внезапно смени темата жената. - Какво очарователно момиченце, а? Мен лично тя ме развълнува много, може би защото ме върна в спомените за едно друго малко, русо момиченце от далечното минало... Момиче, което също обожаваше приказките и си ги четеше редовно чак докато... не порасна! Тогава, това

-
момиче най-накрая срещна своята приказан принц и потъна в безкрайното блаженство на своята собствена приказка с него...

- О, мила, ще ме запознаеш ли с тези удивителни, приказни влюбени? - сладко се пошегува Георги и я прегърна през рамо, целувайки я нежно по бузата.

- Вече ги познаваш - уведоми го шеговито Дерек. -
Момичето е до теб.

И винаги ще бъде до мен - в добро и в зло. Вечната любов на моя живот - сам допълни Георги, след което с любовна сладост целуна своята приказна възлюбена и по устните.

Дерек се усмихна широко, изключително доволен да вижда родителите си толкова щастливи, което не беше рядко явление през годините. Най-малкото само мисълта за силната им обич един към друг винаги караха Георги и Аврил да бъдат щастливи - по един или по друг начин.

- Не, сериозно...- каза жената след целувката. - Лили страшно ми напомни на малката Аврил... с това изключение, че малката Аврил само четеше приказките, а не ги пишеше... В това отношение Лили е с една крачка пред мен.

- Но пък ти и аз, макар и без тефтер и писалка, написахме заедно възхитителната, прелестна... изключително вълнуваща приказка на любовта си, която всъщност все още продължава! - подчерта Георги. - А това... ти дава известна преднина на теб. Но пък Лили е още малка, все пак.

Засмяна, Аврил реши да благодари на съпруга си за поредния акцент върху шеметната им история, като на свой ред го целуна. Тогава, и на нея ѝ хрумна да напомни на него и на сина им:

- А съвсем скоро и тримата ще бъдем герои и в приказката на Лили! Нямам търпение да се видим с нея, когато е готова, за да ни я прочете цялата!

- После да ми я разкажете - настоя Дерек. - Искан ми се да съм чул приказката, в която съм станал част само в първите си няколко часа на този остров!

- Обезателно ще я чуеш, миличък - обеща му Аврил, изправи се и майчински го целуна по косата. - Но в момента приоритет отново ми е да те нахраня хубаво!

- Още съм си сит от сандвича и... сладките на Дейна.

- След един час може и да не си - ако сега започна готвенето, то ще е готово тъкмо някъде тогава. Отивам в кухнята!

Тя се извърна към входната врата и тръгна в тази посока. Ала изведнъж стана нещо неочаквано...

Сякаш земята под Аврил започна да омеква. Тя самата усети невероятна замаяност, подпря се на рамката на вратата, която обаче след миг... също омекна....

- Аврил! - притесни се Георги и се изправи.

- Мамо! - стресна се и Дерек.

Но изведнъж, и самият Георги попадна в същото това положение като съпругата си- всичко около него сякаш омекна и започна да се движи насам-натам, а на него самият му прималя.

- Какво... какво става!?! - изкрещя Аврил, хващайки се за главата.

Георги пожела да ѝ отговори, но не можа, защото само след секунди, и двамата започнаха да крещат, усещайки че политат стремглаво надолу - все едно омекналата земя внезапно се бе продънила и ги бе погълнала. А още по-лошото бе, че замаяността им ги объркваше дотолкова, че нито той, нито тя да могат дори и да се опитат да помогнат на себе си или на другия.

А за Дерек картинката засега си оставаше различна, но не помалко неприятна - изправил се, той пожела да помогне на гърчещите се свои родители, но не успя, защото изведнъж... те просто изчезнаха.

- Мамо! Татко! - започна да вика объркан той, но те не можеха да го чуят.

Потресен, младият Годхънт започна да се оглежда - сякаш се надяваше двамата му родители да изскочат отнякъде. Надяваше се, че те просто се шегуват с него, че са придобили нова вълшебна сила, чрез която можеха да се телепортират.. и че ей сега щяха да го изненадат в гръб... Но това така и не стана... А в един миг и самият Дерек вече не мислеше само за това, тъй като ситуацията с Георги и Аврил спонтанно се повтори и с

-
него. Той също се замая и усети омекването на всичко наоколо, а накрая и... пропадането. Главоломното пропадане.

*На края на битката принц Кристияно победил дракуна. Любимата му Грациела видяла това и го прегърнала и му казъла "Обичам те!". И Кристияно казъл на Грациела "Обичам те!". И изведнъж зад тях изникнали двама техни приятели от другу кралство- кралица **Аврил** и крал **Георги**. Те идвали да поздравят приятелите си за победата. С тях идвал и сина им- принц **Дерек**.*

- Какво става?- изрече изумената Аврил веднага щом се бе осъзнала след обърканите мигове от преди малко.

Но тепърва ѝ предстоеше да се изненадва още повече. Още с осезанието си, тя видя първото изумително нещо - обстановката около себе си. Намираше се на голям, хубав, каменен балкон на средновековен замък... А на другия край на балкона - застанали с гръб мъж и жена, облечени в дрехи от същата старинна епоха. Хванати за ръце, те гледаха местността.

Следващият шок за клатещата невярващо главата си Аврил дойде с осезанието ѝ, че и тя самата бе облечена със средновековни

дрехи. Не че не се бе виждала в такива, но в настоящия ден със сигурност не бе планирала да ги изважда пак от гардероба.

Но не само тя носеше такива одежди... а също така и Георги и Дерек, които с няколко мига разлика ненадейно изникнаха един след друг от нищото.

- Аврил... къде сме? - попита я Георги.

- Ами... не знам... - огледа се Аврил.

Неговият поглед, а също така и тези на жена му и сина му, почти едновременно попаднаха на онези мъж и жена, които се намираха на другия край на каменната тераса.

Георги извикъл “Кристияно! Приятельо!” и отишъл към Кристияно и Грациела. И Аврил и Дерек отишли. Аврил казала “Честито за победата! Този зъл дракун правеше много зло!”. Кристияно отговорил “Благодаря! Да дракуна беше много зъл. Сега щом го няма с Грациела вече ще се оженим на спокойствие! Поканени сте на свадбата ни!” Аврил, Георги и Дерек се съгласили и тогава петимата приятели започнали радостно да гледат местността заедно.

Извършилите всичко това в едно невероятно състояние, в което нямаха контрол над телата си, Георги, Аврил и Дерек гледаха местността, а същевременно се споглеждаха един друг ококорени.

- Не проумявам... Как дойдохме тук? - обърна се Аврил към сина си и мъжа си, а тези нейни думи като че не бяха чути от другите двама мъж и жена отстрани.

- Не зна... - поклати главата си Георги, оглеждайки се.

И не довърши изречението си, защото нещо го спря. Нещо, което и Аврил и Дерек спонтанно забелязаха... на небето.

Там, сред белите, пухкави облачета, се виждаше лика на едно момиченце. Малко, русо, с името Лили... С проблясващи очички, то държеше в ръката си писалката си и с нея сякаш пишеше сред облаците... И това, което пишеше... по някакъв чудат начин се случваше...

Товага на балкона дошла и добрата дойка Рейна, която извикъла “Деца! Радвам се да ви видя живи и здрави!” и също отишла при тях да празнува.

- Хей, знаете ли... - обърна се Аврил към Дерек и Георги.
- Аз май... осъзнах какво става...

- И аз! - отговориха едновременно те двамата.

Гледаща ги с интерес, едрата, тъмнокоса дойка Рейна пристъпи към тях с думите:

- О... И вие... и вие сте различни... като мен! О, слава на Бога! Мислех си, че съм единствената луда, която осъзнава какво става, но никой не може да я чуе!

- Значи е истина... - каза Георги. - Това, което Лили пише в тефтера си... се превръща в истина?

- Да! - възкликнала Рейна. - Всички герои от истинския свят, които миличката ми дъщеричка вписва в приказката си - от които до този момент си бях само аз - автоматично влизат тук, в историята!

- О, значи ти си майката на Лили? - попита Аврил. - Да, разбира се, как не се сетих веднага!

- Откога си тук? - попита Дерек.

- От много, много отдавна... Аз... - отговори Рейна, но не можа да довърши, защото другатата, паралелната история, внезапно продължи, прехвърляйки ги на едно друго място.

Минали няколко дена и Грациела и Кристиано се оженили. На свадбата дошли кралете на няколко кралства, сред които Георги, Аврил и принц Дерек. Всички празнували три дена без спиране.

Намиращи се един до друг на голямата празнична трапеза в главната зала на огромния замък, преживялите само за миг всичко това Георги, Аврил, Дерек и Рейна пак попаднаха в един свободен момент, за да продължат разговора си.

- Имате ли представа как се получава цялата тази работа?
- обърна се Георги към Рейна.

- Трябва да е именно заради тефтера на Лили! - отговори тя. - С баща ѝ са го намерили веднъж на плажа, когато се разхождали. Донесоха го вкъщи и дъщеричката ми пожела да пише първата си приказка в него. Баща ѝ не искаше тя да похабява хубавия тефтер за такива работи, но аз се застъпих за нея. Затова Лили ми обеща в знак на благодарност да ме включи в приказката. Бях в съседната на нейната стая, когато тя започна да пише. Изведнъж усетих онова, което навярно и вие сте усетили... и докато се осъзна... бях бавачката в цялата тази история.

- Значи този тефтер... е вълшебен... - изрече Аврил. - Изглеждаше ми някакъв особен, но не очаквах да има и нещо магическо в него...

- Кой би очаквал - въздъхна Рейна. - Ако знаех, че всичко това ще ми се случи, сигурно нямаше да...

Минали още няколко месеца. Грациела родила малко детенце. Един ден Георги, Аврил и Дерек пак дошли в замъкът, за да празнуват раждането на бебето. Аврил и Георги също си имали бебенце. Петимата приятели празнували дълго заедно с дойката, двете дечица и още много хора.

Докато се осъзнаят, Аврил, Георги, Дерек и Рейна вече се намираха в същата зала, но по друго едно време. Застанали до Кристиано и Грациела, те ги наблюдаваха как гаят малкото си бебче, лежащо в хубаво, зелено криватче с малък, копринен балдахин отгоре. А наоколо, всички гости мълчаха и с умиление гледаха прекрасната семейна картинка.

Едновременно с това, Аврил усети нещо в ръцете си. Случилото се в последните няколко реда от приказката на Лили беше минало толкова набързо през съзнанието ѝ, че тя в момента асимилираше всичко. А това, което тя притискаше в обятията си, беше озадачаваща част от въпросното 'всичко'.

Спящо непробудно, в ръцете на жената се намираше добре повито бебе на няколко месеца. Да го държи в обятията си накара Аврил да потрепери с чувство, което в дългия си живот тя бе изпитвала

само и единствено, когато бе държала своите собствени *истински* деца през годините.

Не по-малко изумените Георги, Дерек и Рейна също погледнаха към бебчето. Мъжете Годхънт - с не по-малко дълбоки чувства към мъничето.

- То... това... - прошепна Георги, докосвайки малкото създание в ръцете на жена си.

Но не довърши... Не и в тази реалност...

След големите препядствия, всички заживели щастливо до края на дните си.

КРАЙ

Непосредствено след изписването на финалното 'й' от 'КРАЙ', Георги, Аврил, Дерек и Рейна отново започнаха да се чувстват по същия начин, както когато се пренасяха в този невероятен, приказен свят. Пред очите им се замъгли, всичко около тях започна да омеква. Шеметни и трудни за описване, тези мигове продължиха до онзи момент, в който просто отминаха, а четиримата герои отвориха очите си.

Намираха се облечени в своите си нормални дрехи, в не много голяма, светла стая. Имаше легло, шкаф и малко бюро, последното от които намиращо се при прозореца. А на стола пред бюрото стоеше момиченце, което в момента с усмивка наблюдаваше първия завършен труд в своя живот - приказката "Кристияно и Грациела".

- О... Лили! - възкликна от раз Рейна и скочи към дъщеря си.

Чувайки гласа ѝ, момиченцето засия. Обърна се лъчезарно към жената и скочи към нея с думите:

- Мамо! Ти се върна!

- Върнах се, миличка! Ето ме! - извика Рейна и силно прегърна своето чедо.

Чувствената сцена помежду им бе видяна от Георги, Аврил и Дерек, които не откъсваха погледите си от събралите се майка и дъщеря. Втораченото им състояние се замени с друго в онзи миг, в който в ръцете на Аврил спонтанно се размърда и размърнка... малкото бебе. Това подсказа на като че изпадналата в транс жена, че чаровното създание все още беше в ръцете ѝ. И тримата с мъжа ѝ и сина ѝ погледнаха към неотдавна роденото детенце, все така стъписани, а Аврил също така го поуспокои. Рейна и Лили се присъединиха към тях.

- Я, значи наистина си имате бебе! - извика с детска радост Лили.

- Имаме... ли си? - попита Аврил, гледайки с трепет към детенцето в ръцете си.

- Не думай! - извика примигващият Георги, клатейки объркано главата си.

- Лили, мила... - обърна се Рейна към детето си. - Не знам как да ти го обясня, но... това детенце беше... измислено от теб. Твоят тефтер е... вълшебен...

- Така ли? - ококори се детето.

- Да - продължи майка му - Всичко, което ти пишеше в него, се случваше наистина. Така аз изчезнах, съкровище- бях вътре, в приказката ти, като добрата дойка Рейна!

- Уау! - възкликна момиченцето, развълнувано.

- Но когато ти написа 'КРАЙ', всичко свърши... И сега отново сме заедно!

Тя отново прегърна дъщеричката си с нестихваща радост.

- Лили, с кого говориш? - този внезапен, дрезгав мъжки глас се чу откъм вратата на стаята.

Самата врата се отвори и през нея премина един леко брадясал, едър мъж с отпаднал вид. Беше намръщен, но бързо смени изражението си, когато видя тримата непознати с бебето, но още повече щом завари съпругата си да прегръща Лили.

- Ре... Рейна! - извика невярващо той.

- Върнах се, Итън - каза му с усмивка тя и отиде да прегърне и него.

- Къде беше? Защо ни изостави? - отдръпна се изведнъж той.

- Не, не съм ви изоставяла! Случи се... друго...

И с няколко думи му разказа историята за вълшебния тефтер. Отначало Итън слушаше с недоверие - не само спрямо Рейна, а и спрямо собствения си разсъдък. Замисли се дали нейното завръщане и словата ѝ не бяха просто халюцинация, породена от неговото излизане извън граници пиянство напоследък...

Накрая повярва. Като присъствието не само на съпругата му, а и на тримата непознати и бебето с тях бяха достатъчно убедително доказателство за правдивостта на разказа.

- Не мога да повярвам... - бяха първите му думи след края на историята. - Казах ти, че не трябва да ѝ даваме да пише в този тефтер...

- Моля те, не се ядосвай за това - важното е, че всичко завърши добре - каза Рейна.

Поглеждайки първо нея, после дъщеря си, Итън въздъхна.

- Да, това е най-важното. Но не го оценявах напълно, докато накрая не го загубих - погледна с дълбоко разкаяние и дори сълзи в очите към дъщеричката си. Приклепна пред нея и я помилва с бащина обич по едната буза, после хвана ръчичките ѝ. - Съжалявам, съжالياвам, че не бях най-добрия съпруг и баща. Съжالياвам, че до сега се държах с теб ужасно без да си виновна... Но вече ще съм различен! Преди мъничко, когато влязох и ви видях да се прегръщате... осъзнах колко много ви обичам! И двете! И заради обичта си към семейството ни ще спра да пия и да се държа арогантно!

И тогава, в изблик на силни чувства към жена си и детето им, той прегърна едновременно и двете.

Отстрани, тримата Годхънт наблюдаваха сплотеното семейство радостни, че отгук нататък нещата в този дом се очертаваха да са подобри. Но за тяхното собствено семейство оставаше въпросът... какво място имаше в него малкото бебе в ръцете на Аврил?

- Как въобще е възможно то да е дошло с нас в истинския свят?- не спираше да се пита Георги няколко часа по-късно, когато той,

съпругата му, сина му и Рита отново се намираха заедно на добре осветената веранда на къщата на плажа, но този път - в компанията и на малкото бебе, което беше момиченце.

Бебето бе положено на масичката, повито в няколко меки кърпи. Четиримата герои сезираха в него и то сезираше в тях с малките си, сини очички. Понастоящем бе спокойно и само ги гледаше с интерес - също както и те гледаха него без да са способни да откъсват погледа си от това... чудо. Но най-голям интерес конкретно за бебенцето като че предизвикваше кучето, което изглеждаше далеч поразлично създание от другите три зяпащи с интерес екземпляра.

- Идея си нямам как това малко същество... дойде заедно с нас в реалността... - изрече Аврил. - Няколко часа умувам и не мога да измъдря обяснение... Все пак... само реалните хора се завърнахме в истинския свят, нали? Нито Кристиано, нито Грациела, нито бебето им дойдоха - те все пак бяха измислени! Но това създание... това не помалко измислено от Лили бебенце... е тук! Невероятно!

- Повече от невероятно е, мамо... - отбеляза Дерек, галейки внимателно бебето по нежната му, светла косичка. - Това е... същинско чудо! Феномен! Наистина, досега не съм попадал на ситуация, в която един нереален човек става реален...

- А може би това дете... не е толкова нереално, колкото ние си мислим... - спонтанно изрече Георги.

Съпругата му и синът им не схванаха веднага какво искаше да каже той. Но следващите му думи им помогнаха:

- Аврил, скъпа... Наскоро, аз и ти прекарахме една невероятна любовна нощ на плажа, когато вълните обливаха краката ни, а звездите и луната на небето осветяваха и без друго светещата ни, неповторима любов... Но, мила... осъзнаваш ли, че тогава, нито пък после... ние не направихме нищо по въпроса да се предпазим от... зачеване... Просто... бяхме забравили за това...

Изумени, Аврил и Дерек се облешиха. Гледайки любимия си, жената прошепна:

- О... скъпи... Намекваш, че по време на приказката на Лили... аз вече... съм била...

- ... бременна - довърши Георги. - Единственият възможен начин това дете да съществува в реалния свят е... то да е било с нас, когато сме влезли в историята от вълшебния тефтер. А Лили, пишейки приказката си, неволно е направила така, че зародиша в утробата ти да се превърне в няколкомесечното бебе в ръцете ти.

- Как не се сетихме по-рано! - плесна се по челото Дерек.

- Да... - съгласи се Аврил, гледайки към малкото си чедо.

- Това е обяснението на всичко. Обяснение е и на лекото ми гадене вчера сутринта, което сметнах за последствие от морските дарове, които бях яла предишния ден... Това сладко момиченце... е наше, любими! С теб пак си имаме ново бебенце!

- Дошло без раждане и родилни болки - като донесено от щъркела! - подметна весело Дерек.

- Имаме си... бебенце... - изрече и Георги, гледайки към невинното създание и окрилен от идеята отново да изрича тези сладки думи.

После, мъжът погледна и към своята скъпа възлюбена, която прегърна през рамо и целуна много прочувствено.

Седейки един до друг, двамата родители, големият им син и кучето Рита продължиха заедно да наблюдават новия член на семейството Годхънт... но не можеха... не успяваха да му се наситят!

През това време, недалеч от тук, по плажа се зададоха две фигури. Двама много добри познати на семейство Годхънт - мъж и жена, които неведнъж също бяха изпитвали тръпката от това да държиш в ръцете си своето новото чедо. Не, не просто я бяха изпитвали, а всъщност съзнанията им таяха толкова много незаменими спомени за подобни мигове, колкото малко хора на този свят имаха.

Бяха съпрузи, изглеждащи на около тридесет години, но всъщност далеч по-възрастни - също като главите на династията Годхънт.. Жената бе фина, с дълга, тъмна коса и сини очи, облечена с хубава, винено червена вечерна рокля. Носеше в ръката си деликатните си пантофки, защото да ходи боса по пясъка ѝ идваше значително поприятно, отколкото да се мъчи с токетата на тези обувки.

Мъжът с нея пък не се бе събул, защото на него и с обувки му беше удобно, все пак не бяха на токетата. С тъмна, къдрава коса и

изразителни кафяви очи, той бе облякъл тъмен костюм. Сякаш и двамата идваха от някакъв много изискан прием.

- Дали не е прекалено късно? - обърна се жената към мъжа. - Не стига, че им се натрисаме без покана или предупреждение, ами остава и да го направим по никое време...

- Спокойно- едва девет часа и пет минути е, а много се съмнявам да са си легнали толкова рано - успокои я човека с нея. - Повероятно е даже да не ги заварим в къщи, защото може да са в онова градче, за което ни споменаха, когато си говорихме с тях чрез компютъра.

- Ще ги почакаме ако ги няма. О, колко ли ще ги изненадаме! Надявам се да грейнат като видят, че най-добрите им приятели и техни кумове Рина и Стин спонтанно са дошли да ги навестят след отменилия се прием в Мексико! Не сме се виждали от около два месеца... Ще е голяма изненада за тях!

- По-голямата изненада ще е, че не носим някое ново дете със себе си - пошегува са мъжът, Стин. - След всичките ни... десетки деца, хората сякаш очакват от нас да се разплодяваме като зайци! Но не става толкова бързо...

- Други сигурно биха го очаквали, но не и Аврил и Георги - засмя се жената на име Рина. - Те са най-добрите ни приятели и абсолютно ни разбират. Те самите си имат криво-ляво... половината бройка на нашите деца...

- Да... Половината... - иронично се подсмихна Стин.

Говорейки, двамата почти бяха стигнали до къщата на плажа, която се бе появила пред погледите им още преди двамата да проведат този разговор. След минутка вече им оставаха само няколко крачки до пътеката към входа, когато спонтанно, и двамата отведнъж се спряха. Причината за рязкото им замръзване на едно място бе силният, бебешки рев, който се чу откъм верандата.

- Май сме сбъркали къщата... - обърна се Стин към Рина.- Представяш ли се да се натресем на някои други по това време?

- Нали беше 'едва девет часа и пет минути'? - подметна шеговито жена му.- Спокойно, това трябва да е къщата им. Но може би

Георги и Аврил си имат и други гости... Някое от по-малките им внучета например.

- Дай все пак да надникнем преди да се покажем - предложи Стин и леко пристъпи към пътеката, обградена от буйната растителност, обрасла около верандата, която растителност до този момент успешно служеше за прикритие на двамата съпрузи.

Жената го последва тихо. След секунди, двете им глави едновременно се показаха леко иззад растителността.

- Готово, успокоих я... - чува те гласа на Аврил, която вече можеха и да видят на верандата, също както можеха да съзрат и Георги и Дерек.

Тя пак държеше малкото бебенце в ръцете си, което в настоящия момент леко полюлюваше.

- Мъничкото ни съкровище... - каза с усмивка Георги, помилвайки детенцето по бузката. - Няма да плачеш... Мама и тати са тук, батко Дерек също... Всичко е наред, миличко!

- Е, любими... - обърна се със сияеща усмивка към него Аврил. - Сутринта, ти искаше на края на деня да можеш да кажеш 'Уау' за нещо, което си направил... Достатъчно ли ти е... това прекрасно наше ново детенце?

- Достатъчно, че и отгоре! - отговори лъчезарният Георги и пак погали малкото момиченце, изричайки силно и гордо: - УАУ!

С ококорени изражения, Рина и Стин се спогледаха. Няколко мига, те бяха толкова шокирани, че не можеха да се помръднат от местата си. И все пак, постепенно, той и тя асимилираха факта, че от изненадващи се бяха превърнали в изненадани, след което най-накрая се решиха да излязат от прикритието си и да тръгнат по пътеката - бавно и несигурно.

Бързо бяха забелязани от тримата големи Годхънт и кучето на верандата.

- Рина!- възкликна с изумление Аврил.

- Стин! - извика и Георги. - Каква голяма изненада!

Какво...

правите тук? Кога дойдохте?

Без да отговарят, в потреса си другите съпрузи се доближиха съвсем до верандата и погледнаха по-отблизо бебенцето в ръцете на Аврил. Увериха се, че то беше истинско, а не някоя кукла, с която тримата си играеха, кой знае защо... И в този миг, когато категорично повярваха в неговото съществуване, единственото, което изуменият Стин съумя да изрече в шока си, беше:

- А вие двамата кога станяхте по-плодовити от нас!?

11

Поставените цели

- Бонбонче!
- Захарче!
- Шоколадова бисквитка!
- Бананова мелбичка!

Когато човек иска да изкаже възхищението си от нещо малко и умилително, той често използва ‘сладки’ думи като тези. А конкретно тези бяха едва четири от десетките умилителни слова, които бяха изречени в “Уютно” на следващия ден, около обяд. Надали за някой би било изненадващо, че обект на възхищението в тези мигове бе наймалкият и сладък жител на остров Сандерс - новото бебе на Аврил и Георги, момиченцето, с което те се бяха сдобили по необичаен начин.

Обсъждащите очарователното създание бяха обичайните ни познати от въпросната кръчма - Дейна, Дора, Фил и Треиси, в комплект с Чарлз, а също така и с най-новите посетители на острова - Стин и Рина. Разбира се, и родителите на бебето, Аврил и Георги, присъстваха. Всички изброени бяха насядали на една голяма маса, а малкото момиченце се намираще в ръцете на баща си.

- Бухтичка! - с тази дума, Дейна продължи веригата от умилителни слова, които се сипеха по отношение на бебенцето. - Колко си симпатична, мъничката ми! Какво невероятно очарователно жабче си ми ти!

- Патенце! - възкликна Дора. - От най-миловидните и любвеобилните!

- Кокосово орехче! - обади се и Фил.

Докато останалите изричаха всичко това за дъщеря им, Георги и Аврил неведнъж се споглеждаха засмяни- забавни им бяха всевъзможните думи, които бяха измисляни за тяхното ново малко съкровище от тези тъй сърдечни хора. Естествено, редовни бяха и целувките по главичката или бузката, с които двамата родители даряваха рожбата си.

- Защо и Дерекчо не остана още малко, за да му се порадваме и на него, макар и да не е толкова малък и по бебешки очарователен? - попита внезапно Дора.

- Довечера, на празненството у вас послучай Деня на Благодарността, щеше да опита днешния ми специалитет - Маринована пуйка с подправки! - каза Дейна, после добави някак иронично: - Все пак, сред всички нас той е единственият американец, свързан по рождение с въпросната традиция, към която вие сте привикнали по време на живота си в САЩ и която днес донасяте тук.

- Дерек си има работа тази вечер - обясни Георги. - Добре, че приключението ни... в приказката на Лили... не успя да възпрепятства пътуването му до Манхатън.

- Сигурно и още десет пъти да ми разкажете за това приключение, пак няма да мога да се начудя! Да влезете в приказка, писана от дете... Ама че нещо!

- Безспорно това нещо има много общо с останалите работи, които стават на този остров напоследък - отбеляза Треиси.

- Дали има общо и със... състоянието на Скетчик? - попита с въздишка Чарлз. - Милият ми другар... Колко време лежи в безсъзнание в мазето...

- Имай вяра, че все някога ще се събуди - потупа го по рамото Георги. - Може би... когато всички останали мистерии на островът се разплетат. Аз вярвам, че и случката на Скетчик има общо със случващото се тук откакто с Аврил сме дошли.

- А вие двамата не ни казахте какво стана с вълшебния тефтер на Лили? - досети се Дейна.

- Малката ни го даде на нас - отговори Аврил като погледна Георги. - Тя и родителите ѝ счетоха, че при нас той ще е в

добри ръце и няма да злоупотребим с него. Също така, на тях им се искаше да оставят тази история зад гърба си.

- За радост, и самата Лили нямаше нищо против първата ѝ приказка да се съхранява при нас - даже беше щастлива да ни я подари.

- Имате ли някакви планове за този тефтер? - попита Фил.

- Не, той просто си седи в къщата ни... докато евентуално не ни послужи за нещо- отговори Аврил.

След нейния колеблив отговор настъпи кратко мълчание, което беше прекъснато отново от гласа на същата жена, която се обърна към най-добрата си приятелка и мъжа ѝ:

- Рина, Стин... Много сте мълчаливи... Кажете и вие нещо интересно!

- Ние още сме в един от най-големите си шокове - рече Рина.

- Да, появата на това сладуранче беше крайно неочаквана за нас - допълни я Стин.

- О, и за нас! - възкликна засмян Георги и погали бебето по главичката.

А бебенцето просто гледаше към всички с интерес. Откакто бяха пристигнали в заведението, то беше кротичко. Потънало в мълчание, то изглеждаше много заинтригувано от лицата на всичките тези хора, обграждащи го. Все още се чудеше защо всички го зяпаха така още от вчера. Щяха да минат години преди да разбере, но дотогава щеше да е забравило тези моменти, както всички бебета ги забравят.

- Решихте ли вече как ще се казва? - попита Рина.

- Обсъдихме го снощи, когато си легнахме - отговори Аврил. - Хрумна ни име, което много допада и на двамата ни. Камерън.

- Едно от значенията му е 'разкритен поток'. Искане ни се дъщеря ни да е като река с много криви - всестранно развита личност, като майка си, която освен едно от лицата на световно известна благотворителна организация, също така е и певица, и дизайнерка, и писателка... хм... всъщност и инфлуенсърка, тъй като е вдъхновител на поколения жени!

- Ах, ама и ти си ми един сладурест съпруг! - възкликна ухилена Аврил и го целуна по бузата. - Действително, приятели, с Георги бихме искали и Камерън да е такава личност, защото аз знам колкото е хубаво да си част от един тъй разнообразен план за живота... Затова ѝ даваме такова име, пренебрегвайки някои от другите му значения...

- 'Изкривен нос' например - не знам как може едно толкова хубаво звучащо име да има такава значение! - подметна Георги.

- Всякакви ги има - отбеляза Рина.

- А вие двамата за какво бяхте дошли на гости на Георги и Аврил? - загледа се към тях Дора, изпълнена с любопитство.

Рина и Стин се спогледаха ведро, със специфични пробясъци в очите.

- От скоро си строим нова къща. Не искаме да говорим предварително, но почти сме готови с първия етаж. Именно затова дойдохме на острова - за да поканим лично най-добрите си приятели на пищното празненство, което организираме след няколко дена там!

- Голямо празненство за готовия първи етаж на все още строяща се къща? - попита Дейна. - Интересно, не бях чувала за такава събитие.

- Може и ние да го измисляме първи, кой знае - засмя са Стин. - Но вероятно сме първите, които правят подобно... междупланетарно събитие.

- О, къщата ви е на... друга планета!? - облещи се Дора.

- Да, но както казахме - засега не бързае да говорим по въпроса, макар че по медиите тук-там вече се изписаха някои непотвърдени клюки за нас - отговори Рина. - Както и да е, и без това вчера ни се наложи да дойдем отново на Земята, за да отидем на един изискан прием в Мексико... Та като той беше отменен решихме преди да се телепортираме обратно при строежа на новия си дом, да отскочим с частния си самолет и на земния остров Сандерс, за да поканим Аврил и Георги, а и за да ги видим как си живеят на това райско местенце!

- Представяте си колко изумени бяхме като ги видяхме с ново бебе! - извика Рина.

- Може би толкова изумени, колкото сега вие направихте някои от нас като започнахте да си говорите за междупланетарни пътувания и домове все едно са ежедневие - отбеляза ухилена Дора. - Не че не съм чела това-онова по тези теми, де. Запозната съм с постепенно скрепяващите се отношения на нас, земляните, с не една извънземна раса. Ах, кой знае какви чудеса крият всички онези светове, от които идват те!

- Вероятно чудесата из галактиките са в несъизмерими количества, но пък за сметка на това и ние тук, на Земята, си имаме едно съвсем пряко ново чудо - каза Дейна, гледайки ухилена към малката Камерън и дори погъделичвайки я по нослето. - А като заговорихме за празненства... време е да обявя - и аз готвя ново, голямо, пищно празненство, което бих желала да задмине успеха на предишните две!

- Супер!- зарадва се Георги. - За кога го плануваш? -Бих желала подготовката да приключи до две седмици - отговори Дейна, изправяйки се. - Но това не е всичко... Последвайте ме!

Другите седящи също станаха и тръгнаха след нея. А тя отиде до вратата за към кухнята, до която под ъгъл се намираше друга една врата. През нея, дори и Георги и Аврил не бяха преминавали нито веднъж от пристигането си на острова досега- само Дейна, Треиси, Фил и Дора, като най-утвърдените членове на семейството на “Уютно”, от години знаеха какво се криеше зад нея. Те, заедно с Чарлз, бяха и едиствените, подготвени за това, което ще видят зад тази врата.

Георги, Аврил, Рина и Стин ахнаха щом съзряха красотата, криеща се от другата страна. Ставаше въпрос за обширен двор - целия обрасъл с буйна, свежа растителност. Беше покрит със стъклена полусфера, която на места бе процепена от някой и друг голям прозорец. Изглеждаше приятен и много... уютен.

- Представям ви... задния, полуоткрит двор на “Уютно”! - възкликна Дейна и с усмивка се обърна към всички.

- Не знаех, че има такъв! - отбеляза Аврил.

- Има, има... - каза Дора. - Но досега не се бяхме заемали да направим нещо от него, затова той е толкова занемарен...

- Но след две седмици ще е другояче - зарече се уверено Дейна.

- Искаме да го превърнем в хубава, цветна градина с масички и столове. Така “Уютно” ще може да посреща още повече клиенти ежедневно, а и вече съвсем ще се отдалечи от имиджа си на обикновена кръчма, каквото беше преди вие да дойдете и да му помогнете, скъпи Аврил и Георги!

- Ще помогнем и сега! - изведнъж отсече мъжът. - Колко пари ще ти трябват, за да въведеш това местенце в ред?

- Не, този път няма да приема парите ти! - възкликна със смутено изражение Дейна.- От край време “Уютно” си има големи доходи, които ще спомогнат за реализацията на тази идея. Виж, за друго нещо би могъл да си ми от полза, но не финансово, Георги... Много бих желала на откриването на задния двор след няколко седмици... да покания някоя много известна личност... И затова ще помоля теб или Аврил да ми препоръчат някой ваш познат певец или певица... и... по възможност да уредите по-малко заплащане за неговото или нейното гостуването тук. Ще съм ви безкрайно признателна!

- Хм... Обширно понятие е ‘някой наш познат певец или певица’ - замисли се Аврил.

- Аз се сетих нещо! - възкликна изненадващо Рина. - На нашето празненство послучай новия ни дом вече сме поканили една наша близка и много известна певица с множество номер 1 хитове. Тя няма да пее на нашата веселба, но би могла да пее на тази тук, в “Уютно”... Не говоря за коя да е, а за... Триалда-Кат! Вие двамата, Георги и Аврил, може да си поговорите с нея на нашето празненство и да се разберете - все пак и вие я познавате.

- Триалда-Кат!!! - извикаха в един глас Дейна, Дора, Треиси и Фил.

След цял живот на този остров, те четиримата като че не вярваха някоя знаменитост от ранга на въпросната дама да стъпи в заведението им, а камо ли да се съгласи да пее в него (освен самата Аврил Годхънт, която също бе доста известна, но към момента не се бе извявала в повече от едното си караоке участие наскоро).

Именно затова, у Дейна се загнездиха известни съмнения, които тя изрази с въпроси, изречени набързо с трепетно вълнение: - Но тя... тя не беше ли именно една от първите извънземни изпълнителки, популяризирали се наскоро на Земята? Сигурно е много трудна за уреждане певица с космически хонорар - буквално космически, при това! О, мислите ли, че би приела да дойде на този откъснат от света остров? И да пее в нашето заведение? О, а да не говорим дали би се навила за по-малко заплащане - може и да ви е приятелка, но чак пък безплатно надали би пяла... А точно нейния хонорар, за който вече споменах, колкото и да е малък, пак надали ще е по възможностите на "Уютно"...

- Не се тревожи - успокой я Георги. - Тя ни е добра позната, и няма да ни откаже... разбира се, срещу заплащане. И за него не се тревожи - аз ще го уредя. Също както ще уредя и рекламата за това ново, голямо празненство с неочакваното нейно участие.

- И ние с Рина бихме желали да се включим щом става въпрос за приятно заведение като твоето - намеси се Стин. - Георги, с теб ще си поделим разходите по хонорара на Триалда-Кат, а и поне донякъде, а може и изцяло, ще подпомогнем ремонта на задния двор - *настояваме!* - подчерта изрично, гледайки към съдържателката на заведението. - Разбира се, ние с Рина ще се считаме за поканени на празненството... Става ли, Дейна?

- О, поканете ако искате и цялото си семейство!

- Е, чак дотам няма да се стигне... - каза Рина, опитвайки се да не прихне да се смее. - Твърде много наследници и роднини имаме! Но може да доведем някои от най-малките си деца, за които още се грижим.

-Разбира се, доведете ги! Не знам... просто не знам как да ви се отблагодаря на вас четиримата!

- Отблагодаряваш ни се с приятелството си - каза Аврил и прегърна през рамо.

Дейна кимна, а след това се спогледа с Дора, Фил и Трейси, чиито погледи в момента проблясваха като нейния. Не беше за вярване, че най-вероятно, съвсем скоро, самата Триалда-Кат щеше да пее в заведението, което те обичаха толкова много! А това, в комплект с

добре оправения заден двор, несъмнено нямаше да останат незабелязани от жителите на Сандерс... Те вече съвсем щяха да възприемат “Уютно” като едно от най-значимите места на острова!

Около три часа в същия ден, Георги, Аврил, Рина и Стин се намираха на верандата пред къщата на плажа и пиеха следобедния си чай.

- Кукличката ни ще спи поне два часа - каза Аврил. - Добре, че още днес ни донесоха поръчаното вчера детско легълце. Не очаквах доставките от Америка до острова да са толкова бързи.

- Името на поръчителя- Георги Годхънт - сигурно е помогнало за бързината. - предположи Рина, засмяна. - И нашите имена със Стин понякога си ни от полза.

- Няколко десетилетия се изписа какво ли не за нас- кое вярно, кое не... Това, заедно с вече изявените ни постъпки, допринесоха за славата ни.

- Предполагам, че и за нас не спират да пишат какво ли не - дали сериозните издания, дали жълтите...- каза Георги и погледна жена си.- Тук, на островът, поне не се разпространяват много клюкарски издания.

- Щастливци сте. Семействата ни обикновено сме редовна мишена на такива... - каза Рина, но изведнъж се загледа втрещено към мъжа. - Какво има, Георги?

Тя бе прекъснала изказването си, защото съпругът на найдобрата ѝ приятелка спонтанно се бе изправил, гледайки замислено нанякъде.

Рина, Стин и Аврил също се изправиха и извърнаха в същата посока. Забелязаха какво беше грабнало вниманието на героя - бавно и спокойно, от дълбоките води на океана излизаше една голяма и позната на Георги и Аврил костенурка.

- Доротеа... - прошепна Аврил. - Ние не успяхме да открием нея, но тя винаги открива нас. Не се е появявала от доста време... - Може би иска да ни каже нещо... - предположи Георги.

- Това ли е костенурката, за която ни споменахте? -
попита Стин. - Брей, представях си я по-малка!

- Да отидем при нея - рече Аврил и с мъжа ѝ първи
тръгнаха към земноводното същество, набързо последвани от най-
добрите си приятели.

Собствениците на къщата на плажа бяха съвсем наясно, че на
това място, Доротеа нямаше да им проговори. Затова и не я попитаха
нещо, само я гледаха въпросително в очите.

А костенурката, със своят спокоен на вид поглед, премига бавно
няколко пъти, след което се обърна и отново започна да навлиза във
водата. Не беше трудно да се разчете посланието ѝ към Георги и
Аврил- “Елате с мен!”.

Те, решени да го сторят, се обърнаха към приятелите си.

- Ще се върнем до един-два часа - обеща жената. - Ако
Камерън се събуди, погрижете се за нея!

- Нямате проблеми! - отсече Рина.

Двамата познати на Доротеа съпрузи пак обърнаха погледа си
към нея, виждайки я мъгляво как вече плува под водата. Не се
поколебаха от раз и те да се гмурнат сред леките вълни, тръгвайки след
нея.

Сякаш в следващите минути бяха нападнати от дежа вю -
голямата Галапагоска костенурка плуваше недалеч от тях, а те отново
се носеха след нея- право към замъкът ѝ, където тя очевидно искаше да
им каже нещо. Но този път, по пътя си натам, Георги и Аврил с интерес
се загледаха и в други две огромни костенурки, които по едно време
изникнаха в далечината, плуващи. За първи път от пребиваването си на
острова, съпрузите виждаха и други подобни същества освен
омагьосаната Доротеа.

Не се мина дълго време и тримата вече се намираха в голямата
чудата зала, където, седнала на трона си, Доротеа им проговори:

- Добре дошли отново! Радвам се да ви видя!

- И за нас е радост да те видим пак, Дороте - каза Аврил.

- Искаше ни се да те открием по-скоро, но ни бе трудно да установим
къде точно сред безбрежните океански води около острова се намира
твоят дом. За какво искаш да говорим?

- Преди това- честито ново чедо, милички. Преди два дена имах ново видение от бъдещето - видях ви как вие, заедно с големия си син и двамата си най-добри приятели, обгръщате с обич малкото момиченце, с което сте се сдобили чрез онази книга, която споменахте по едно време във видението.

- Да, неочаквано, ние с Аврил си имаме още едно дете - потвърди Георги. - Казва се Камерън.

- Прекрасно име - леко се усмихна костенурката. - Сега да отидем към онова, което желая да споделя с вас. А именно - смущаващите събития около онази половина на острова, на която живеете вие. И друго едно мое видение от бъдещето, което сънувах тази нощ - едно далеч по-обезпокоително видение. Уви, то е и първото ми такова, което... не помня... Най-вероятно причината за това е, че става въпрос за събития, които ще се развият след повече от пет дена - максималното бъдещо време, както ви бях казала, в което се простират съдбовните ми видения. Но все пак, дори и да не помня какво видях в съня си, аз помня някои усещания, които ми подсказват какво да направя, а също така и какво да ви заръчам да направите вие.

Доротееа погледна настрани, към една от многото светещи в синьо фигури на пода, а именно- най-близката до нея такава на сърце. След това изрече пред слушащите я с интерес съпрузи:

- Най-яркото ми усещане е, че на вас ви предстои... да отидете при него. При Деймиън.

- Ще отидем при... Деймиън? - невярващо се ококори Аврил. - Кога?

- Скоро. Много скоро - отвърна трепетно костенурката. - Ще отидете там и... ще разберете всичко. Мистериите на този остров ще се изяснят напълно пред вас. Но за да завърши всичко добре... ще съм ви нужна и аз.

- Тоест и ти ще дойдеш с нас при Деймиън?

- Не просто ще дойда. Вие сами ще ме занесете там.

Обърканите мъж и жена се спогледаха. Георги каза:

- Прости ни, Доротееа, но... не виждам как ще можем да те занесем дотам... сами... Не искам да прозвучи като обида, но и ти, като всяка една по-зряла Галапагоска костенурка - а ти плюс това не си

типична Галапагоска костенурка - ти си си... доста... огромна... и тежка... колкото и не-джентълменски да са тези думи, изречени от устата на мъж към дама.

Костенурката се засмя. Бе очаквала такъв отговор. Затова отново погледна към онази светеща фигура на сърце.

- Няма да ме носите в този мой вид. А в един друг. След малко ще ви покажа какъв. Но преди това - още нещо. Имате задача и за днес. Тя е нещо, което трябва да сторите преди да отидем при Деймиън. Нужно е... да се видите с един човек. Той се намира на Сандерс, където е живял винаги - още от първите години след откриването на острова. Къщата му е една почти самотна постройка на края на Миствил, а до нея ще стигнете като поемете по една тясна уличка, намираща се вдясно от голямата централна библиотека. Ваше дясно, когато сте застанали срещу библиотеката.

- Как точно изглежда къщата? - попита Аврил.

- Ще ви кажа само, че е различна от останалите около нея - това ще ви е достатъчно.

- А кой е човекът, с когото трябва да говорим? - попита Георги.

- Отидете там и ще разберете - рече Доротea. - А сега... да ви обясня как точно ще ме занесете при Деймиън. Просто е, всъщност - тази светеща фигура на сърце до мен е една от многото в тази зала, които не са просто украшения. Всъщност... аз мога да вляза в нея по вълшебен начин. А с влизането ми, тя ще се смали достатъчно, че да можете да я сложите в джоба си или да я държите на врата си. Моля ви, носете ме навсякъде със себе си по този начин! Повярвайте ми, жизнено важно е и аз да бъда с вас, когато се изправите срещу Деймиън! А когато усетите, че е дошъл мигът... просто ме призовете от нея, извиквайки... името ми...

- Предложението ти да я носим на вратовете си ми допада - каза Аврил. - Стига действително да е достатъчно малка, каквато ни уверяваш, че ще е...

- Само след миг... ще се уверите - каза Доротea и пристъпи към фигурата. - До скоро виждане, приятели! Запомнете - важно е да ме призовете... когато дойде подходящият момент. Когато

сте се изправили пряко пред Деймиън, а не по-рано- запомнете това. Тъй като призовете ли ме по-рано... няма да съм способна отново да вляза в сърцето, защото то може да се използва само веднъж. Разчитам, че ще усетите кога е подходящия момент... защото от това зависят много неща! Успех!

След тази своя реч, костенурката въздъхна, бавно затвори очите си и постепенно засия в светлина... Един... само един миг я делеше от това да изчезне в светлината си, а фигурата пред нея да се смали. Така и стана.

Проследили удивителната сцена, Аврил и Георги се спогледаха, след което внимателно отидоха до сърцето, лежашо на пода. Жената го пое в дясната си ръка. И установи не само, че тази фигура действително вече изглеждаше достатъчно малка и лека, за да я носи човек със себе си, а и че тя вече не светеше. В момента, сърцето приличаше на някое малко, сребърно бижу, което човек можеше спокойно да си купи от някои магазин за подобни ценности.

Но съпрузите Годхънт бяха повече от наясно, че това далеч не бе просто едно бижу...

Сега ще се върнем съвсем малко по-назад във времето- в онзи момент, в който Георги и Аврил заплуваха след Доротea.

Останали на плажа, Стин и Рина проследиха своите най-добри приятели със заинтригувани погледи - чак докато двамата не се изгубиха от полезрението им, което не беше след дълго време, а само след секунди... Веднъж щом вече не съзираха приятелите си във водата, двамата съпрузи се спогледаха. Стин предложи:

- Да се връщаме вътре...

Жената до него кимна. Той и тя пак отидоха в къщата, този път влизайки в хола.

- Дано да не се бавят много - каза Стин. - Ще се притесня ако ни се наложи да успокояваме Камерън - все пак мама и татко са найдобрите в това.

- Ние сме били мама и татко на толкова много деца, че Камерън несъмнено ще усети родителското добродушие у нас и ще ни се довери. - беше уверена Рина. - А и тя надали ще се събуди скоро, Аврил все пак я приспа едва преди десетина минути.

- Права си. - кимна мъжът. - А ние какво ще правим? Да пуснем телевизора ако искаш...

- Хм... Не... - каза сякаш намислилата нещо Рина. - Знаеш ли, още от сутринта ми се върти една идея в главата, но за реализацията трябваше Аврил и Георги да ги няма за час-два... което вече се случва!

- Ооо, каква разгорещена дива е скъпата ми съпруга! - погрешно прие намека ѝ Стин, който я прегърна през кръста и я притисна към себе си.

- Не, не това! - отдръпна се от него ухилената Рина. - Нека не бъдем простаци, това все пак е домът на Аврил и Георги.

- А за какво друго тогава... е нужно те да не присъстват?

- За времето, в което... ще довършим душа в задния им двор! - възкликна Рина, плесвайки с ръце, доволна от себе си.

Стин се замисли.

- Искаш... да им дооправим душа? Хм, това е интересна идея... Страшно ще ги изненадаме... и да се надяваме, че поне този път няма те да ни изненадат повече с нещо друго...

- А и ще избавим Георги от тази работа. Вчера и днес, заради грижите по бебето, нито той, нито Дерек намериха време да сторят това, което споменаха, че планират - абсолютно разбираемо! Но в момента Камерън спи, а ние сме сами... Да не бърборим повече, а да отиваме на 'бойното поле'!

- Вашата заповед е закон за мен, генерале! - извика Стин, при което с ръката си направи утвърдения знак за почит, като на войник пред висшестоящ.

Двамата не му мислиха още много - набързо взеха книгата с ръководство за монтиране на въпросния тип душеве, а после пъргаво излязоха в задния двор.

Океанът беше тих и спокоен, както често напоследък. Вълните му леко се разплискваха по брега, а няколко малки рачета се разхождаха по по-малко мократа част на пясъка.

Ала наред тази на пръв поглед обичайна плажна картинка, внезапно се появи нещо крайно необичайно - идващи от дълбоките води на океана, постепенно, към брега се насочиха две живи създания от вид, който по принцип не живееше във водата - човешкия. Те постепенно излязоха на сушата, където започнаха да изтръскват от себе си водата.

- Освежаващо си беше това плуване! - отбеляза единият човек-

Аврил. - Е, не толкова освежаващо като миналия път...

Човекът с нея, Георги, се усмихна, разбрал намеката ѝ за щурите подводни игри, с които бяха запълнили времето си предишния път след гостуването си в замъка на Доротеа.

- Някой път пак може да пробваме да полудуваме така - дали тук, дали из други води... няма значение! - обеща ѝ той и я прегърна през кръста. - Да се надяваме, че винаги ще имаме тази наша способност да дишаме под вода.

- Ще я имаме... поне докато сме живи... или докато на някой пак не му хрумне да използва онзи специален кристал, който отслабва силите ни, и към който не един злодей в миналото е прибегвал, за да се опита да ни победи - каза Аврил, припомняйки му и този тревожен факт, че дори те, с цялото си прелестно величие, бяха уязвими. - Но дори и без силите на любовта ни, тя си остава същата - грандиозна! За това и винаги успяваме да победим - *любовта* ни води, а не само свръхсилите!

- Ъхъм... - съгласи се ухиленият Георги, след което нежно докосна устните си до тези на любимата си, довеждайки двама им до целувка.

Щастливи да бъдат заедно, те се прегърнаха и постояха така десетина секунди. След това се отдръпнаха един от друг, а Георги се огледа и каза:

- Мисля, че вече ще мога да се ориентирам от къде точно да влизаме в морето като сме се запътили към замъкът на Доротея.

- Стига изобщо да ни се наложи да отидем отново там - рече тихо жената и докосна сърцето на верижка, която бе сложила на шията си. - Нещата се развиват бързо, а? До скоро се чудихме как да отидем при дома на чудатата костенурка, за да я поразпитаме това-онова във връзка с по-актуалните смущаващи събития от острова... а накрая тя самата ни изненада като ни намекна, че дори има някакъв план по въпроса!

- Е, да... стига изправянето ни срещу Деймиън да доведе до позитивен развой в опита ни за борба срещу всичко негативно, случващо се на острова. Имаме *твърде* голямо доверие на Доротея, която говори с недомлъвки. Дано наистина планът ѝ да помогне.

Настъпи леко мълчание между двамата, по време на което и той, и тя отнесоха погледите си сред вълните, от които тъкмо бяха излезли.

- Значи няма да наминаваме през къщата преди да отидем до онази на човека, с когото трябва да разговаряме? - попита тогава Георги.

- Не - разчитам, че Рина и Стин ще са отговорни и ще се грижат за нея... но най-вече - за Камерън. - Аврил погледна надолу по плажа, където в далечината се виждаше дома им, до който обаче нямаше да се отбиват сега. - Казахме им, че ще се върнем до един-два часа, защото очаквахме да се забавим повече при Доротея. Но ни отне само половин час. Дай да не губим повече време, а да оползотворим следващите часчас и половина с летене, разговор с тайнствения човек от онази къща и... пак летене!

- Да действамег! - извика весело Георги, хвана съпругата си за ръката и двамата мигом се оттласнаха от пясъка, изстрелвайки се нагоре.

Полетът бе не по-малко приятен от всичките такива в живота на двамата влюбени (с изключение, може би, на онези, по време на които нещо сериозно бе тревожило душите им). Но случаят сега не се явяваше такъв - макар и все още объркани от всичко случващо се, двамата влюбени таяха у себе си и известен позитивизъм, породен от

факта, че може би съвсем скоро предстоеше някаква развръзка по отношение на тревожната мистичност, обгърнала острова. Не знаеха какво точно им предстоеше, но настройваха целите си същности така, че да бъдат подготвени за вече споменатната развръзка - и да дадат всичко от себе си за един благополучен край за всички.

Летейки, той и тя преминаха над вече познатата зеленина от този край на острова, а после вече се носеха и над не особено големия Миствил. Бързо стигнаха до центъра му, където понастоящем нямаше почти никого, и кацнаха незабелязани отстрани на фонтана, намиращ се в средата на големия площад. Пред тях вече се издигаше голямата библиотека, която този път те трябваше да подминат, за да тръгнат по малката уличка вдясно, за която им бе споменала Доротеа.

Сториха го без колебание. Вървяха по уличката няколко минути, а накрая, щом видяха, че на метри пред тях започва да се простира поле, а в далечината и непознатите дебри на гората от другия край на острова, двамата осъзнаха, че са стигнали до края на градчето. Огледаха се.

Доротеа не ги беше подвела - една от къщите на края на уличката бе толкова различна, че веднага биеше на очи и човек трудно можеше да я сбърка с друга наоколо. Причината - това бе единствената не особено поддържана и някак си мрачна сграда в този край на града. Каменна, на три етажа, с не съвсем цял, керемиден покрив, тя беше цялата обрасла с бръшлян. Обграждаше я висока, желязна ограда на решетки. Дворът на къщата също беше доста неподдържан - пълен с всякаква дива растителност. Иначе къщата си изглеждаше доста стабилна, макар и очевидно стара.

Георги първи пристъпи към портата на оградата, която отвори бавно и внимателно, но въпреки това тя изскърца. Мъжът пристъпи напред по малката каменна пътечка, обрасла с плевели. Съпругата му го последва, заставайки рамо до рамо с него.

- О, дано имението ни в Америка да не е станало такова, след като го оставихме само на децата! - изрече Аврил с желанието да приповдигне настроението на двама им, донякъде потиснато от това едва ли не изоставено място.

Леко усмихнал се, Георги я погледна, но не отвърна с думи. Дватама продължиха да вървят по пътечката, а накрая стигнаха и до края ѝ. Така се озоваха и пред двете стъпала, които ги делеяха от това да застанат под надвеса при входната врата.

Щом след още няколко стъпки вече стояха непосредствено пред вратата, съпрузите установиха, че тук звънец нямаше, а само едно от онези популярни декорации тип мандало³, с железен лъв. След като с Аврил си метнаха още един поглед, Георги не се поколеба да използва това средство, за да потропа.

Няколко минути никой не им отвори, поради което героя потропа втори път. Секунди по-късно, тишината на това място внезапно бе изместена от леко изскърцване, съпроводено от бавно отваряне на вратата.

Още когато Доротеа им бе споменала за човека, с когото задължително трябваше да разговарят, Георги и Аврил изключително много се бяха заинтригували да видят какъв ли ще да е този тайнствен индивид. Оказа се мъж в доста напреднала възраст, на вид около осемдесетгодишен, с бели коси и кафяви очи, но и доста чисто, не съвсем сбръчкано, лице. Той ги изглежда бавно, със свити вежди, сякаш изпълнен със съмнение и предпазливост.

- Какво искате?- попита ги с тона на някой стар мърморко, каквато асоциация пораждаше и видът му.

- Добър ден... - отвърна тихо и несигурно жената. - Ние сме... Аврил и Георги... Една наша позната ни каза, че трябва да дойдем да разговаряме с нас...

- Ваша... позната? - почеса се по брадичката мъжът и сякаш веждите му още повече се свиха. - Коя?

- Ами... малко е трудно за обяснение... но ще бъдем директни, за да не ви губим времето - макар и да рискуваме да ни сметнете за луди - отвърна Георги. - Нашата позната е една нестандартна и на вид, и на същност... Галапагоска костенурка.

³ мандало – тип чукало за врата

Такава, която може да говори на нашия език, но само на едно определено място...

Обратно на очакванията на двамата съпрузи, старецът не само, че не ги сметна за луди, ами стори и нещо неочаквано. Бързо смени изражението на лицето си - от не много доволно, то изведнъж придоби благ, възторжен вид.

- Вие сте... Това сте... вие... Тя ви е пратила...

Главите на семейство Годхънт се спогледаха, след което жената се обърна към възрастният мъж с думите:

- Ами... предполагам, че... *сме ние*... Остава да ни обясните какво имате в предвид.

- Влезте - прикани ги господарят на къщата, давайки им знак с ръка.

Те откликнаха на поканата му и пристъпиха в дома му. Установиха, че постройката и отвътре тя не бе особено поддържана - личеше си, че е много стара, прашасала и даваща убежище на не един паяк, в комплект с неговата паяжина. През ума на двамата гости моментално мина една и съща мисъл: "Как може някой да живее на такова място?". И може би в предстоящия си разговор със стареца щяха да разберат отговора.

Тримата влязоха в обширния, старинен хол на този дом, в който положението откъм поддръжка беше същото. Имаше камина, диван, скрин, както и дървени столове и масичка, а и няколко други предмета. На стената бе закачен един голям и хубав, макар и прашен, портрет на красива жена с къдрици, кестеняви коси, облечена в червено. Стар, не по-малко прашасал полилей висеше от тавана, обвит също с паяжини.

В интерес на истината, както Георги, така и жена му, потрепнаха и с нюанси на друг тип мнение за този дом, различно от негативното - че ако беше малко по-стегната, въпросната къща би могла да бъде и изключително уютна. За увереността им в съответната мисъл им помагаше цялата тази инак класна, старинна атмосфера, чието излъчване конкретно на тях двамата им харесваше безумно много, навярно защото им напомняше за един отдавна отминал ранен период от техните животи, когато и те самите бяха обитавали не един, ами няколко замъка с подобен интериор.

- Седнете... - заръча стареца на двамата съпрузи, почиствайки набързо с ръка половината диван от праха. - И преди да сме започнали каквито и да е разговори- желая да ги водим на 'ти'.

Те се настаниха. Той, от своя страна, придърпа един от дървените столове и седна на него пред мъжът и жената, гледайки ги с интерес и изричайки думите:

- Значи... ви е изпратила... костенурката? Говорещата костенурка?

- Доротеа... - уточни Георги. - Вие... познавате ли я? Тоест ти познаваш ли я? Не ни помисли за луди като ти я споменахме... Това значи ли че и преди си чувал за нея или пък... че сам си я виждали?

- Не съм я виждал... но знам за съществуването ѝ. Преди много години, аз живях в тази къща с най-добрият си приятел... Осуълд. Един ден, той ми разказа, че веднъж, още в първите седмици на пристигането ни тук, както си се разхождал сам по плажа, изведнъж... я видял... Костенурката... Първата Галапагоска костенурка, която съзирал на острова. Приближил се към нея любопитен да я изучи отблизо. Но щом видяла, че той я наблюдава, тя бавно се обърнала настрана и тръгнала да върви надолу по плиткото на водата. Осуълд я последвал, докато накрая двамата не стигнали до място, на което приятелят ми съзрял на брега... приспособления за плуване под вода. Тях, костенурката сякаш му посочила, за да си ги сложи. А после се извърнала на другата страна и тръгнала към по-дълбоките води. Осуълд бил заинтригуван какво искала да му покаже тя под водата, защото очевидно имало нещо поособено в държанието ѝ. Огледал се и осъзнал, че приспособленията очевидно са били зарязани тук от някой, съответно нямало да бъде проблем да си ги сложи поне временно, а после да ги върне на мястото им. Сторил го и мигновено се хвърлил след костенурката във водата. Плували петнадесетина-двадесетина минути и стигнали до подводен замък. Костенурката завела Осуълд в една определена зала, в която и вие навярно сте ходили щом сте я чували да говори, тъй като нали само това било мястото, на което хората можели да я разбират. Разказала му... историята си... Вие знаете ли я? - Да.

- Чудесно, значи няма нужда да ви разказвам и нея - продължи възрастният мъж.- И така, след края на разкриването на внушителната си история пред Осуълд, костенурката - Доротеа - му съобщила, че е избрала него за изпълнението на една много важна мисия. Негова била задачата да опази и предаде един много ценен предмет на... двамата избрани, които щяли да се появят след време... Избраните да помогнат за възцаряването на мира със злодея Деймиън!

- Ние? - ококори се Аврил. - Ние ли сме двамата избрани?

- Очевидно сте вие щом костенурката се е разкрила пред вас и дори ви е пратила тук.

- Тя всъщност ни е пратила при приятеля ти, нали? - попита Георги. - Но явно не е знаела, че той... вече не живее тук... Какво поточно е станало с него?

Възрастният мъж отдели една въздишка и поклати главата си.

- Почина. Преди година... си отиде от този свят... Но на смъртния си одър ми разкри тайната, която е крил от мен дълги години, защото е било важно да опази както трябва онзи предмет. Никой не е трябвало да знае за него. Доротеа разчитала, че точно в ръцете на Осуълд, той ще е в безопасност, което не можело да се каже за ръцете на другите хора, дори и на нейните собствени - все пак тя, като бивша кралица на някогашния по-голям остров, би била най-явната цел на Деймиън при евентуално ново, бъдещо отмъщение. Но... умирайки, Осуълд все пак реши да не отнася тайната в гроба си - предаде именно на мен, най-близкия си приятел, завета, даден му от костенурката. До днес, аз пазих с орлово око предмета. Не знаех дали костенурката е жива, не знаех кога е писано вие двамата, избраните, да се появите тук... Но днес вече разбрах. Костенурката още е жива... и ви е изпратила при мен да вземете предмета. Няма за какво друго.

- Предполагам, че няма - отговори замислено Георги. - А предметът... Той какво представлява?

Без да чака да го попитат пак, старецът пак се изправи. Отиде до скрина и отвори едно чекмедже от него. Извади от там малка, музикална кутийка, която подаде на Аврил.

- Прелестна е... Тъй дребна и тъй деликатна... - изрече възхитена жената, оглеждайки орнаментите по кутийката. - Значи тя е предметът, даден от Доротеа на приятеля ти?

- Да.

Аврил натисна малкото копче, с което се отваряше музикалният предмет. Веднага зазвуча приятна, спокойна мелодия.

- Значи тази кутийка... трябва да е с нас, когато отидем при Деймиън? - попита Георги. - С какво ще ни помогне тя?

- Нямам идея - поклати глава старецът. - Но щом костенурката твърди, че този предмет ще ви е от помощ... носете го винаги със себе си, защото кой знае кога ще ви се наложи да го използвате.

- Кутийката вече ти ще я носиш - обърна се закачливо Аврил към мъжа си, междувременно с което докосна медальонът на шията си.

- А това ще го нося аз...

- Равнопоставено - засмя се нейният съпруг и пое кутийката.

- Какво е това... сърце? - любопитства другият мъж някак трепетно.

- В него... е Доротеа, костенурката - отговори Аврил.

- Вътре? В това? - ококори се старецът.

- Да - потвърди Георги. - Но не казвай на никой. Нито за сърцето, нито за кутийката.

- Цяла година пазех тайната на Осуълд без да се изкушавам да я разкрия на някой - ще опазя и тайната за сърцето - обеща мъжът. - И без друго не излизам често оттук, че да говоря с много хора.

- Това ни препраща към една друга тема... за която бих желала да поговорим, с цел да съм малко нагла... - рече Аврил, прехапвайки леко устни. - Но като една съвестна домакиня и глава на семейство... не мога да не те порица за видът на тази къща! Още повече щом почти не излизаш - няма ли да ти е приятно обстановката да е малко по-ведра и... чиста?

- Аз почти не слизам в този хол, нито в двора. Стоя си предимно горе, в моята си стаичка, която е в по-добър вид. Седя там и чета книги, вестници... Именно с тази моята вечна усамотеност и с непрестанното ми желание да чета още и още книги и да обогатявам ума и знанията си - за сметка на всичко друго - си заслужих един прякор, който съседите ми дадоха...

- Какъв? - попита Георги.

- Сократ - отговори от раз старецът. - Приличал съм им на древен философ и понеже Сократ им е най-известния... ме нарекоха на него.

- А как е истинското ти име?

- То не е от значение - повечето хора, които познавам, така или иначе ме знаят като Сократ и сигурно дори не помнят как наистина се казвам - махна с ръка възрастният мъж. - А и да ви кажа, на мен ми харесва това. И аз самият вече си се възприемам като Сократ.

- Не си ли самотен тук? - попита Аврил със загрижен тон.
- Или поне откакто приятелят ти е починал...

- Самотата понякога може да не е чак толкова лоша, когато не си отворен към голямо общуване с обкръжаващия те свят - отвърна възрастният мъж, с леко философска нотка в изказването си - все пак го наричаха Сократ!

- Не мисля, че общуването с повечко хора би ти се отразило зле - изказа мнението си Георги.

- Често и общуването на човек сам със себе си е предостатъчно. Пък и излизанията и разходките са най-вече за по-младите, а не за старите и трудно подвижните, като мен... Веселете си се вие, деца, веселете се...

- Всъщност... ние не сме толкова млади, колкото изглеждаме - каза тихо Аврил. - Дори смеем да твърдим, че сме по-възрастни... от теб...

Старецът, разбира се, ги погледна с широко отворени очи. Те не го оставиха в неведение дълго - разказаха му за безсмъртието си, а също така и за магическите си сили, а и за някое и друго приключение, което са имали през годините. Сметнаха, че Сократ е един от онези хора, които някак ги предразполагаше да говорят за тези неща дори и

на този остров, на който все още се опитваха да оставят някои компоненти от своите личности малко или много инкогнито.

Той обаче не им разказа много за своя живот - само спомена, че през по-малко от половината от него просто си е мизерувал в Куба, а през останалата е живял тук, на Сандерс. После старецът бързо смени темата като им предложи и да ги почерпи със сок и бонбони, но те не му отказаха.

След близо половин час приказки и леко похапване, Аврил и Георги все пак решиха да си тръгнат, притеснени да не би да са се забавили прекалено много и не само да са досадили на възрастния мъж, ами и да са пропуснали събуждането на Камерън в къщата на плажа. Сократ ги успокои за първото, подчертавайки, че му е било много приятно да си има гости като тях, дори и да не обичал много общуването с други хора. Сетне той ги изпрати до портата на оградата, а след това ги проследи как политат нагоре, отправяйки се към дома си.

Веднъж щом вече не ги виждаше, старецът въздъхна още един път. Бавно затвори портата и се върна в къщата, където се качи горе, в стаята си, за която бе споменал бегло на Аврил и Георги, и която действително беше по-поддържана. Седна на леглото и с още една въздишка погледна към пода. След близо минута в такава поза, старецът бавно вдигна главата си и се обърна настрани, към едно шкафче. Там имаше една единствена снимка в дървена рамка. За да я види по-отблизо и даже да я поеме в ръцете си, възрастният мъж се изправи и бавно запристъпва натам.

На фотографията се виждаха двама мъже - тъмнокоси, единият със светло кафяви очи, а другият - със сини. Бяха прегърнати, широко усмихнати и облечени в странни дрехи - сякаш средновековни, кралски одежди. Изглеждаха безкрайно щастливи.

За разлика от тях на снимката, Сократ в момента не изглеждаше щастлив, макар и Аврил и Георги все пак да бяха прокарали някаква искрица в обичайното му самотно ежедневие. Той просто притисна снимката до сърцето си, погледна леко нагоре и с потрепващи, шарещи старчески очи и още една въздишка, изрече тихо:

- Скоро... Много... много скоро...

Междувременно на тези събития, в задния двор на къщата на плажа течеше усилено монтиране на външния душ. Работата не беше много трудна физически, но изискваше прецизност, която Рина и Стин се стремяха да вложат до максимума.

Така, със засилена доза старание, накрая душът беше напълно готов. Двамата съпрузи застанаха пред него доволни от свършената работа.

- И при това я свършихме само за около час! - отбеляза Стин пред жена си. - Сега имаме... поне петнадесет-двадесет минути насаме... предполагам...

Чула намека му, тя веднага мерна своя мъж с усмивка, но и с поглед, изричащ: "Мечтай си!". Но реши да не е толкова директна в отказа си:

- Не знам защо се опитваш... Няма да стане, мили, трябва да имаме някакво благоприличие...

- Че ние нямаме ли го? - попита Стин. - Не сме някои улични простаци... А и оправихме душа на хората! Виж, благодарение на нас той... Ауууу! Каква е тая вода, да му се не види!?

Уточнение- последните си думи, Стин бе изрекъл, включвайки крана за студената вода на душа и мушкайки се под него с умишлената цел да се намокри и да изкуши жена си. Но бе изненадан от неочакваното състояние на водата, която потече - тя бе... жълто-червена на цвят.

Виждайки мъжа си да се дръпва, измокрен от странната вода, Рина просто не издържа - прихна да се смее на висок глас.

- Не се ли досети, че може да потече ръжда при първото пускане!?

Стин я погледна и се намръщи с шеговит нюанс. И докато тя се усети, той отведнъж скочи към нея и я издърпа със себе си под душа, от който вече течеше чиста вода, макар и студена.

- Сега ще измия мръсотията! - извика той, притиснал тялото на съпругата си към своето. - Ти ще ми помогнеш!

- Мили, водата е ледена!- извика Рина.

- Така ли? Не усетих! Защото всичко в мен е нагорещено!

Той набързо врътна и крана на топлата вода, която също потече с малко ръжда, но двамата съпрузи не обърнаха внимание - мръсотията щеше да бъде набързо измита от чистата струя в последствие. А и Стин усещаше, че нямаше защо да губи време в следващата стъпка към това, за което жадуваше - без много-много да му мисли, той се нахвърли страстно върху жена си, която разтърси с една много чувствена целувка. Имаше късмет след нея - тази целувка вече бе катализаторът, който накара Рина просто да се предаде. На колкото и твърда да се правеше досега, тя не съумя да се въздържа повече - искаше да прави любов със съпруга си тук и сега, никъде другаде!

Набързо, той и тя започнаха да събличат дрехите си с голям ентузиазъм. Страшно приятна им беше тръпката, че го правеха на това място. Сладостта от мисълта, че могат да бъдат хванати допълнително подсили следващите моменти... Тя разпростря прекрасно усещане из целите им разгорещени тела, които не бяха единственото горещо в момента - все пак цялата околност още се печеше под жаркото слънце.

И Рина, и Стин се печеха с нея - голи, под хладката вода на душа, те не просто се къпеха, а се къпеха с любов. С пълноценна чувственост, телата им се любеха, а същевременно с това - и душите им.

Но рискът винаги си има и своите минуси освен плюсове, тъй като поелите го двама съпрузи до такава степен забравиха къде се намират, че загубиха и представа за времето. А това доведе и до една неудобна ситуация.

Летейки вече над последните дървета преди къщата си, Георги и Аврил се любуваха на слънцето и на неговата лъчезарност. Но в миг се спряха там, във въздуха... Първи се спря Георги, който явно първи забеляза необичайното нещо, заради което укроти засилката и на съпругата си, хващайки я за ръката.

- Виж... - посочи ѝ той нещо в задния им двор. -

Нашият...

душ... и...

- ...Рина и Стин! - възкликна изумената Аврил.

Бързо, те отвърнаха погледите си оттам и се спогледаха засмяни.

- Да не ги зяпаме - сигурно биха се почувствали много неудобно ако разберат, че сме ги видели - предложи Аврил.

- Съгласен съм... и съжалявам, че първичната ми реакция бе да ти ги посоча... Не би било никак приятелски да шпионираме толкова интимна сцена между най-добрите си приятели. Нищо, че са в нашият двор!

Преди да са били видяни от потъналата в чувствата си двойка, той и жена му умишлено кривнаха настрани в полета си, за да не им се налага да прелетят точно над приятелите си и те да осъзнаят, че са били видяни. Аврил и Георги нямаха желание... да им развалят момента...

А моментът продължи още десетина минути. След като максимално се наситиха един на друг, Стин и Рина останаха прегърнати известно време. Накрая жената се отдръпна с думите:

- Дай да се обличаме вече... Стига ни толкова веселба...

- Видя ли, че нямаше защо да се притесняваш! - извика

Стин, отивайки да вземе захвърленото си настрани долнище.

- Видях... - каза му доволна тя.

Те все пак побързаха да се облекат, за да не вземат точно пък накрая да бъдат хванати от прибиращите се Аврил и Георги (или поне те от това се притесняваха без да са наясно, че по това време въпросните Аврил и Георги вече нямаха статуса 'прибиращи се'). Разбира се, изключиха и водата, прибраха и инструментите, с които бяха довършили душа и... се върнаха в къщата през задния вход.

Шокът за тях беше голям, когато на канапето в хола съзряха... Аврил и Георги. Тя попълваше кръстословица, а той четеше вестник.

- О... Вие... сте се върнали! - възкликна Стин, преглъщайки.

- Много сте бързи! - извика с притеснение Рина.

Откъсвайки едновременно поглед от занимавките си, Георги и Аврил се обърнаха към най-добрите си приятели. Вложиха всичките си сили, за да не се засмеят или издадат по какъвто и да е начин.

- Не съвсем бързи. - каза жената.

- Имахме си някои... забавяния.

- Аха... - кимна Рина, която пък се опитваше да не се изчерви и също да се издаде. Тя погледна ухилена към съпруга си и възкликна: - А ние... ви оправихме душа! Изненада!

- И решихме да се понамокрим малко, защото се бяхме поизпотили доста! - допълни Стин.

- Но не сме правили нищо, спокойно!

- Абсолютно нищо!

На крачка да изригнат от смях, Аврил и Георги някак отново се въздържаха и кимнаха. Все пак се усмихнаха, а мъжът от двамата каза:

- Оправили сте ни душа значи... Признателен съм ви, щеше да ми отнеме време да се занимая аз, дори и след като взех ръководството от библиотеката...

- Нали затова са приятелите!- отвърна Стин.

- Да помагат! - допълни Рина.

С кимване, Аврил и Георги веднага се съгласиха. Последваха няколко секунди на конфузно за Рина и Стин мълчание, което не можеха да са съвсем сигурни дали и господарите на къщата не изпитваха (но на читателите ни ще разкрием - изпитваха го). Спаси ги Камерън, която внезапно проплака от горния етаж.

- Отивам при нея! - възкликна Аврил, която сякаш нямаше търпение да гушне будната си дъщеричка.

- И аз идвам! - с не по-малко нетърпение извика таткото Георги.

Двамата профучаха като стрели покрай приятелите си. Качиха се на горния етаж и се насладиха на това да си родител.

А същевременно, на долния етаж, притеснените Рина и Стин пък се отдадоха на това да се чудят дали не са били хванати в някои от моментите си на безразсъдна палавост. Но така и нямаше да разберат отговора, защото те и приятелите им не обелиха и дума повече по въпроса “Какво стана докато Аврил и Георги ги нямаше... или може би ги имаше?”. А и в един момент сякаш вече не ги интересуваше. Или както се казва - “Минало- заминало!”. Като от въпросното минало, естествено, остана не само притеснението - то всъщност беше наймалкото. Беше останала и... сладостта. Сладостта от любовната близост на две слети души...

Дойде и вечерта на същия този ден. В хола на къщата на плажа се насъбраха доста познати - освен домакините Аврил и Георги, тяхната дъщеря, най-добрите им приятели и домашният любимец, на празненството послучай тазгодишният Ден на Благодарността присъстваха и познатите ни от “Уютно” - Дейна, Фил, Дора и Трейси, заедно с Чарлз. И не на последно място - Грета.

Последните шестима бяха впечатлени не само от интериора на къщата (който досега дори и героите от “Уютно” не бяха виждали), а и от чудесната празнична подредба. Но и някои от тях успяха да изненадат другите приятно - Дейна и Фил например донесоха не само споменатата по-рано в същия ден маринована пуйка с подправки, ами и разни допълнителни гарнитури по техни собствени рецепти. Грета пък подари на домакините бутилка отлежало червено вино от 1984, което отдавна бе складирала в мазето на къщата си за специални случаи като този.

Около осем часа, всички големи хора седнаха на трапезата, а Камерън беше настанена в скута на майка си. Рита пък седна настрани, на една табуретка, откъдето наблюдаваше с интерес всички и нямаше търпение да получи малко месце от ухаещата пуйка.

Но преди да започнат с яденето, насядалите около масата хванаха ръцете си и изказаха благодарностите си към Бог. Пръв речта си подхвана мъжът в тази къща - Георги - който изрече много хубави неща за ценностите в живота. Словата на останалите бяха в подобен тон.

Накрая, след речите, дойде време и за голямото ядене. И на хвалебствията към Аврил, Дейна и Фил, които бяха дали всичко от себе си, за да бъде храната на ниво. А след вечерята беше пусната и хубава музика, на която не един от присъстващите потанцува.

Така, тази компания топло и по приятелски отпразнува Денят на Благодарността - празник, който реално не приспадеше към коренните традиции на нито един от тях, но в края на краищата... трябва ли човек да си търси повод да бъде щастлив и благодарен на Бога?

Споделена музика, споделени мисли

Не се мина дълго време преди на големия билборд в центъра на Миствил да се появи рекламата за бъдещото ново голямо тържество в “Уютно”, със специалното участие на приелата да дойде междупланетарна музикална звезда Триалда-Кат. Очаквано, на плаката този път не присъстваше само съдържателката на заведението - Дейна - ами и самата интригуваща гост-изпълнителка. Неведнъж през дните преди празненството, именно снимката на Триалда-Кат бе найзаглежданата част от постера. Повечето хора в града не можеха да повярват, че певица от подобен ранг ще изнесе концерт в градчето им.

Не се мина дълго време и преди причината за празненството - градината към “Уютно” - да придобие достатъчно добър вид, за да е подходящ за гостите на заведението. Той се бе превърнал в райско кътче. Висок около три метра жив плет от разнообразна растителност се явяваше негова ‘ограда’. Отделно, той бе изпълнен и със множество саксии с всевъзможни шарени цветя и малки дръвчета. Десетина маси със столове бяха поставени от двете страни на добре оформената каменна пътечка по средата. В дъното имаше сравнително голяма, покрита сцена, която винаги щеше да си е тук, тъй като беше вградена към земята.

Тази хубава градина бе оборудвана и със специална система, благодарение на която в случай на дъжд, стабилен, стъклен покрив би могъл да бъде разпрострян високо над главите на хората. Системата дори вече бе доказала ефикасността си веднъж - вчера, когато за първи път от седмици, на остров Сандерс бе завалил буен дъжд, който бе освежил местността, но така и не бе намокрил градината.

В деня на голямото откриване на тази нова част към “Уютно”, вратите на заведението бяха затворени до обяд, което беше целенасочено. Дейна желаше влизайки в таверната за първи път в този ден, всички гости да могат веднага да посетят и двора, който бе поводът за днешното празненство.

Около единадесет и половина, изпълнена с трепет заради предстоящото събитие, съдържателката оглеждаше всеки един детайл в градината. Имаше си подръка и обичайните помощници - Дора, Фил и Трейси, а също така и Чарлз.

- Нагласен ли е микрофона? - обърна се собственичката на заведението към занимаващата се с тази работа Трейси.

- Да... Проба, проба... - изрече тя от сцената и с това доказва отговора си.

- О, колко се вълнувам! - плесна с ръце Дейна. - Само след около половин час дворът ще бъде отворен за посетители, а след около един, самата Триалда-Кат ще пее в него!

- Голям късмет ни сполетя напоследък! - възкликна Дора.

-
Въпреки неприятностите, които станаха...

- Поне бизнеса ни процъфтя... - махна с ръка Дейна. - А като си помисля, че само допреди два-три месеца се канех да затварям заведението, за което майка ми беше хвърлила толкова труд приживе... - Георги и Аврил много помогнаха за издигането му, Рина и Стин също - припомни Трейси.

- Така е - благодарни сме им! - възкликна доволната Дейна. - А Георги и Аврил дали вече чакат самолета на Триалда-Кат да кацне? О, а дали пък вече не пътуват насам със... самата нея!

- Възможно е, възможно е! - извика с огромно вълнение Дора.

Първото предположение на Дейна се оказа правилно. Прегърнати и облежнати на задната врата на големия си джип, Аврил и Георги се намираха при плажната ивица недалеч от къщата си, където чакаха с нетърпение кацането на частния самолет на Триалда-Кат на специалната писта, с която вече сме запознати. Слънцето грееше доста силно след вчерашния обилен порой, заради което съпрузите даже си бяха сложили тъмни очила. Все пак, на тях редовно им се налагаше и да поглеждат нагоре, към небето, с очакването да видят летящото

превозно средство на познатата си. А така очите им бяха насочени и към лъчите на жаркото слънце.

Камерън също беше тук - намираще се в колата, където спеше сладко. Свалили задните прозорци, родителите мятаха по някой и друг поглед към детенцето си по време на чакането си и на съпътстващите го разговори.

Но ето, че дойде мигът, в който чакането свърши - в небето вече можеше да се види малкото частно превозно средство на музикалната звезда. Макар и като извънземна представителка на свръх напредналата раса на *стуоните*, Триалда-Кат, предварително информирана, че на остров Сандерс към момента имаше построена писта, пригодена само за земни летящи средства, певицата не идваше тук с някоя изумителна летяща чиния, а с типичен самолет. Няколко минути бяха необходими на пилотът да приземи летящото превозно средство на плажа - на около десетина метра встрани от колата на Георги и Аврил.

Отивайки натам, те двамата почакаха само около минутка преди вратичката на самолета да се отвори и пилотът да спусне стълбичката, по която по план първо да мине униформен бодигард с голям куфар в ръка, а миг след него и хубава, тъмнокоса, синеока и на пръв поглед доста човешка жена с шарена рокля и малка, дамска чанта. Дама, която обаче притежаваше интересни, характерни за извънземната стуонска раса петна по лицето си, а ако понастоящем не носеше характерна за земните жени рокля, всеки щеше да може да види също така, че между гърдите ѝ имаше специално, защитено от прозрачна преграда вътрешно пространство, в което се виждаше... нейното сърце.

Друга отличителна черта на въпросната интересна междупланетарна дама бе, че тя, въпреки земната гравитация, съумяваше да се носи малко над земята - но не защото разполагаше със силата да лети и на много по-високо, а защото ходилата ѝ, типични за нейната раса свръхестествени индивиди, бяха по природа пригодени така, че просто да не докосват основата под себе си.

Това бе Триалда-Кат. Но тя съвсем не бе единствената представителка на стуоните, която пристигна на остров Сандерс в този хубав, слънчев ден...

- Здравейте! - обърна се пристигналата към своите познати в мига, в който ги видя. Стори го на техния език, който тя поначало знаеше поради тясната обвързаност на нейния народ със земните. - Ама че хубаво на вид местенце сте си избрали за почивка!

- Да - съгласи се Аврил на тази поредна хвалба спрямо островът. - Здравей и на теб! Как мина пътят ти?

- Уморително, но съм свикнала - отговори Триалда-Кат, здрависвайки се със съпрузите. - Но да дойда тук ми е като така бленуваната от месеци почивка! Местенцето те зарежда с позитивизъм още от първите секунди!

- И ние се почувствахме така, когато за първи път стъпихме на островът - рече Георги. - Идвахме от един тъй забързан и различен, модерен свят и... изведнъж просто се озовахме тук, където има толкова много запазена китна природа, а времето в градчето сякаш е спряло преди десетилетия, преди светът да се промени толкова.

- Нямам търпение да видя и аз въпросното градче! - възкликна Триалда-Кат, но почти по същото време като нея, откъм вратичката на самолетчето се чу и друг вик - само че мъжки:

- Любима, представи си колко тежки са започнали да ти стават куфарите щом *дори аз* вече изпитвам затруднение да ги нося!

По стълбичката на летящото превозно средство, с два огромни куфара в ръцете слезе добре изглеждащ зрял мъж, също на пръв поглед наподобяващ човек, но с не по-малко отличителните стуонски черти, които и Триалда-Кат притежаваше. Имаше къса, кестенява коса и чаровен синеок поглед - с който след миг погледна не само възлюбената си, а и съпрузите Годхънт.

- Георги! Аврил! Каква изненада! Триалда-Кат не ми каза, че ще ни посрещате!

Той се доближи към всички със забързани стъпки по въздуха, държайки двата куфара. Щом ги остави на площадката встрани, се здрависа с посрещналите ги мъж и жена.

- И на нас не ни каза, че и ти ще идваш Алнидан-Екс! - възкликна ведро Аврил.

- Обикновено не е типично бившите командири на стуонски колонии да ходят с бившите си подчинени по музикалните им

изяви като поп звезди... - засмя се извънземният мъж, като прегърна през кръста Триалда-Кат и я загледа. - ... но откакто тази красавица тук пътува толкова много без аз да съм я пращал по задачи... тя често ми липсва! Затова понякога я придружавам по турнетата ѝ!

За кратко Алнидан-Екс си позволи да се откъсне от всичко около себе си, за да изрече на своята любима някакви думи на техния роден език, които представляваха стуонското обяснение в любов. Тя му отвърна по същия начин, след което той и тя се целунаха - този път по съвсем земен начин, с чувствени устни, което очевидно имаш едно и също предназначение измежду цели галактики.

После извънземните мъж и жена отново погледнаха съпрузите Годхънт.

- А къде е дъщеричката ви?- позаинтересува се Триалда-Кат. - С нетърпение чакаме да я видим и нея!

- Спи в колата - отговори Аврил.

- О, значи ще сме по-тихи по пътя към заведението - каза другата жена, след което се обърна към пилота. - Ние ще тръгваме, Люк, чакай ни довечера към осем. А може и ти да дойдеш на празненството и да се върнем заедно дотук.

- Добре, госпожице.

- И ти не ни трябваш, Хектор, тук ще го караме без охрана - обърна се Алнидан-Екс към бодигардът.

- Сигурен ли сте, командире? - попита той.

- Да - кимна другият мъж, при което той и любимата му помахаха за 'довиждане' и на двамата си човешки подчинени. После Алнидан-Екс се обърна към мъжкият родоначалник на семейство Годхънт: - Георги, ще ми помогнеш ли с единия куфар? Вътре са *част* от важните според съпругата ми приспособления за едно добро концертно участие... Другите ще ги донесат след малко някои хора от екипа ѝ.

- Вече за втори път правиш намек пред скъпите ни приятели, че нося твърде много багаж със себе си по събитията си... - извънземната го погледна накриво, но в границата на шегата. - Не си ли разбрал вече, любими мой, че отдавна съм се пристрастила към

човешкия начин на живот и към всички онези лиготийки за една дама, които ежедневно се измислят на Земята?

- Нека ги оставим мъжете - те нищо не разбират! - възкликна засмяна Аврил, като хвана под ръка стуонската си приятелка и я придърпа със себе си към колата. - Да ги оставим да товарят куфарите, а ние да си седнем на задните седалки - тъкмо да видиш очарователната ни кукличка!

Триалда-Кат с охота я последва, а и разбралите закачките им ухилени до уши Георги и Алнидан-Екс - също.

Още щом русата жена отвори задната врата на джипа, другата до нея съзря малкото, спящо момиченце в специалното столче на задната седалка.

- Какво съкровище! - възкликна тя, но не много силно, за да не събуди бебето. - Искам да го гушна като се събуди!

Аврил кимна одобрително. Тя и другата дама се качиха на задната седалка от двете страни на бебето, а мъжете, след като натовариха куфарите в багажника, седнаха на предните места. Георги подкара превозното средство, а наред с това бе подкаран и новият разговор на тримата, който те проведеха по-тихо, за да не събудят Камерън.

- Кажете ни как я карате... - каза Георги на другата двойка. - На чудесното празненство на Рина и Стин преди няколко дена не можахме да си поговорим много, защото и двамата бързо си тръгнахте...

- Така е, защото аз имах концерт същата вечер, а той ме придружи... - изрече тъмнокосата дама и се спогледа с мъжа си. - Страшно съм ангажирана в последните години... Всичките тези турнета, промотирания на сингли и албуми, участия в телевизионни програми... На моменти съвсем давам багажа... Поне последните два дена ми се явиха нещо като почивни...

- Колко познато му звучат тези неща - подметна Аврил. - Няма да ти дойде зле да си вземеш и ти някаква почивка като нас двамката. И ти, и възлюбеният ти, командирът.. Дори и само за месец да е, ще ви освежи и ще ви изпълни с нова енергия!

- Ако е на такова райско местенце - със сигурност! - съгласи се Алнидан-Екс.

Четиримата добри познати смениха още няколко теми по пътя към “Уютно”. А накрая, щом стигнаха там и спряха пред входа, дойде и времето за малко да поспрат разговорите си. Първо, защото точно в този миг Камерън реши да се разсъбуди с леко промрънкане и второ, защото на междупланетарната певица ѝ предстоеше да се запознае с няколко човека.

- Душичка! - възкликна първо тя певицата, гледайки бебенцето, докато Аврил го успокояваше.

- Ето, подръж го, както пожела - обърна се русата жена към тъмнокосата и ѝ подаде детенцето тъкмо когато Камерън се успокои.

Триалда-Кат го гушна и го полюля за няколко секунди. А малкото създание - то, с цялото си бебешко очарование се взря в сините очи на внимателната жена, в чийто прегръдки се намираше.

След като се насити бебчето да е в обятията ѝ, певицата го върна на майка му, след което излезе от колата, а междувреме Гюрги и Алнидан-Екс извадиха от багажника куфарите.

- Значи това е прословутото “Уютно” - подметна извънземният мъж, заглеждайки се в симпатичния вход.

- Признавам си, отдавна не съм пяла на такова място - добави жена му. - От всичките онези зали, стадиони и огромни клубове съвсем бях забравила какво е усещането да се раздадеш на по-схлупено местенце, като това.

- Вътре ще ви хареса още повече! - увери ги Аврил, също излязла от колата с Камерън на ръце.

Четиримата влязоха в заведението, където твърдението на съпругата Годхънт се потвърди - Триалда-Кат и Алнидан-Екс се влюбиха в интериора на “Уютно”. Не след дълго отидоха и в новата градина в задния двор, където други наши познайници с трепет продължаваха да нагласяват всичко.

Работата на Дейна, Трейси, Дора, Фил и Чарлз обаче набързо беше пресечена от самите тях, когато тъкмо пристигналите няколко човека пристъпиха в двора. Ококорени, те видяха как по пътеката сред

зеленината, с жизнерадостна усмивка преминава самата Триалда-Кат - една от най-изявените певици в последните години.

- О, случва се! - възкликна сърдечно Дейна, отскачайки към появилите се. - Госпожице Кат... не можете и да си представите колко съм радостна да ви видя в двора на моето скромно заведение! Аз съм Дейна- съдържателката на “Уютно”.

Певицата се здрависа с ръката, която другата дама ѝ подаде.

- Радостта ни е взаимна - рече дружелюбно изпълнителката. - Но само да добавя, че Кат не е някаква форма на фамилия, каквито вие си имате на земята. Триалда-Кат си е единственото ми име и се произнася цяло, иначе на моята родна планета някои по-тънкообидни биха счели съкратеното обращение за обидно.

- Ах! - засрами се Дейна. - Извинявам се! Ама че съм невежа!

- Не сте длъжна да познавате всички компоненти от нашия свят, госпожо Дейна... - обади се отстриани подсмехнатия Алнидан-Екс.

- Длъжна съм - когато съм поканила негова представителка! - възкликна някак мелодраматично съдържателката, после махна с ръка. - Но ще ми простите, понякога просто съм твърде разсеяна - а напоследък и претоварена, затова невинаги имам време да чета любопитни факти - През цялото време докато говореше тя не бе спирала да гледа с любопитство към мъжа-стуон, когото накрая попита: - А вие трябва да сте небезизвестния любим на Триалда-Кат! Харесвали ви и на вас тук?

- И още как! Имате си го усета за земна традиционност в градчета като това!

Доволна от позитивните реакции и на двамата извънземни, Дейна започна да кима развълнувано. После, стуоните се запознаха и с останалите- Дора, Фил, Треиси и Чарлз- които бяха не по-малко радостни да я видят тук. А накрая, вече взаимно познаващи се, всичките тези намиращи се в задния двор герои продължиха заедно подготовката за откриването по-късно и голямото шоу на Триалда-Кат, което щеше да го съпроводи.

Новата китна градина към “Уютно” бе приета много добре от гражданите на Миствил - в това нашите герои се убедиха само след помалко от час.

Когато вратите на заведението най-накрая вече бяха отворени, само за няколко минути неговата закрыта част вече беше пълна със заинтригувани посетители. А след още няколко минути, когато Дейна, обръщайки се към всички с кратка, жизнерадостна реч, преряза и червената лента към входа за градината, тя също набързо се напълни с хора. Някои оглеждаха двора, други се настаняваха по столовете при масите, трети пък обикаляха около голямата сцена, сякаш търсеха Триалда-Кат някъде около нея...

Нетърпеливите от очакването на поп дивата съвсем скоро бяха удовлетворени с това, което искаха - петнадесет минути след откриването на градината, Дейна излезе на сцената, за да представи гост-изпълнителката си. Но преди това изрече и следните думи:

- А сега, преди да ви представя тъй очакваната сензационна звезда измежду планетите... искам да ви благодаря, че сте тук и че очевидно се наслаждавате на новооткритата част на заведението ми! Тя ще бъде отворена за вас винаги - от днес тя вече си е неизменна част от “Уютно”! А сега... знам, че просто нямате търпение да поканя на сцената днешната си специална гостенка, която ще ви разбие с хитовете си! Пригответе се... затаете дъх... и посрещнете самата... Триалда-Кат!

Дейна изрече това и откъм колоните зазвучаха първите акорди от един от най-големите хитове на гост-изпълнителката, който общо взето всички от публиката бяха чували, тъй като въпросната песен не просто имаше магнетично звучене, а и представляваше по завладяващ начин значимата извънземна свръхестественост на нейната раса - което повечето от все по-сближаващите се и изучаващи света на стуоните земляни, разбира се, бяха приели доста добре още при излизането на сингъла. Също потънала в приятното усещане от парчето, и съдържателката на “Уютно” набързо се присъедини към гледащите долу, сред които освен останалите ѝ гореспоменати познати и мъжът на

певицата вече се намираха и малко позакъснялите, но все пак изпълнили обещанието си да дойдат Рина и Стин.

Тъкмо тогава на сцената се появи и самата певица, излизайки от неочаквано за всички място - от специална дупка в центъра. Навсякъде около нея засвяткаха шарени светлини. А тя самата беше облечена 'свръхестествено' добре, в тон с песента - в прилепнал по тялото синьолилав костюм, с дълга перелина в същия цвят, която се вееше заедно и със спуснатата, черна коса, благодарение на специални вентилатори. Гримът ѝ беше доста интересен и професионално направен лично от самата нея. И той бе синьо-лилав, в страшно добър тон с облеклото.

Но най-забележителното в случая несъмнено бяха онези черти, които подсказваха нейният произход от друга галактика - петната по лицето, подчертани красиво от грима, недокосващите пода на сцената възвисени леко нагоре ходила и не на последно място - пространството с невидима преграда между нейните гърди, където нейното стуонско сърце потрепваше с нотите на песента.

В този си вид, Триалда-Кат дори и в днешното привикнало с нейната раса време можеше лесно да създаде за себе си впечатлението, че е някоя магически обаятелна жена на бъдещето. И това бе възприето пълноценно от хората в публиката, който я посрещнаха с може би найшумните овации, изпълвали някога "Уютно".

Освен въпросната въвеждаща песен, Триалда-Кат изпълни и още няколко от своите световноизвестни - в повече от един свят - песни. А по време на изпълнението ѝ, в заведението и двора към него се случиха някои работи, които си струва да споменем.

- Всичко върви идеално! - похвали се Дейна на Аврил и Георги, когато към един часа и петнадесет минути мина покрай тях, балансирайки три табли, обсипани с храни и напитки. - Гледайте само колко се веселят всички! И колко ядене поръчват- с Трейси и Чарлз едвам смогваме да сервираме, а на Фил и Дора им се налага да готвят по-бързо от всякога! Но сме доволни- на това му се вика супер оборот!

- Време ми е да ви помогна! - каза Георги, запретвайки ръкавите си. - Чувствам се леко неудобно, че не го сторих по-рано, но

се увлякох покрай Триалда-Кат и Камерън... Казвай, Дейна, какво може да направи приятеля ти Георги за заведението!

- О, все едно малко е направил! - възкликна ухилената жена с таблата, докато сервираше на една двойка възрастни хора. - Но щом желае да помогне още- да отива в кухнята, доста има за сервиране!

- Отивам! - извика Георги, след което погледна към Аврил. - Мила, знаеш, че ако имаш някаква нужда от помощ за рожбата ни, веднага можеш да ме повикаш, където и да съм!

- Знам го от години, любими - казваш ми го още от първото ни дете. - засмя се Аврил.

Георги я обзря романтично с поглед преди да я целуне по челото, а после да целуне и дъщеричката им по главичката. След това отиде в кухнята, а Аврил, от своя страна, започна да се разхожда насамнатам сред хората, на моменти поклащайки главата си в тон с музиката на Триалда-Кат. Не вървя много, преди да се спре на едно място, точно при входа към старата част на заведението.

Едвам застанала там, Аврил получи неочаквана изненада. В двора, през същата тази врата, бавно влезе един възрастен мъж, с ръце зад гърба. Гледайки с интерес към раздаващата се максимално певица на сцената, той тръгна бавно по пътеката към нея. Но бързо бе спрял от ръката на самата Аврил- която се обърна към него с думите:

- Сократ? Ти си тук! Все пак дойде!

Мъжът сякаш веднага позна гласа ѝ и, обръщайки се, се усмихна.

- Да...

- Това си е голяма крачка за теб - нещо конкретно ли те накара да излезеш от усамотението си?

- Аз... просто си го реших... - отвърна тихо мъжът. - След посещенията ви се замислих... и ми хрумна, че е време да стана поблизък с града и с нещата, случващи се в него... А днешното събитие е подходящо да е първата ми крачка - то ще се помни още дълго време- Триалда-Кат си е голяма музикална звезда - най-голямата, посещавала този остров... с изключение на теб, разбира се!

- О, аз не съм толкова сериозна като певица - издавам само отвреме-навреме - подметна усмихната Аврил, махайки с ръка. - Но съм приятно изненадана, че знаеш тази конкретна от многото ми професия. Не съм се хвалила много-много с това на този остров... Не че хората като цяло не ме познават...

- Още като бяхте у нас те познах, през годините съм те виждал във вестниците - както теб, така и също много нашумелия ти съпруг... Но като ми гостувахте така и не стигнахме до тази тема, защото вие бързо си тръгнахте... Днес ще имаме повече време да се видим, нали?

- О, да, празненството се очертава да продължи чак до залез слънце! - отвърна Аврил. - А, запознай се с най-малката ни дъщеричка с Георги- Камерън!

- Приятно ми е да се запознаем, рожбичке... - отвърна старецът и погали бебето по главичката. - Взела е по нещо и от двамата ви, Аврил!

Да си я гледате с радост!

- Благодаря! Искаш ли да се поразходим малко, за да се настаниш някъде? Дворът е пълен, но все някъде може да намерим някакво местенце за теб...

- Ами... да пробваме - отвърна мъжът и тогава с жената тръгнаха да се разхождат сред многобройната публика заедно.

Намериха едно ъгълче, в непосредствена близост до сцената, в което имаше не едно, ами цели две места за сядане- тъкмо като за да се настанят и двамата. Камерън се озова в скута на майка си. А майка ѝ пък бързо започна с интерес да си говори за някои работи със своя нов симпатичен познайник. И темите им бяха разнообразни - като започнем от неизбежната такава за тайнствената музикална кутийка, която малко или много вече свързваше историите им, и стигнем до типични работи за домакинството (тъй като и двамата бяха доста навътре и с тези работи, все пак Сократ от край време сам се бе занимавал с тях в дома си).

По едно време, докато Аврил и Сократ си разговаряха, а Камерън се оглеждаше с типичният за нея интерес в погледа, жената съзря своят любим - Георги - да сервира цели четири табли с храна

недалеч отгук. Изглеждаше много привлекателен като келнер, не само заради престилката, която си бе сложил, а и заради гъвкавостта си и завидното си умение да балансира всичките четири табли на ръцете си. След като сервира и последната от четирите табли, той застана отстрани, до стената при входа към закритата част на “Уютно” и си пое въздух. Огледа се, видя любимата си в другия край и ѝ се усмихна лъчезарно - по сладкия му начин, който я подлудяваше. Тъкмо тогава, той за първо път мерна и Сократ, чието присъствие го изненада.

Ала Аврил остана по-изненадана от него. Защото в мигът, в който Георги видя старецът до нея, през съзнанието ѝ премина познатият глас на нейния супръг:

”Я, кой е тук!”

Съпроводено от изненаданият поглед на Георги, този път насочен към Аврил - сякаш той питаше първо *нея* как така Сократ бе решил да дойде на празненството. Но вместо отговор, той получи изненада като тази на Аврил - чу в съзнанието си заекващият ѝ глас:

“Как... Какво? Аз... аз... чух това!”

Гледайки се ококорено, двамата скъсиха дистанцията помежду си, като за целта Аврил се изправи.

- Ти... чу мисълта ми ли? И аз също чух твоята! - възкликна Георги щом застанаха един пред друг.

- Така ли? Я, какво нещо само! Вече и мислите си ли чуваме?

- Я да пробваме - предложи Георги и се замисли.

“Днес за пореден път си обаятелно красива!” това Аврил чу след миг, без на Георги да му се налага да отваря устата си.

“Чух те! О, скъпи, а ти си невероятно сладък като сервитьор!”- отвърна му мисловно тя. “Иде ми още сега да ти разкъсам тази униформа и с теб да...”

Остатъка от нейното изказване, което на глас тя надали би изрекла сред толкова хора, ще оставим за личното пространство на съпрузите Годхънт. Но пък ще споменем, че след въпросните разгорещени думи двамата се засмяха, а Георги сложи ръцете си на рамената на любимата си.

- Май току-що усвоихме нова сила. Спонтанно, както много други преди това!

- И то каква сила само!

“Обичам те!” - каза тогава той с мисъл.

“И аз те обичам! Завинаги!” - отвърна му тя.

За първи път изказали любовта си един към друг *с мисъл*, двамата се целунаха нежно по устните, което пък съвсем не им се случваше нито за първи, нито пък за последен път...

Междувременно, отстрани, Дейна тъкмо си взимаше малка почивка от сякаш безкрайното сервиране, когато усети ръка на рамото си. Обърна се и видя едър, тъмнокож мъж с широка усмивка, облечен в изискан костюм.

- С какво мога да съм ви полезна? - попита любезно съдържателката на заведението.

- Мисля, че по-скоро аз ще съм ви полезен, мадам! - беше отговорът му. - Ще се зарадвате много като разберете кой съм и какво съм решил!

В последвалите минути, двамата не само се запознаха, ами и си поговориха хубаво. По време на разговора, Дейна се ококори, започна да клати невярващо глава, а накрая... се усмихна широко и прегърна силно мъжът.

Доста удобно като за следващото ѝ решение, което реализира след като изпълнението на Триалда-Кат на сцената приключи. Певицата се поклони на всички и слезе долу, за да се снима с желаещите и да раздаде снимки, автографи и клипчета за социални мрежи, а сияещата Дейна се качи на сцената и се обърна към всички: - Нека отново дарим с аплодисменти неповторимата... ТриалдаКат!

Последваха желаните аплодисменти, на които Триалда-Кат отвърна с широка усмивка.

- А сега, докато голямата ни звезда днес раздава автографи и снимки... нека да си поговорим... за едни други звезди! Но не звезди в същия контекст! Ох, колко се вълнувам, да знаете!

Тя използва ръката си като ветрило, за да се поосвежи малко, тъй като видимо беше започнала да се поти от вълнение, а и от доста горещото време.

- Преди малко разговарях с един мъж, който вече си тръгна - продължи тя. - Беше дошъл, за да види атмосферата тук... Да провери като един истински специалист в тази област... дали заведението е достатъчно добро, за да... заслужи някоя звезда! И познайте какво, скъпи мои приятели- човекът е останал изключително впечатлен от цялостния вид на “Уютно”, заради което е решил да даде на заведението... не една, не две... а цели три звезди!!!

Изненадана, но и радостна, публиката започна да ръкопляска буйно. До днес, Миствил си нямаше заведение и с една звезда, а сега си имаше такова с цели три!

- Благодаря ви, благодаря ви! - извика лъчезарната и горда собственица. - Благодаря ви не само за аплодисментите... а и за подкрепата, която ми оказахте, идвайки в заведението ми по време на няколкото му празненства в последно време! О, представяте ли си, скъпи приятели... само преди два месеца и нещо, “Уютно” беше едно западнало заведение пред фалит... а сега, смея да твърдя, че е едно от най-посещаваните и уважавани места на островът! Ресторант с три звезди! Да, скъпи мои - ресторант! До едно време беше повече на една обикновена квартална кръчма, но сега... сега е нещо много повече! И заслугата за това е ваша, скъпи гости... Но специално искам да благодаря на едни определени хора, които допринесоха за издигането на заведението! Това са хора, които от край време са в екипа му - скъпите ми приятели Фил, Дора и Трейси! Да ги аплодираме!

Дарени с овации, тримата герои излязоха на сцената, махайки ентузиазно на публиката.

- И, разбира се... двама мои по-нови приятели, които всъщност са основните спонсори за успеха на заведението... Те са невероятни и много известни много отпреди да дойдат на Сандерс... Да аплодираме и Георги и Аврил Годхънт!

Усмехнати, споменатите съпрузи също се качиха до нея, като Аврил този път не държеше дъщеричката им на ръце - беше я оставила при Алнидан-Екс.

- Искам също така да благодаря и на един помощник в заведението от последните дни - Чарлз! - продължи Дейна, а докато младият мъж също излизаше на сцената, съдържателката на

заведението се огледа и за други присъстващи, на които искаше да благодари, Стин и Рина но изведнъж се сети, че те предварително ѝ бяха казали, че ще си тръгват по-рано и вероятно затова сега вече не бяха тук. Затова махна с ръка и предпочете да каже на всеослушание: - И с други добри хора ме срещна съдбата напоследък, но да не ви отегчавам! Като за финал ще покана отново тук една жена, която всъщност не е човек, но днес просто разкърти това заведение с *космическите* си хитове... Може би причината едно заведение на този тъй далечен остров въобще да бъде забелязано от човекът, дал му цели *три звезди!* Певицата, която туко-що изнесе страхотен концерт на нашето малко островче, за да помогне допълнително за успеха на “Уютно” - голямата Триалда-Кат!

Също аплодирана силно, и самата певица излезе на сцената, усмихната и махаща с ръка.

- Благодаря! - извика за последен път Дейна, междувременно с което тя и всички останали на сцената се хванаха за ръце и ги вдигнаха нагоре.

Нямаше съмнение- днешният ден за “Уютно” беше, може би, най-бляскавият му някога!

Вечерта, след като всички гости на “Уютно” вече си бяха отишли, в него останаха ‘обичайните заподозрени’ - Дейна, Фил, Дора, Трейси, Чарлз, Георги, Аврил и Камерън. Изключение от този списък правеше Сократ, който бе решил да прекара дори повече време в заведението, което понастоящем вече спокойно можеше да бъде наречено ‘тризвезден ресторант’.

- Не приемаме отказ, Сократе - ще те закараме с колата до дома ти! - обърна се Георги към самия него докато и двамата се бяха включили в почистването и подреждането на заведението (и конкретно в момента- на градината).

- Много сте мили всичките... - отвърна старецът. -
Благодаря ви.

- А ние ти благодарим, че остана да ни помогнеш - намеси се Дейна, намираща се отстрани. - Без да те познавам много вече виждам че си много добър човек! Личи си ти просто!

- Признателен съм за тези твои думи, Дейна.

- Хайде да си дадем малко почивка - някои неща могат да бъдат довършени утре! - предложи внезапно Дора. - И без това свършихме поголямата част от работата.

- Добро предложение! - съгласи се съпруга ѝ, сядайки изморен на една от масите.

- И аз съм съгласна... - каза Дейна. - А щом собственичката е навита- значи всички може да са!

Това беше закачливо обръщение към онези, които не бяха изказали мнението си досега.

И така, след по-малко от минута, героите вече се намираха седящи на една от по-големите маси в откритата част на “Уютно”. Звездите и луната светеха над тях с блясъка си. Времето беше добро. Атмосферата като цяло създаваше само приятни чувства.

- Нека да се поопознаем повече - предложи внезапно Сократ. - Не ме считайте за нахален или нещо от този сорт, но... толкова време съм живял едва ли не като отшелник в този същия град, че сега изпитвам нужда да поопозная повече своите нови... приятели, ако може така да ви наричам.

- Разбира се, че може! - отвърна Дейна с присъщата си жизнерадостност.

- Хайде, първо ти ни разкажи нещо за себе си! - възкликна Дора.

- О, моят живот от години е много скучен... - отвърна Сократ като махна с ръка.- А в последната година, откакто почина и скъпият ми приятел Осуълд - съвсем.

- Ех, колко е жалко да си отиде твой близък, към когото си бил тъй привързан, а още повече пък да е бил най-близкият ти човек в живота... - въздъхна Дейна. - Аз знам какво е, след като майка ми почина бях в дълбока депресия дълго време - някои тук могат да го потвърдят.

- Ех, да, така беше... - потвърди Дора, слагайки ръката си на рамото ѝ.

- Ти ми беше като втора майка в този период - отвърна ѝ чувствено Дейна. - За което за пореден път ти изказвам признателността си. Благодаря...

- За нищо, скъпа! - възкликна Дора. - Нямаше как да не ти помогна в онези моменти- все пак и аз знам какво е да загубиш майка - към моята също бях много привързана, въпреки че в последните седмици от живота си ме бе разочаровала, разкривайки ми жестоката истина, че... не съм нейна биологична дъщеря...

- Така ли? - изненада си Аврил. - Досега не си ни споменавала за това.

- Разкажи нещо повече... - намеси се Сократ с интерес.

- Всъщност, историята, която майка ми ми разказа в дните преди смъртта си, е доста любопитна... - каза Дора. - Развила се е още в първите няколко дена след откриването на острова от Ричард Сандерс. Майка ми... или нека я нарека 'осиновителката ми', за да ви е по-ясно... е била в изследователския екип на господин Сандерс. Всъщност този екип се е състоял от нея и още четирима души, единият от които е бил мъжът, за когото по-късно тя се е омъжила и който в ранните си детски години познавах като свой баща. Той, за съжаление, почина още докато бях на пет. Но да се върнем към другата история. В един от първите си дни на острова, майка ми ме е открила в гората. Била е привлечена от плач на бебе и веднага е дотичала дотам. Открила ме е повита в кърпа на тревата. Огледала се е, за да открие евентуално кой ме е оставил, но не е видяла никого. В последствие, из острова са били разлепени разни обяви, че е намерено дете (колкото и странно да е, че на новооткрит и безлюден остров е било намерено дете или че някой въобще е очаквал да се обърне внимание на обявите). Била съм обявена като намерена и в полицията извън островът, но, с годините, никой не ме е потърсил... Междувременно, само за една година на островът са били построени няколко къщи, в които осиновителката ми и нейният нов съпруг са заживели с мен. Три години след намирането ми, те са ме осиновили официално. И така, аз продължих да живея в този град дълго след смъртта и на двамата... Развих и своето семейство

тук и... съм щастлива на този остров - това е моят дом, явно още от преди да се родя!

- Тази история винаги ме е разчувствала много - още от първия път, когато ми я сподели, Дора - отбеляза Дейна. - Но аз съм си сантиментална...

- Много странно... - каза Аврил, която изглеждаше някак замислена. - Кой ли те е зарязал така, сама, на един съвсем безлюден и до скоро неизвестен за радарите остров?

- Нямам идея... - отвърна Дора. - Сигурно... е била биологичната ми майка или биологичният ми баща... или и двамата! А може и да е бил някой коренно различен...

- Имаш ли още някаква вяра, че някога може да разбереш? - полюбопитства Георги.

- Честно да ви кажа, вече не съм много заинтересована от това. Имаше периоди, в които страдах задето не знам истината за корените си... но това премина с времето. Както казах - създадох си свое семейство и съм си щастлива с него. Това е най-важното, приятели!

- И все пак... все някой ден... истината сигурно ще излезе наяве... - изрече Сократ, слагайки ръка на рамото ѝ. - Сигурно... пазиш в себе си все някаква искричка във връзка с нея...

- Ех, да, някъде вътре в мен... сигурно е заровена... искричката... - отвърна Дора с въздишка.

Разговорът на намиращите се на голямата маса приятели продължи още около половин час, преминавайки и през други интересни теми. Накрая, когато вече беше станало полунощ, Георги и Аврил все пак решиха да си тръгнат с Камерън, закарвайки преди това Сократ до неговия дом. Дора, Фил и Трейси пък отидоха в своя си дом, а Дейна и Чарлз си отидоха в стаите си над "Уютно".

И така за заведението приключи един от най-вълнуващите дни в него. Но за някои, сред които и съпрузите Годхънт, които по някаква причина не можеха да спрат да мислят за историята на Дора, вълнението продължи дори и след края на работното време на успешния тризвезден ресторант на остров Сандерс...

Сияние в специален ден

На островът се минаха още дни - кой от кой по-горещ. Фактът, че вече беше декември, ни най-малко не пречеше на силното слънце все така да продължава да огрява и напича това кътче от земното кълбо.

Стигна се обаче и до ден, който не бе просто един от многото сходни такива напоследък, тъй като беше специален, в няколко смисъла на думата. Комплексно, за всички хора на острова, днес беше един от най-светлите християнски празници - Рождество Христово, или както също се нарича - Коледа. За други обаче, тазгодишната Коледа щеше да е необикновена и по ред лични причини...

На предният ден - Бъдни вечер - в украсената подобаващо къща на Аврил и Георги на плажа се бяха събрали както те, дъщеря им и кучето им, така и на практика почти всичките ни познати от остров Сандерс и не само - Дейна, Фил, Трейси, Чарлз, Дора, Грета и Сократ. Знахарката Селия, с която съпрузите Годхънт също се бяха запознали неотдавна, също присъстваше - и дори им бе донесла няколко от найважните подправки за празничната вечеря. И все пак, въпреки въпросната съвсем не малка бройка приятелски настроени един към друг хора, всички те бяха в един сравнително ограничен състав в сравнение с далеч по-пищното събитие, запланувано за следващия ден във вече тризвездния ресторант "Уютно".

И ето, че е време след краткото отклонение и ние да се върнем към този следващ ден - който освен слънчев, бе и някак приятно прохладен, с лек, нежен бриз, идващ от север.

Първоначално, въпросната подготовка за днешното тържество послучай Коледа се изразяваше чрез винаги пъргавите действия на обичайните хора в него - Дейна, Трейси, Фил, Дора и Чарлз. Но покъсно, по план се очакваше да дойдат и Аврил и Георги, които също да допринесат за бляскавостта на заведението преди и по време на празничната вечеря.

Съвсем малко преди да започнат да се подготвят да тръгнат към "Уютно", самите съпрузи Годхънт се намираха на верандата към дома си, където си играеха с дъщеря си Камерън, която вчера, на Бъдни

вечер, бе направила първите си стъпчици сама. Това бе голяма гордост за двамата родители, които се бяха сдобили с дъщеричката си само преди няколко седмици, а сега вече я гледаха как прохода.

- Хайде, миличка, хайде... още мъничко... - приканваше я Георги, седнал на единия от столовете на верандата.

Камерън се намираще на около половин метър разстояние, точно пред приклекналата си майка Аврил, която лекичко я придържаше, за да не падне.

И тогава, бавничко, но с широка усмивка и проблясъци в устремения поглед на една млада госпожица Годхънт, Камерън го стори отново, но този път пред камерата на смартфона на баща си - пристъпи напред и само след три крачки беше гушната именно от неговата свободна ръка, до чийто топли обятия бе стигнала безпроблемно. Щастлив и горд, Георги вдигна дъщеричката си във въздуха, гушна я силно и я целуна по главичката.

- Браво, слънчице, браво!

- Браво, съкровище! - възкликна и радостната и горда майка Аврил, отивайки да погали дъщеря си и да я целуне.

Камерън започна да се смее на воля - съвсем отпуснато, по бебешки, което допълнително подлуди родителите ѝ, в приятния смисъл на думата. А малко след като ѝ се порадваха, нейната винаги отдадена майка се качи горе с нея, за да я преоблече подобаващо като за празненството - в малка и очарователна бяло-червена рокличка, в стил Коледа.

- Нашата ходеща кукличка е готова! - възкликна скоро Аврил, връщайки се на верандата при Георги.

До този момент замислен за нещо, гледащ към морския хоризонт, мъжът бързо се обърна към съпругата си и плода на тяхната любов.

- Дори и думата 'кукличка' е малка, за да опише колко очарователна е нашата малка принцеска! - отвърна той и се изправи, галейки Камерън по главичката.

- Ти май се беше замислил за нещо... - подметна Аврил.

Георги наклони леко глава към нея, правейки една леко усмихната физиономия с присвита вежда.

“Все така бързо улавяш настроенята ми.”- тези негови думи Аврил чу в съзнанието си и те я накараха да се усмихне.

- Заедно сме от повече от осем десетилетия, скъпи.- припомни му тя този факт.- Кажй, тревожи ли те нещо?

- Не е точно тревога. Но тези дни често се сещам за историята на Дора. Опитвам се да я навържа с другата история, на острова, която

Доротееа ни разказа и... нещо не си пасва...

- Тока е. - кимна Аврил. - И аз продължавам да размишлявам над тази тема често.

- Откъде ли е изскочило това бебе в горите на Сандерс? - запита се за сетен път Георги, като думите му изразяваха и идентичните такива в съзнанието на жена му. - Нали Доротееа ни каза, че островът дълго време е бил невидим за хората докато изведнъж не е станал видим поради необясними за нея причини... след което бързо е бил открит от Ричард Сандерс... Къде е Дора в цялата тази работа? Дали... някой друг не е открил острова преди Ричард Сандерс и... не е избягал от това място, оставяйки бебето Дора? Но... защо го е оставил? Ох, ама че шантави събития...

- Обвързани с един не по-малко шантав остров - допълни Аврил. - Ех, скъпи... Дойдохме тук на почивка от забързаният и натоварен живот в Америка... ала така и не успяхме да се насладим пълноценно на приятната традиционност и на почти недокоснатата природа на този остров... без да изскочи някаква мистерия!

- Ти... съжالياваш ли за това?

- Всъщност... не - отвърна Аврил, с лека усмивчица.- Има нещо сладко в тази наша съдба навсякъде да ни преследват мистерии и приключения, нали? Не знам как сме очаквали и тук да ни подминат - като магнит сме за тях. Пък и в края на краищата... кой от нас би могъл да се оплаче от целия комплект от неестествени събития напоследък, след като едното от тях ни донесе... най-безценното нещо?

Загледа се с умиление в невръстното им чедо и, люлейки Камерън, я целуна по главичката.

- Да... - съгласи се мъжът и с благо изражение помилва дъщеря им по едната бузка. - Дойдохме на далечен остров и изведнъж,

за първи път от години се оказахме... родители на ново бебе! Шуро, а? Е, може би съвсем различен тип шуро, като се има предвид, че същевременно се оказахме и... избраните да спрат някакъв злодей, който от вековете властва тиранично над клетниците, които е поробил! И това ако нашето не е Съдба...

- Писано ни е да се натъкваме на какви ли не щуротии в живота си, безспорно... - не можа да не се съгласи усмихнатата Аврил.

Георги кимна, съгласен с нея. След което я прегърна, с дъщеря им помежду им.

- Кога ли ще дойде най-накрая този ‘върховен момент’, в който ще се изправим срещу Деймиън? - запита се тогава Аврил, с шеговитата нотка. - Честно казано, когато Доротей ни предупреди за него, очаквах да е по-скоро и поне като за коледно-новогодишните си празници да можем да се поотпуснем без съдбата на света да зависи от нас!

И двамата се засмяха от думите ѝ.

- Знам ли... - отвърна тихо Георги. - Може да дойде тук във всеки един миг... Даже може... да дойде още днес!

Не след дълго, Георги, Аврил и Камерън влязоха в “Уютно”, като на вратата бяха посрещнати първо от закаченият на нея празничен надпис “Весела Коледа!”.

- Ето ви и вас! - възкликна по традиция Дейна щом ги видя да пристъпват в заведението ѝ. - Весела Коледа, скъпи приятели!

- Весела Коледа! - отговори в един глас току-що появилите се съпрузи.

Огледаха се. Приятно им стана да установят колко празнична бе атмосферата на ресторанта.

Десетки гирлянди бяха окичили цялото помещение. Навсякъде бе разпръснат и изкуствен сняг. По масите и бара имаше различни видове свещи- някои под формата на Дядо Коледа, други като снежен човек, трети като ангел, четвърти като изображение на Рождението на

Исус Христос... На сцената отстрани имаше доста голяма елха, окичена с какви ли не гирлянди и чудесии...

На три от масите бяха насядали хора, предимно пиещи кафе и четящи вестник.

- Уау... - изрече Аврил, оглеждайки се. - Не сме идвали тук само три дена, а заведението се е променило коренно...

- Отсъствието ни явно му се отразява добре - пошегува се Георги.

- Украсата е от онзи ден - уточни Дейна и се обърна към кухнята. - Елате с мен... Още имате желание да помогнете преди тазвечершното пишно празненство?

- Разбира се - отвърна Аврил и с мъжа ѝ последваха приятелката си.

Отидоха в кухнята, където се видяха и с Фил, Дора, Трейси и Чарлз, с които съпрузите от къщата на плажа също си честитиха празника. След това Дейна се обърна към новодошлите:

- Така... значи, разпределяме се по групи... Аврил... твоята голяма задача днес ще е заедно с Дора да направите онова суфле по твоя рецепта, за което с теб се бяхме разбрали да е една от изненадите за гостите довчера. А ти, Георги, ще си партнираш с Трейси и Чарлз, и тримата първо ще напазарувате хубаво от центъра на града, а после и ще сготвите и сервирайте другите ястия за вечерта... А през това време, аз и Фил ще готвим и сервираме на клиентите, които ще идват преди празненството. А когато то започне... ще помагаме където се налага! Също така, Аврил... имам още една молба към теб...

- Да, кажи...

- Ти си голяма музикална звезда, но жителите на острова засега са имали шанса да те видят само с онази караоке песен преди време... Бих искала да те помоля... да отделиш малко време, за да изпееш няколко песни тази вечер, но от твоят личен репертоар...

- О, с удоволствие, но... ще трябва да се върна до къщата, за да си взема една флашка, на която имам няколко синбека на мои песни... Обикновено не си ги държа на телефона.

- Няма проблем да отидеш - пускам те - шеговито отвърна Дейна. - Ти, Георги, може да я закараш, за да не кара сама с Камерън...

Покупките ще почакаат половин час.

- Разбрано - отвърна Георги и също на шега направи войнишкия знак 'за почест'.

И ето, че почти едвам влезли, Георги, Аврил и Камерън излязоха от "Уютно", за да се върнат там, откъдето бяха дошли.

По пътя им към къщата на плажа, шофьорът Георги изведнъж се засмя, което предизвика интереса на съпругата му.

- Какво забавлява сладкият ми съпруг тъй истерично? - попита тя.

- Нищо, просто се сетих за Дейна... - отвърна той. - Тя е доста интересна жена... Няма друга като нея!

- В това няма съмнение - усмихна се и Аврил. - Откакто сме дошли, не ни е било скучно в нейната компания.

- В нейната и в тази на дружките ѝ. - допълни Георги. - Ех, колко са приятни тези хора от "Уютно"...

- Да... Помогнаха ни да натрупаме и много хубави спомени от този остров...

- И доста фактури! - отвърна ухилен мъжът и накрая дори се засмя. - Добре ни изработиха, признавам!

- Така е като сме толкова услужливи - изрече през смях и Аврил. - С доста пари ни олекна банковата ни сметка... Как ще се справим!

- Е... както и да си справим... струваше си всеки цент! - каза ведро Георги. - За мен бе истинско удоволствие да спомогна развитието на една почти фалирала кръчма... Миствил *трябваше* да си има ресторант като днешното "Уютно"... А съдържателката на "Уютно" и нейната компания, с цялата си сърдечност... просто си заслужаваха точно тяхното заведение да е такова!

- Абсолютно съм съгласна - кимна Аврил. - С престоя си на острова, ние им помогнахме за това. Но... скъпи... защо имам

усещането, че в момента говорим за престоя си на острова така, сякаш... той е на път да приключи?

Без да отклонява много вниманието си от пътя (който и без това, естествено, не беше много натоварен), Георги погледна съпругата си с тон на замисленост.

- Ще бъда честен - загнездила ми се е една идея тези дни... - изрече той. - Когато изпълним... един вид предназначението си на този остров, но не говоря за издигането на "Уютно", а за историята с Деймиън... дали няма символично да ни е дошло времето да напуснем това райско кътче и да се върнем там, където са семейството ни, близките ни?

Аврил вероятно бе очаквала този отговор. Тя въздъхна, загледана в пътя.

- Няма да крия, че също съм се замисляла над тази тема. Не знам. Колеблива съм. Тук е тъй прекрасно и бих си живяла още много години, но... и мен нещо ме влече там, към предишният ни живот. Трудно е да се отървеш от нещо, което е било част от теб толкова години, нали?

- Е, не е като да сме възнамерявали да се 'отървем' от него завинаги - подметна нейния съпруг. - Когато дойдохме тук не планувахме кога да си тръгнем, но... си знаехме, че това ще стане рано или късно, нали?

- Да, знаехме - потвърди тя. - Знаехме, че идваме тук... просто на една почивка. На едно откъсване от натоварения ни и забързан живот преди това. И...

Тя спонтанно прекъсна думите си, тъй като със съпруга ѝ станаха свидетели на нещо необичайно (поредното дума като 'необичайно' можеше да се използва на остров Сандерс към днешна дата).

Пред тях изникна неочаквано сияние, която за секунди стана толкова заслепяващо, че Георги спря колата на тротоара встрани - не можеше да продължи да върви напред без да вижда накъде отива. Двата със съпругата му бавно излязоха от превозното средство, оставяйки Камерън в него, за по-сигурно.

Бавно пристъпиха към светлината, а междуременно се огледаха около себе си. С изумление осъзнаха неупоримия факт, че отново се намираха на... онази улица. На улицата, на която преди време за първи път се бяха натъкнали на някоя от странните чудатости на този остров. На улицата, на която се бяха изправили срещу необичайния злодей в старинно облекло, от чиито лапи бяха измъкнали Рита...

Тогава, Георги и Аврил си бяха решили, че улицата им се бе сторила различна покрай променливите атмосферни условия, затова понатам те не бяха обръщали особено внимание на точно тази част от градчето. Но сега, когато за втори път съпрузите се намираха на това различно място... те вече знаеха. Бяха повече от убедени, че причината за първата му поява не са били дъждът и мрачното време. Те не бяха причина и сега, най-малкото защото днес бе един доста слънчев ден.

Опитвайки се да разсеят изумлението си от улицата и да го насочат към светлината, Георги и Аврил се вторачиха вгълбено в обаятелната ѝ същност, при което и бавно и предпазливо пристъпиха към нея. Не смятаха да влизат в сиянието, разбира се - макар и на пръв поглед меко, нежно, безобидно, те нямаше как да му имат пълно доверие. Дори спряха крачката си, когато ненадейно, из него започна да се появява силуетът на жена. Привела погледа си надолу, с развяващи се руси коси и синя, копринена рокля, тя известно време правеше впечатление на Аврил и Георги само с това колко магически изглеждаше.

На нас, тази жена ни е позната - това бе Мия. Но за двамата съпрузи, които я виждаха за първи път, тя се явяваше една напълно непозната красавица с вълшебно излъчване.

Бавно, тя отвори очите си и повдигна глава. Синята прелест в неземния ѝ поглед също впечатли Георги и Аврил - те продължаваха да се убеждават колко красива беше тази непозната. И гласа ѝ ги заплени със своята нереална хармоничност в следващия миг, в който тя им проговори:

- Здравейте, Аврил и Георги... Сигурно се чудите коя съм и защо съм тук... Първо ще ви се представя. Казвам се... Мия... И съм тук, за да ви въведа към приключението, което очаквате от известно

време... Искате да разгадате до край мистериите на островът, нали? Чудите се кога най-накрая ще се изправите срещу... Деймиън? Ще намерите много отговори като ме последвате. Време е да се случи онова, за което и островът отдавна копнее. И не само той.

Георги и Аврил се спогледаха. Нещо ги караше да изпитват доверие към нея, но все пак той и тя си имаха своите резерви.

- Откъде да сме сигурни, че сияйната ти външност... не е коварно заблуждаваща, създадена с цел да ни подлъже?- обърна се Аврил към нея.

- Разбирам защо не можете да ми се доверите напълно - рече Мия.- Но ще трябва да го сторите. *Сега* е мигът да рискувате. Защото ако не го направите... положението за всички най-вероятно само ще се влоши.

Поглеждайки се отново един друг, родоначалниците на семейство Годхънт едновременно поклатиха главите си. Размениха си по една мисъл, след което пак се обърнаха към сияйната жена.

- Добре, ще дойдем с теб. Но постоянно ще бъдем нащрек - каза Георги. - Има само едно нещо, което няма как да оставим зад себе си тук - нашата дъщеричка, Камерън. Не можем да я оставим сама в колата, но не знаем дали ще е добре и да я взимаме с нас...

- Знам една добра жена от града, на която можете да имате доверие - отвърна Мия. - И вие я знаете - говоря за Грета, милата библиотекарка. Още сега мога да ви телепортирам при нея с детето, което да предадете да гледа за няколко часа.

Съгласни, Георги и Аврил кимнаха. Последва това, което тя им бе казала- благодарение на вълшебството ѝ, те, заедно с Камерън, бяха телепортирани в библиотеката, където Грета се изненада да ги види.

- Я, вие кога влязохте, не ви чух! - възкликна тя, ставайки от мястото, на което обичайно седеше тук.

- Нямаме много време за говорене - каза Аврил и пристъпи към нея с дъщеричката си на ръце. - Грета... може ли да ти оставим Камерън за няколко часа? Спешно трябва да отидем на място, на което... не можем да я вземем.

О, ама разбира се! - възкликна библиотекарката и с трепетно умиление пое бебето, което ѝ подаваха. - Винаги съм искала да си имам детенце и ще се радвам поне за няколко часа да се грижа за едно!

- Благодарим ти - каза Георги, междуременно с което хвана Аврил за ръката.

Макар и разкъсвани от изявени резерви, двамата помахаха на дъщеричката си за 'Чао', надявайки се, че всичко с нея щеше да бъде наред. Знаеха, че я оставят на доверен човек, но също така им бе мъчно - все пак не се бяха отделяли за толкова дълго от чедото си още откакто се бяха сдобили с него в приказката на Лили.

Но така бе редно. Трябваше да оставят дъщеря си на сигурно място, за да се впуснат в онова, което им предстоеше.

Излязоха от библиотеката, но едвам преминали през прага ѝ, магически се озоваха пак на онази улица, при колата си и пред светлината, в която бе обляна Мия.

- Е, готови ли сте за тръгване? - попита ги тя.

Споглеждайки се за пореден път, Аврил и Георги си поеха дълбоко въздух. Погледнаха Мия и ѝ кимнаха.

- Добре. Последвайте ме - отвърна им тя и се обърна, тръгвайки напред, като след всяка една следваща нейна стъпка, около нея се образуваше своеобразен като тунел от същата светлина.

Съпрузите все пак щяха да пристъпят в светлината. Без напълно да са разсеяли резервираните чувства в душите си, те бавно тръгнаха след русата жена в тунела. А да стъпят сред сиянието се усети така, сякаш стъпваха по мек облак... по поле от захарен памук, който не можеше да ги нарани по никакъв начин освен да ги залее с хармонична сладост.

След всяка следваща тяхна стъпка, всичко зад гърбовете им изчезваше...

В "Уютно", Фил беше много забързан в това да приготви бързо две рула Стефани за една двойка, която си ги бе поръчала.

-
Междувременно, отстрани и останалите ни познайници от заведението се занимаваха с разни неща.

- Ах, ах, рулце, рулце... направено от вкусничко, сочничко месце! - спонтанно запя Фил на храната в тавата пред себе си, след като току-що беше оформил двете обемни рула.

- Много неща се променят, но някои остават завинаги - като страстта на Фил към месото! - отбеляза с усмивка Дейна.

- Да, да, да... - съгласи се весело Дора, поглеждайки към съпруга си. - Обича го още от деня, в който се запознахме на малкото състезание в центъра с цел... надяждане с различни меса!

- Откъдето имам медал! - похвали се Фил на Чарлз, който единствен в стаята не знаеше историята. - За съжаление сребърен, тъй като един познат ме победи с мъничко, изяждайки няколко секунди преди мен своето последно парченце от печена гъска!

- И второто място не е никак зле! - отбеляза другият мъж.

- Е, да... Второто от... три... - допълни Фил, ухилен.

През тези няколко секунди, в които говореше с Чарлз, Фил бе обърнал погледа си към него и съответно не бе видял какво се случваше в тигана с оформените рула. А случващото се беше крайно обезпокоително - в центъра на всяко едно от тях се бяха образували две кръгли и зловещо изглеждащи... очи.

- Да, да, какви времена бяха тога... - изрече спонтанно готвачът, решил да погледне към храната, която приготвяше, но възспрян да приказва повече, и то от самото ядене, което спонтанно полетя към него и с все сила се размазаха в лицето му.

- Аааа! - извика той и започна да маха каймата от лицето си, която сега му изглеждаше противна, колкото и той да обичаше да си похапва месце.

Но нямаше времето да чисти лицето си дълго, тъй като изведнъж, същите онези зловещи очи се появиха и... в тигана. С огромна сила, той полетя към едрият мъж и се заби отново в лицето му.

- Фил, какво става!?! - изкрещя Дора като се приближи притеснена към него.

Ала в този момент, и тя бе нападната от спонтанно оживял предмет с очи- в нейния случай ставаше въпрос за една от дъските за рязане отстрани.

- Какво ста... - понечи да изрече Дейна, но след миг изпищя, виждайки че към нея се задава друг един подобен оживял предмет, който бе най-опасния от всичките досега - голям кухненски нож...

За щастие ножът не се заби в лицето ѝ. Защо още в мига на нейния писък, отстрани се чу и силен кучешки лай, последван от мигновенната поява на голям голдън ретривър, който от раз скочи нагоре и майсторски захапа ножа още докато той летеше във въздуха. Без да е получило дори и драскотина от това рисковано 'въздушно' захващане, кучето изплю ножа на земята и набързо постави лапата си на него. Откъм острия уред се чу зловещ крясък, при което той... се разтопи под крайника на животното. Последва още един лай на животното, при което то погледна към Дейна, изплези език и започна да върти опашката си.

Ри... Рита... - промълви потресената жена, която току-що се бе разминала буквално със смъртта. - Ти... ти ми спаси живота!

Тя приклепна пред животното и започна да го гали по козината. Около Рита се насъбраха и останалите в помещението - Фил, Трейси, Дора и Чарлз.

- Но... как... - изрече с изумление най-възрастната жена, поглеждайки към разтопените останки от ножа.

Кучето още един път изляя, не спирайки да върти опашката си, но този път... с червени проблясъци в очите си. Само миг по-късно, Рита засия със силна червена светлина, която бързо обгърна и хората около нея. А само след още един също тъй мимолетен миг, всички, заедно със светлината, изчезнаха...

Пътят на Мия, Георги и Аврил по светлинния тунел не бе особено дълъг. Постепенно, с всяка следваща секунда, той започна да се изменя, преливащ се в с нещо по-открито - обаятелно красива

природа, с чисто небе над нея. Изглеждаше като малка частичка от Рая, особено когато на даден етап вече се бе разлистило в пълния си блясък-след като светлинният тунел бе изчезнал, а преходът на тримата герои към това чудно място бе завършил успешно.

Само да се оглеждат на всички страни и да съзерцават идилията като че не стигаше на Аврил и Георги в момента. Свежата полянка, изпълнена както със зелена тревица, така и с многобройни бяло-розови листенца като от разцъфнала роза; сияйните на вид малки, пъстроцветни дръвчета и по-ниските шарени храстчета; ромолящата недалеч оттук рекичка с кристално чисти води - всички те оформяха горичка, очевидно започваща именно от тази точка. Внушителната, едва ли не магична природна обстановка наоколо бе тъй прелестна и сияйна, че души на романтиката като тези на Георги и Аврил просто копнееха да си останат потопени още дълго в цялата тази красота - и да я изучават още и още...

Затова жената от двамата реши да пробва и нещо друго - да докосне тази прелест. Отиде до едно от дръвчетата встрани и помилва бяло-розовите цветчетата на едно негово клонче, които сякаш туко-що се бяха родили след дълга зима, за да донесат допълнителна жизнерадостност на това необятно местенце. Красавицата даже помириша цветчето и така усети тъй благоухания му аромат... Той не бе като от като някое растение, което тя бе срещала до този момент - не че не беше възможно то да съществуваше някъде по Земята.

Привлечен не само от красотата тук, а и от невероятното съчетание на облика приказната му любима с това местенце, Георги отиде при нея, за да я помилва по бузата, докато русите ѝ коси леко се появяваха, докоснати от съвсем лекият, приятен ветрец тук.

- Цял един земен живот човек би търсил такова място... и може би пак не би го намерил ако не е късметлия... - прошепна внезапно Аврил.

- Защото това не е обичайно земно място... - отвърна Георги. - Това е... вълшебство...

И той, и съпругата отнесоха погледите и вниманието си към Мия, която стоеше на няколко крачки встрани и ги наблюдаваше с блага усмивка. Към момента съпрузите Годхънт не съжаляваха, че я бяха последвали, даже напротив - не можеха да се нарадват на мястото,

на което също толкова неземната на вид дама ги бе довела. Но и въпросите в техните души оставаха все така неразрешени, а Мия предварително знаеше какви щяха да са те още преди двамата да ги отправят към нея. Както наясно и какви щяха да бъдат нейните отговори - затова направо се насочи към тези отговори, без да дочака въпросите:

- Намирате се в една от най-зашеметяващите части от Долината на Вечната Хармония. Както вече вероятно установихте, мястото напълно оправдава името си.

Тя си пое дълбоко от съвсем чистия, благоуханен въздух, при което тръгна настрани, по една малка пътечка през обаятелната горичка. Аврил и Георги я последваха.

- Това място е паралелно пространство на Земята. На възраст е на поне едно хилядолетие... Ние, живеещите в него, нямаме данни кога и как е започнало да съществува то... То просто... си е тук от много дълго време... В него са се родили и са израснали и нашите прадеди... В него сме се родили и израснали и ние, настоящите позрели негови представители... В него са се родили, ще продължат да се раждат, израснали са и ще продължат да израстват и нашите деца... може би...

С известна тъга, тя се спря при едно храстче, чиито листа бяха съчетание както от предимно зелен цвят, така и от по-малко застъпените жълт и оранжев. Именно едно жълто-оранжево цветче от храста бе докоснато от нея само след миг.

- Да разбираме ли, че... това райско кътче е застрашена от нещо? - попита Георги, повлиян от последните две думи на Мия. - От... злото на Деймиън ли?

Жената при храста пак погледна към него и съпругата му. Но не им отговори директно, а само им каза:

Вие сами ще разберете много неща по пътя си към... самият Деймиън. Но преди това трябва да продължите да ме следвате. Прекалено много се разсеяхме от красотата на това местенце... Но това на мен си ми е слабост - винаги, когато го обхождам, просто не мога да се откъсна от него. Все пак тук със столетия е живял рода ми, а сега живея и аз... Обичта към това място ми е вродена.

-
- И без на човек да му е вродена такава любов от предишните поколения... пак би могъл да се прехласне от *такава* природна обстановка... - подчерта Аврил, оглеждайки се в захлас.

Напълно съгласна с нея, Мия кимна. После се извърна на другата страна и продължи да върви по пътечката. Двамата влюбени я последваха. Вървейки напред сред неотразимата, вълшебна природа, тримата неусетно стигнаха до нещо като възвишение, от което имаше зашеметяващ изглед към околността пред тях. А тя се състоеше както от още много такива горички и поля, така и от един огромен и величествен бял замък, намиращ се нейде сред тях.

След като няколко секунди бяха впили погледите си в тази картина и най-вече в зданието в нейния център, Георги и Аврил се спогледаха и един друг с леки усмивки и... приятни спомени. Но не за това място, а за едно друго, с подобен изглед, което се намираще на Земята - в Европа, където двамата бяха прекарвали първите двадесет и няколко години от живота си, преди накрая да се преместят в Америка. Ставаше дума за едно възвишение със спускащ се водопад, около него - гора, а пред него- друг величествен замък. И всъщност, още от първите месеци на връзката си, Георги и Аврил бяха започнали да зачитат това кътче за 'тяхното място'.

Двамата можеха още дълго да съзерцават и да се любоват на околността, напомняща им изгледа от въпросното местенце в Стария свят, ако Мия не бе продължила да върви напред, към замъка. Тя все повече усещаше, че тримата не биваше да губят още много време в оглеждане и възхваляване на Долината на Вечната Хармония, колкото и невероятно обаятелна да бе тя. А покрай нея и нейната забързаност, и Аврил и Георги също усещаха това. Все пак, колкото и заплениващо да бе мястото, пред тях стоеше не само то, а и една мисия от изключителна важност, която очевидно вече не търпеше отлагане.

Влюбените съпрузи догониха другата жена, която понастоящем се намираще по-надолу по пътеката. Тримата герои продължиха заедно по пътя към замъка. А щом го стигнаха, Мия просто разтвори магично ръцете си пред огромната му порта и тя се отвори сама. Пристъпиха зад нея.

Атмосферата около тях беше точно като от някой старинен замък, което на съпрузите Годхънт много им допадна, и то не само защото отново им напомняше добри, стари времена.

Заискачвах се по стълбището. Никой друг не се разхождаше наоколо, само многобройни рицари с доспехи бяха застанали неподвижно и съвсем безмълвно до стената, но и за тях бе трудно да се прецени дали въобще бяха живи хора или броните бяха просто експонати.

След доста път, тримата стигнаха и до крайната точка на пътя си - същинския връх на най-високата кула от замъка. Очаквано, накрая Георги и Аврил се усецах по-уморени от Мия, тъй като отдавна не им се бе налагало да катерят толкова етажи, а тя явно го правеше редовно - пък и сияйната магия в излъчването ѝ и изначало самата съкровена връзка на прелестната дама с това място като че правеше придвижването ѝ из него по-леко.

Застанаха пред една дървена порта. Там, Мия ги погледна и каза:

- Ако чувствате прекалена умора, може да си починете, защото това, което ви очаква зад вратата... може също да е доста изтощително.

- Аз не съм чак толкова изтощен - каза Георги, макар и още да си поемаше въздух след катеренето.

- И аз - каза Аврил, опитвайки се да прикрие колко задъхана беше.

Тя и нейният мъж така и не бяха дръзнали да попитат Мия твърде нестандартно звучащия въпрос дали и тя като тях можеше да лети - което щеше да направи изкачването им до тук значително побързо и ясно. Но предположиха, че тя, като по-запозната от тях с всичко случващото се, знаеше какво прави.

- Значи... сте готови да влезете вътре с мен? - попита ги тогава тя, като погледът ѝ пред тях за първи път придоби толкова сериозен вид.

- Абсолютно - без да са съвсем сигурни дали наистина можеха да са подготвени за предстоящото, и двамата отвърнаха едновременно със завидна увереност в тона.

-
Мия кимна и пак се обърна към портата. Също си пое въздух, след което я отвори и пристъпи зад нея, последвана от влюбените.

Помещението, на което се озоваха, на пръв поглед не изглеждаше като необичаен връх на кула на замък - стените бяха кръгови, с четири прозореца на тях.

Но необичайното се намираше в центъра на това инак празно място. Там имаше една неравно кръгла дупка с диаметър около два метра, под която сякаш вилнееше... тайфун. Иронично, но именно тя бе може би

`най-неравното` нещо, което съпрузите Годхънт виждаха откакто бяха доведени в това паралелно пространство.

Надвисвайки над озадачаващия процеп и съзерцавайки с вцепенени погледи същинското торнадо под нея, Георги и Аврил останаха така няколко секунди, сетне премигаха и се спогледаха.

- Бъдете спокойни, няма да пострадате като скочите вътре - обърна се към тях Мия. - Това е началото на пътят, който трябва да минете, за да се изправите пред Деймиън. Моментът за което е назрял - затова и аз самата се чувствам уверена, че няма да сгреша ако ви изпратя в тази посока още тук и сега. Но съм длъжна преди това отново да ви попитам... *вие самите* напълно готови ли сте за предстоящото?

- Няма ли да ни дадеш някакви допълнителни инструкции? - попита Георги.

- Не, съжалявам - поклати глава Мия. - Извинявам се, че вероятно съм поредната напоследък, която само ви говори с недомлъвки, но, както вече ви намекнах - вие сами ще разберете всичко... по пътя си към Деймиън. Така ви е писано. Надявайте се на това, защото аз... няма да ви казвам повече. Е... готови ли сте?

Георги и Аврил се спогледаха, буквално разменяйки си мислите “Готов ли си?”, “Да. А ти?”, “Да”, след които погледнаха към Мия и ѝ кимнаха.

- Добре... Значи ви остава просто... да скочите... Отново ви успокоявам, че няма да пострадате при скока.

Съпрузите Годхънт се спогледаха за един последен път преди следващата си стъпка напред и надолу, междувременно с което и ръцете им се хванаха силно една за друга. Те едновременно се загледаха надолу, към на вид страшния тайфун в процепа. Но не се страхуваха от него - не само заради думите на Мия, а и заради увереността, че когато са заедно, ще успеят да преодолеят всякакви бури, дори и буквални такива... Бяха го доказвали толкова много пъти в миналото... щяха да го докажат и сега... независимо от несигурността на бъдещето... Не му мислиха много повече. Насъбраха сили и... скочиха.

Прогнило дърво. Тежка, подтискаща миризма на прогнило дърво.

Първото, което сетивата на родоначалниците на династията Годхънт доловиха в мига преди и двамата почти едновременно да отворят широко очите си. По логични причини ги бяха затворили по време на сливането си с тайфуна преди секунди, но сега, когато чувстваха, че той бе отминал, вече нямаше причина да не погледнат къде се намираха. Като преди да го сторят, и двамата усетиха и още един факт- че лежаха по гръб на нещо твърдо, каменно. И че се намираха на открито, тъй като духаше хладен вятър.

Придварително осезаемо бе и още едно сетивно усещане, което поначало нямаше общо с мястото, на което той и тя се намираха. А именно - че ръцете им все още се стискаха силно една в друга. Да, това така и не се бе променило - двамата влюбени така и не бяха пуснали ръцете си, дори и сред вихъра на огромния, безпощаден тайфун. И причината за това не бяха просто мускулите на ръцете им, а и нещо много по-дълбоко - силната обич, която ги свързваше и която очевидно дори и в подобно торнадо би могла да е по-ефикасна в събирането на ръцете, телата и душите им дори и от най-стабилните, железни вериги...

Първи очи отвори той, а само миг след него- тя. Почти едновременно, те съзряха тъмните, гъсти облаци на изключително странното небе над тях. То бе странно главно поради една причина - изглеждаше прекалено приближено до мястото, на което двамата лежаха по гръб. Изглеждаше така, сякаш е едва на няколко метра над тях - точно колкото бяха високи и най-големите дървета тук.

Именно техните върхове бяха следващото, което Аврил и Георги видяха, премигвайки и асимилирайки станалото. Заради усещането, че ръката на единия още стискаше тази на другия, двамата инстинктивно обърнаха и лицата си едно към друго и се видяха.

- Стиг... нахме... ли? - промълви с леко пресипнал глас

Аврил.

Георги отново премига, след което бавно се надигна, чак сега пускайки бавно ръката на съпругата си. Тя самата не се поколеба веднага стори същото. Седейки на едно място, двамата се огледаха и още по-добре видяха обстановката около себе си.

- Май... стигнахме - отговори мъжът, оглеждайки се с широко отворени очи.

Причината изражението му, а също и това на любимата му, да бъдат такива бе съвсем обяснима - заобикалящият ги свят изглеждаше коренно по-различен и крайно контрастен на прекрасната Долина на Вечната Хармония. Това бе един мрачен свят. Със зловещо, ниско небе, множество полупрогнили и тъмни дървета, придружени и от подобни храсти... А на всичкото отгоре и студеният вятър, който макар и не сред най-силните, допълваше неприятната атмосфера.

Влюбените Годхънт не знаеха колко подходящо бе и името, с което това място бе известно още от митовете и легендите за него - Гората Мрачна.

Осъзнавайки все пак, че се намираха на малко, открито пространство насред злокобен лес, Георги и Аврил най-накрая решиха да обърнат внимание и на местенцето, на което до преди секунди бяха лежали, а понастоящем седяха. Не им отне много време, за да схванат, че това бе една каменна плоча (като каквато я усещаха още преди да отворят очите си) с разни издълбани знаци по нея. Беше светла и кръгла.

За да могат да видят знаците в цялостност, макар и някои струни от душите им вече да се досещаха какво гласяха те, Аврил и Георги решиха да се изправят. Най-напред го стори той, подавайки ѝ ръка и на нея. Отстъпиха няколко крачки назад, за да могат да съзрат цялата плоча. И все пак останаха развълнувани като категорично разбраха, че и преди бяха виждали тези знаци или част от тях - на един меч и на едно поле насред друга гора. Бяха и чели за тях в една книга... - “Любовта ни...” - прошепна Георги.

- “...ще е жива вечно” - довърши Аврил.

Изрекоха това на земния си език, въпреки че думите на плочата бяха написани на древния такъв, наречен гривонски в книгата на Избягалият с едноименното заглавие “Любовта ни ще е жива вечно”.

- Значи историята от книгата наистина е навързана по някакъв начин с Деймиън- категорично констатира Аврил, за която и без това досега нямаше голямо съмнение в този факт. - Също както и онова двулично изчадие, което нападна Дейна в “Уютно” и не на последно място - онези зловещи същества на Хелюин...

- Предполагам, че и мъжът, от когото спасихме Рита не е поназад от всички тези неща, също както и тефтерът на Лили... - каза Георги.- А може би и... русалът, който нападна Трейси...

- Всичките шантавости, на които се сблъскахме на островът, са обвързани... с тези думи... “Любовта ни ще е жива вечно”. Но... защо? И... как?

- Уместни въпроси, на които никоой до сега не ни даде пълноценен отговор, разчитайки... че ние сами ще ги открием по пътя, по който някои ни подбутват - отговори Георги, при което се загледа на едно определено място от плочата. - Я виж това... Прикрито е от страничните треви, но се вижда...

Той приклепна вдясно на големият надпис, където имаше една съвсем малка вдлъбнатинка във форма на петоъгълник. И Аврил застана на нея. За няколко секунди, двамата потънаха в размишления, чрез които се опитаха да схванат какво общо имаше тази вдлъбнатинка с останалото по плочата. Изведнъж... изражението на Аврил се смени рязко.

- Кутийката! - извика в този момент тя.

- Кутийката! Музикалната кутийка! - възкликна почти паралелно с нея Георги, досетил се за същото като жена си.

Той бързо бръкна в джоба на панталона си, където от край време държеше малкият, мелодичен предмет, връчен им от Сократ. С Аврил погледнаха големината и формата ѝ и веднага ги сравниха с тези на вдлъбнатината отстрани.

- Пасват си! - отбеляза Георги.

- И ти ли като мен смяташ, че... кутийката е нещо като... ключ? - попита го Аврил с очевидно вълнение от евентуалното си разкритие.

- Има само един начин да разберем - отвърна той и понечи да положи музикалната кутийка във вдлъбнатинката.

Но тогава... внезапно бе възспрян от две лапи с остри нокти, които се забиха в раменете му и го издърпаха назад. Кутийката изхвърча във въздуха и се претъркули настрани.

Изревайки от болка, Георги пожела да се обърне, за да види нападателя си, но той му пречеше, защото въпросният наново скочи върху му. Аврил обаче можеше да съзре, макар и бегло, сред сенките от

дърветата, този безмилостен враг. Но колкото и ужасяващ да беше той, тя не му мисли дълго - с всичка сила запрати по него един от вълшебните си лъчове, за да спаси съпруга си. Щом го поразиха, създанието с острите нокти изцвили с все сила, след което обърна злокобния си поглед към Аврил. И тогава, когато се доближи към нея, тя вече го съзря в пълноценният му блясък.

Наподобяваше върколак- космат, с опашка и големи лапи с остри нокти на тях. Единствените черти, които го различаваха от един класически индивид от типичните легенди за върколаци бе третото око на лицето му, както и допълнителните две лапи, излизачи от корема му.

С чудовищен рев, съществото от раз се нахвърли върху Аврил, но тя пак реагира бързо - уцели го с още един лъч, този път в главата. Съществото се просна настрана, но се изправи, защото не се бе отказало...

Но в този момент се чу познат на Георги и Аврил проницателен звук. Беше пицнене от едно доста високо друго същество, с чийто вид двамата влюбени се бяха срещали и преди - в нощта на тазгодишния Хелоуин. Наподобяващо растение, но доста зловещо растение с остри нокти и зъби, то потроши и стъпка няколко от полупрогнилите дървета и храсти наоколо, проправяйки си пътя право към каменната плоча. Не се минаха и пет секунди преди и от други страни да се чуят крясъци, подобни на неговото, и Георги и Аврил с ужас да видят, че път към тях си проправят още три такива растения. Съпрузите мигновено си припомниха също така, че тези същества бяха опасни не само заради зъбите, ноктите и здравата си хватка, ами и заради разяждащата слюнка, която плюеа срещу противниците си - затова знаеха, че трябваше на всяка цена да ги избегнат.

Именно няколко такива слюнки започнаха да се леят към тях само след секунди. Колкото и подготвена да се опитваше да бъде Аврил, една от тях леко опърли левият ѝ крак при глезена, заради което тя изкрещя силно и се преви на земята. Това бе и удобният момент за другото ужасяващо същество - странният, кръвожаден върколак - да се пробва да си отмъсти за двата нейни лъчеви удара преди малко. С ужасяващ рев, то се нахвърли върху жената и яростно заби ноктите си в гърба ѝ, повалявайки и нея на земята.

- Назад, псе такава! - въздигна се изведнъж Георги, който на свой ред започна да запраща мощни лъчове към косматото създание, за да защити любимата си.

Имаше ефект - съществото бързо излезе от строя отново, претъркувайки се настрани по плочата и строполявайки се в тревата. Георги се възползва от моментите на негово отсъствие от 'ринга', за да скочи към жена си и да ѝ помогне да стане. Ала точно в този момент, неговата лява ръка бе опърлена от ужасната слюнка на едно от вече пристигналите дотук злокобни растения.

Но не беше само това - с ръката си, едно от тези създания хвана мъжа и го вдигна във въздуха. Един от партньорите му се опита да хване и Аврил, но тя съумя да отскочи навреме настрани, преминавайки ловко между две от слюнките, идващи от същите тези същества.

Тъкмо тогава наново се надигна и подобното на върколак същество, готово за новия си удар към жената. Ала веднага щом понечи да скочи към нея, то самото спонтанно бе поразено тежко от поредната слюнка на едно от растенията встрани. Изгаряйки част от козината на гърба на съществото с шест лапи, то го накара да извие от болка, след което и да погледне озъбено точно към онова изчадие, от което бе дошла слюнката.

Враговете на Аврил и Георги ненадейно станаха врагове и помежду си. Яростно, странният върколак се нахвърли към ствола на въпросното растение и с всичка сила заби нокти и зъби в него. Съществото изпищя и започна да се мята насам-натам в опита си да свали от себе си звярът. Междувременно, намиращ се в лапите на едно от другите растения, Георги успя да измъкне едната си ръка от здравата му хватка, и да запрати към лицето му огнено кълбо. Аврил пък запрати един от светлинните си лъчове към ствола му. Поразено от неистова болка на цели две места, растението отхлаби хватката си, при което мъжът се измъкна от нея, политайки във въздуха. А съществото - то залитна настрани и тежко се строполи сред храстите. Победено.

Точно тогава и Аврил полетя нагоре, считайки, че оттам щеше да е много по-удобно с мъжа ѝ да се справят и с останалите чудовищни създания. Веднага се захванаха с две от тях - онези, които не се занимаваха с върколака. С лъحوвете и огнените си кълба, Георги и Аврил, също като в първата си среща с такива на острова, а и като битката от

преди секунди, бързо успяха да повалят и тях на земята, този път избягвайки успешно всяка една от слюнките им.

През това време, косматият звяр също разгроми растениевидното изчадие, с което от своя страна се бе захванал. Но с писъкът на победеното същество, този вид проникателни звуци не приключиха. Отстрани се чуваха още такива - кои по-наблизо, кои понадалеч. А лелящите във въздуха Георги и Аврил успяха да видят, че от всички страни се задаваха издаващите тези звуци същества - още и още растения от вида на туко-що победените четири. Някои идваха сами, а други - на таласи.

- Стават прекалено много! - изкрещя Аврил. - Трябва бързо да измислим нещо друго, защото ще ни е трудно да се изправим срещу всичките наведнъж!

Георги погледна надолу. Погледът му се заби в малката музикална кутийка, която още лежеше на каменната плоча.

- Време е за максимална скорост! - извика той, поглеждайки към любимата му и препращайки ѝ една мисъл - "Кутийката!".

Жената мигновено кимна, след което последва, може би, едно от наистина най-скоростните действия в живота на мъжа ѝ. Докато тя замерваше с лъчове и огнени кълба някои от най-близките нови растения, а и върколака, Георги с всичка сила полетя надолу. От раз грабна кутийката, паднала на земята. Избягвайки първите слюнки от новите растения, а също така и пореден опит за нападение от косматият звяр, мъжът отведнъж пак се озова при вдлъбнатия петогълник на плочата - а там той не се поколеба да бъде дори още по-бърз. Рязко пхна малкият предмет право във вдлъбнатото пространство, с налудничавата, но същевременно и основателна надежда, че тя можеше да им помогне някак.

И тя наистина помогна. Веднъж напаснала се с малката дупка, музикалната кутийка се отвори рязко и от нея излязоха няколко лъча силна светлина, допълнени и от... мощна мелодия.

Светлината в това мрачно място явно никак не понасяше на чудовищните същества наоколо. Като подпалени, всичките зли растения, както и косматия звяр, започнаха да реват и пищят, мятайки се хаотично насам-натам и бягайки на всякакви страни. Същевременно с това, Аврил набързо кацна на плочата, точно до съпруга си. А самата плоча постепенно се озари цялата със светлина - първо по облите краища, а после и по всяко едно ъгълче от надписа на гривонски.

Накрая, това ярко сияние стана тъй ослепително, че Георги и Аврил затвориха очите си, защото тя просто ги заслепяваше и тях. Така, те не видяха, но усетиха, това което се случи в последствие - голямата плоча постепенно започна да се мести бавно, тежко, но сигурно. Единият ѝ объл край тръгна да се завърта надолу, задълбавайки се в пръстта, а другият - нагоре, излизайки във въздуха. Получи се процес на преобръщане - подобно на монета, завъртяна между палец и показалец, така и кръглата плоча се преобърна цялостно. И така, само за секунди, онази страна на плочата, която досега се намираще отгоре, вече беше отдолу, и обратното - онази отдолу вече беше отгоре. Или ако пак вземем примера с монетите - досега `ези` гледаше към небето, а сега същото правеше `тура`.

По време на целия този процес, краката на Аврил и Георги бяха като залепени за онова място на плочата, на което се намираха. Това спомогна двамата да не се строполят настрани по време на зрелищното ѝ преобръщане.

Как залепените за плочата съпрузи Годхънт останаха цели и невредими, въпреки че навлязоха в земята? Отговорът бе лесен и дори очевиден като за едни приключенци, попадали на толкова много удивителни неща сред световите и оцелявали след опасните от тях - вълшебство! Вълшебство, предизвикано от съчетанието на каменната плоча и музикалната кутийка. Вълшебство, чрез което Георги и Аврил, преминаха в едно друго поредно пространство по пътя на мисията си - това под земята. А то не се състоеше от пръст. Нито пък на мъжът и жената им се наложи да се движат с главата надолу в него, защото след магическата смяна на перспективата, те отново се намираха стъпили върху равната повърхност на плочата, намираща се под тях.

Първото, което двамата видяха щом се преобърнаха и светлината изчезна, бе само едно стълбище пред тях, обградено единствено от тъмнина. Все още запъхтяни от случилото се преди завъртането на плочата, двамата започнаха да си поемат дълбоко въздух.

- Не знам какво стана, но... май се спасихме! - бяха първите думи на Георги на това място.

- Кутийката наистина ни помогна - изрече Аврил, приклеквайки настрани, към мястото, на което беше малкият музикален предмет, която сега вече не светеше.

На риск, тя го извади от вдлъбнатото петоъгълно пространство, в което беше пхнато. За радост, но и за известно притеснение на Георги и Аврил, това не накара плочата да започне да се връща в предишното си състояние, но също така изключи и възможността тази кутийка да им помогне да се върнат в онова пространство над земята. Не че желяха да го правят и пак да отиват при онези демонични създания, но все пак именно там, горе, беше мястото, на което ги бе пратила Мия и вероятно от там тя някак можеше отново да ги повлече към себе си. Докато тук... тук беше много по-различно.

Но Георги и Аврил усещаха, че това беше пътя им. И сякаш бяха подготвени за всякакви работи по този път напред, към края на това свое приключение в името на доброто. Затова, те не му мислиха много повече преди да тръгнат да вървят и нагоре, по стълбището, като преди това, разбира се, мъжът не се поколеба да разкъса горнището си, за да може с плата от дрехата той и любимата му да превържат онези части от телата си, засегнати от растенията и косматият звяр.

Близко десетина минути, двамата бавно и внимателно крачеха нагоре - стъпало по стъпало. Не се опасяваха, че можеше да залитнат и да паднат навеки в тъмнината встрани на стълбището - все пак силите им да летят можеха да ги предпазят от нещо такова. Но въпреки това гледаха да са внимателни, защото нищо не можеше да бъде сигурно в този тъй шантав подземен свят.

Тъй или иначе, скоро вече не им се налагаше да са толкова внимателни, защото постепенно, стълбището се превърна в равен и криволичещ коридор, който поне си имаше своите каменни стени отстрани. На самите стени лека-полека започнаха да се появяват както малки, запалени факли, така и... много знаци. И то на език, който не бе непознат на Аврил и Георги, и то не само защото вече изключително добре знаеха думите “Любовта ни ще е жива вечно” на него.

Те бързо познаха, че това беше гривонски - първо, защото им се струваше логично в това свое приключение постоянно да се натъкват именно на него; второ, защото на края на самата книга “Любовта ни ще е жива вечно” имаше поместена както гривонската азбука, така и нещо като мини речник с някои думи на този език. Тези работи, двамата съпрузи неведнъж бяха разглеждали с известното желание да ги опознаят, което не изглеждаше и особено трудно - той и тя даже бяха осъзнали, че

гривонския е един от най-лесните езици, на които човек би могъл да научи това-онова. Но също така и един от най-непознатите и необичайните за повечето хора на Земята.

С интерес, Георги и Аврил започнаха да разглеждат внимателно знаци и да се опитват да разберат написаното. Не се оказа нито много трудно, нито много лесно.

И все пак, само за няколко минути, основното от написаното на първия един ред от изписаната история беше общо взето разбрано от двамата - за което, разбира се, съпрузите, си бяха помагали взаимно и чрез размяне на думи и мисли, и съответно познания.

Първият ред естествено ги накара да се вглъбят и да продължат да четат още - историята, която той излагаше, нямаше как да не им се стори крайно интересна. И така, за около половин час, всичко на стената бе изчетено и горе-долу разбрано от двамата.

А с асимилирането му, Георги и Аврил схванаха много неща, които, съчетавайки се с други разкрития и случки, а и с голямата досетливост на съпрузите, постепенно ги насочиха към това още елементи от неразгадания досега пъзел постепенно да започнат да си идват на мястото в съзнанията им. Гледащи се взаимно и разменящи си мисли, за по-бързо, той и тя накрая осъзнаха, че отговорите на повечето въпросите, които до този момент бяха останали недоизяснени пред тях, сега вече се въртяха в умовете им, подкрепени оттук-оттам с някои техни собствени, непотвърдени, но логични теории.

Мия се бе оказала права, че те ще разберат много отговори. И Доротея имаше основанията си да вярва, че тяхното изправяне срещу Деймиън предстои. Всичко се заформяше изключително добре - толкова добре, че за някои неща героите дори се почувстваха нелепо, че не се бяха досетили по-рано.

Оставаше... финалната част. Изправянето срещу Деймиън.

Но и за нея, Георги и Аврил получиха отговор чрез написаното на стената, последните няколко слова от които бяха 'И сега той е тук, вечно замислен и вечно страдащ... в своята мрачна зала, на своя мрачен и самотен трон... '. Разбира се, както и при предходните думи, влюбените не бяха разбрали всеки един символ от изречението, но пък бяха схванали достатъчно, за да са сигурни, че вече бяха близо до *залата*.

Преценката им (и по-скоро изводът прочетеното) се оказа безпогрешна и този път - продължавайки само няколко метра понадолу по криволичещия коридор, двамата стигнаха до голяма, дървена порта с две крила, с по една голяма факла встрани на всяко. Да, това очевидно бе залата от писанията.

Споглеждайки се отново, Георги и Аврил се подготвиха за това, което щеше да последва. Поеха си въздух и... сториха каквото трябваше. Всеки от тях бутна по едно крило на тежката порта и така, тя бавно се отвори навътре.

До голяма степен очакващи това, което очите им ще съзрат, Георги и Аврил пристъпиха в голямата и потискащо притъмнена зала. Беше почти като това да вървят сред пълен мрак... За известна радост, в залата нямаше нещо, в което да могат да се препънат - единствено паяжини тук-там, както и паяци и разни други дребни създания...

Тези неща... и един трон. Със проснал се някак немощно на него човек, потънал почти напълно в мрака. Същите трон и човек, за които се говореше и в надписа на стената...

- Защо нарушавате покоя ми!? - грубият, мъжки глас на този от трона, чието лице не се виждаше особено добре заради тъмнината, отекна из залата. - И как въобще стигнахте дотук, нещастници!?

В гнева си, той се изправи. Ала нито думите му, нито рязкото му движение, уловено от тях въпреки тъмнината, успяха да стреснат или притеснят Аврил и Георги. Не, макар и вече намиращ се на живо пред тях, той вече не притежаваше тази власт над жената и мъжа - нито пък я притежаваха някое от многото ужасяващи и не толкова ужасяващи чудатости, породени от неговия мрак. Двамата даже си размениха една бърза мисъл, след която с двете си ръце изстреляха по едно малко огнено кълбо, чрез което запалиха две от загасените досега бегло виждащи се факли от двете страни на трона.

Поглеждайки към огнената светлина, която озари залата, изправеният мъж при трона се намръщи още повече. Впи своя син, яростен поглед в двамата дръзки човека, които зачиташе за абсолютни натрапници. Чак тогава Георги и Аврил го обозряха пълноценно - освен сини очи, той имаше къса тъмна коса, гъсти вежди и набола брада. Беше строен, облечен като крал, но без корона на главата. Изглеждаше си като

един напълно нормален човек, за разлика от изродските същества, с които Георги и Аврил се бяха сблъскали преди малко.

- Как си позволявате... - изрече през зъби той. - Имате късмет, че моят единствен стража не е тук сега, защото иначе щеше да ви направи на кайма! Но и аз ще го сторя ако не се махнете от двореца ми ВЕДНАГА!

- Не, няма да си тръгнем - изрече сериозно Георги, втренчил присвития си поглед право в неговия. - Защото е време всичко това да спре. Този живот, който живееш... Това душевно страдание, на което се подлагаш тук, докато светът около теб става все по-мрачен и това започва да навлиза и в други светове... Някои неща трябва да бъдат прекратени възможно най-скоро, Деймиън...

- Как ме нарече? - изрече мъжът, присвивайки очите си. - Ах ти, нещастен плебей такъв... не стига, че с метресата си нахлуваш в покоите ми и се опитваш да ме караш да вниквам в разни твои убеждения, ами дори не се обръщаш към мен с нужното уважение и с истинското ми име... Говориш ми така сякаш съм някои равнопоставен на теб, а не съм големият крал на областта Канън на име...

- ...Онтарио - сам изрече името му Георги, процепвайки сякаш и въздуха с тази дума, която и той, и съпругата му нямаха търпение да изрекат очи в очи с този мъж. - Не се заблуждавай, че не съм запознат и с истинското ти име. Преди малко просто използвах онова, което някои твои познати използват за теб, за да прикрият хитро истинската ти същност. Но знам и истинското. И не съм единственият, който го знае-благодарение на книгата на... твоят брат... "Любовта ни ще е жива вечно"... много хора по Земята вече са чували и даже харесват теб и... любовта, която нявга сте споделяли с Джеймена.

Цялото тяло на Онтарио потръпна, когато Георги изрече женското име. Мъжът на трона се опита да запази суровото си изражение, но в него вече се виждаха и проблясъци на други чувства, много по-различни от грубите, сериозните. И все пак, това не бе достатъчно, за да промени държанието му - пролича се и по думите, които и без това щеше да изрече:

- Ах, тази книга... Как е могъл моят глупав брат да я напише, за да знаят и нахални говеда като теб за тези... за тези тъй съкровени спомени от един мой отминал живот!

- Отминал... но не завинаги - каза Аврил. - Затова брат ти е написал книгата и я е показал пред света - това е било част от плана му, чрез който някой ден... онзи твой живот *да се завърне*. Плана на него... на любимата ти... и на още някой...

- Сега пък какви ги дрънкате, идиоти!?! - извика Деймиън. - Какъв план!?

- В историята, с която ти, Онтарио, си наясно, има някои дупки, за които не си информиран - каза Аврил. - Откъснал се от всичко и всеки, които обичаш и от които си обичан... потънал в забвението на собствената си доброволна самота... ти си пропуснал много... толкова много...

- Но ние с жена ми постепенно навъзрахме почти всичко - и макар и все още не абсолютно всеки детайл да ни е съвсем ясен... ние вече имаме увереността, че сега няма да те запознаем с някакви кухи лъжи, ами с чистата истина. До това наше познание се стигна благодарение именно на добре оформения план на любимата ти Джеймена, на брат ти Филип... и на още един техен помощник... План, в който и ние двамата участваме като... избраните чрез аурата на свръхестествената си любов да спомогнат края на един дълъг и тежък за мнозина... период на мрачна усамотеност, допускаща злото да залива световете...

Този път, Онтарио замълча. Гледайки мъжът и жената с присвит поглед, изпълнен със съмнение, но и с известен интерес, той отново се настани на трона си и вдигна единия крак върху другия. Изглеждаше готов да разбере за какво точно му говореха те.

- Вие с Джеймена сте имали прекрасна любов, Онтарио - изрече тогава Аврил, пристъпвайки към трона, бивайки плътно последвана от съпруга си. - Ние с моя любим Георги знаем какво е да си истински влюбен - от сърце и от душа, с готовността да изпиташ всичко найкрасиво и шеметно в любовта, щом усещаш, че тя е... Единствената. А и не само ние... а и още толкова други предопределени един за друг хора из световете... и не само хора...

Докато тя изричаше тези думи, Онтарио я гледеше мълчаливо, с известен трепет.

- Но както и вие с Джеймена, така и ние с моята любима Аврил сме се изправяли пред трудности в общото си минало - продължи вместо нея Георги, хващайки трепетно ръката ѝ. - Някои от тях са били

тъй ужасни, че не сме очаквали да се справим. Имало е моменти, в които просто не сме виждали как въобще е възможно да оцелеем. Но сме оцелявали. И ето ни тук - много по-стари, отколкото изглеждаме на външен вид... и още заедно, благодарение както на безсмъртието си, така и на... взаимната си обич... На истинската ни, непоклатима любов, която винаги ни е подкрепяла по един или по друг начин, за да можем накрая все пак да стигаме до състояния като това, в което да сме стабилни... и да се опитваме да стабилизираме и други, в които виждаме потенциал, въпреки студенината, на пръв поглед унищожила посевите на вечните чувства. Други - като теб и Джеймена.

- Какво знаете вие!?! - извика Онтарио, удрайки с юмрук по трона. - Прочели сте някаква си книжка! Но не сте били там... Не бяхте там, когато...

Нещо го възпря да продължи думите си. Не бе само горчивината, заседнала като буца на гърлото му и като сълзи, които той не си позволяваше да потекат от очите му... Имаше и друга пречка - и Георги и Аврил веднага се досетиха какво беше то.

- Знаем, че не можеш да говориш много по тази история... заради проклятието, направено от баща ти - каза Аврил.- Не можеш да говориш по нея... поне докато душата ти не започне да омеква... и докато всичко не си дойде на мястото, както и баща ти е искал навремето, но ти и Джеймена не сте му съдействали.

Онтарио само я гледаше намръщено, но пак не говореше. Слушаше.

- Но сега... е времето нещата да станат различни - рече Георги. - Време е ти и любимата ти да се помирите. Защото това е, което всъщност винаги сте искали вътрешно в себе си, но... не сте си го признавали. От инат, от гордост или от нещо друго, като например една от онези заслепяващи страни на самата любов - това вече не мога да кажа, защото само вие познавате чувствата си най-добре. И затова само вие можете да го промените нещата, никой друг.

- Предполагам, че в момента не вярваш много на думите ни, особено на тези за Джеймена, която въпреки факта, че ти е любима, ти се струва и много черна от край време... Но както казах - дойде времето нещата да станат различни. Дойде времето вие двамата... да направите

онова, за което вътрешно копнеете от доста време... и заради което, всъщност, Джеймена е сторила някои работи... в съюз с брат ти...

С очевиден интерес, Онтарио понадигна главата си, която до този момент бе държал леко настрана. Гледаше към двамата съпрузи, слушаше ги и се опитваше да схване за какво му говореха те.

- Да започнем от събитията след края на историята помежду ви, описана в “Любовта ни ще е жива вечно” - книгата на брат ти Филип - предложи Аврил. - След онзи момент, в който ти и Джеймена... сте застанали един срещу друг, а около вас е бушувала войната, която вие сте предизвикали с раздялата си... Били са тежки моменти... А след тях, когато войната е продължила още няколко дена, се е наложило да се предприемат крути мерки. Това са настоявали жителите на... Долината на Вечната Хармония... или както брат ти, за известна сигурност, я е наричал в книгата си- Паралелният Рай. Но независимо дали с име Паралелен Рай или пък Долина на Вечната Хармония... това си е бил вашият роден дом с Джеймена. Мястото, на което сте се запознали още от малки, когато родителите ви - кралете на двете главни местности в Долината - са поддържали мирна дружба и си идвали взаимно на гости по замъците. По тези земи постепенно е възникнала и прекрасната ви любов... С времето вие сте порастнали и така постепенно сте осъзнали, че изпитвате един към друг нещо повече от приятелски чувства... Че изпитвате... любов... Едно от най-великите неща, които Вселената може да роди - истинска, чиста любов... Заради нея, вие сте започнали да се виждате все по-често. Накрая сте обявили и на близките си, че се обичате и искате да се ожените и това ги е направило безкрайно щастливи. До моментът... в който сте се разделили... и това е довело приятелските ви семейства до война... И пак се връщаме към онази сцена. Денят на вашият необратим на пръв поглед разрыв, когато жителите на Долината са поискали мирно решение на проблема - такова, чрез което приказният ви свят, дал толкова много и на теб и Джеймена, да не бъде разрушен заради тежка война - и са го получили. Но като много други мирни решения... и това е искало своите жертви...

Петдесет и шест години по-рано

- Значи такава е решението? - изрече възрастен мъж с прошарени коса и брада, който сега бе единственият изправил се при познатата ни голяма, кръгла маса в онзи замък в Долината на Вечната Хармония.

Около него имаше още няколко души, двама от които вече са ни познати - Онтарио и Мия. Освен тях и брадатия тук присъстваха още четирима човека - две жени и двама мъже. Едната дама бе повъзрастна, с тъмни очи и вързана, черна коса. По-младата пък бе много красива, синеока, със спуснати кестеняви коси.

Положението с възрастта бе горе-долу подобно и при другите двама неописани мъже в залата - с бяла коса и тъмни очи със сенки под тях, по-възрастният изглеждаше така, сякаш можеше да бъде баща на по-младия - и всъщност беше. А по-младия - той бе тъмнокос, с кафеникави очи и все още детинско излъчване. Но се виждаше, че вече не бе дете, нито пък юноша.

- Да... такава е решението... - отвърна най-възрастната жена в залата, поглеждайки с известна тъга към по-младата, тъмнокоса дама.

- А ти, Борис... на какво мнение си? И твоята дума е важна - обърна се изправилият се брадат мъж към другият по-възрастен, като него.

Въпросният Борис беше много намръщен. С този свой поглед, той погледна първо мъжът, който му задаваше въпроса, а после и Онтарио, преди да промърмори:

- Такова е решението...

- Значи... това е... - каза брадатият, след което с въздишка погледна към Онтарио и младата жена с кестенявите коси. - Онтарио, Джеймена... изправете се, моля ви.

Те го послушаха- примирено станаха от местата си, свели глави надолу.

- Изключително ми е тъжно, че трябва да обявя това, но... както вие се убедихте в последните минути на тягостно обсъждане на проблема, породен от вас, ние, най-възрастните в тази стая, като ваши родители и крале на двете области в Долината на Вечната Хармония... взехме решението, което жителите от тези местности очакваха с

нетърпение в последните дни... Решение, от което зависи запазването на хармонията в долината с такова име... Заради войната, до която вие и вашите неразумни решения докарахте тази Долина... вие трябва да бъдете наказани. И ние решихме наказанието ви да бъде... да си тръгнете оттук. Да напуснете завинаги този свят... и да отидете да живеете на Земята, с тамошните проблеми, с тамошната липса на каквато и да е хармония на много места...

Изглеждащи все така примирени, изправили се Онтарио и Джеймена бавно обърнаха погледите си един към друг, но бързо ги извърнаха, може би заради болката, която изпитваха докато се гледаха след всичко случило се напоследък.

А правият, брадат мъж въздъхна, след което изрече: -
Отсега нататък, вие двамата не сте преки наследници на двата трона в двете местности на Долината. Мия, Филип, моля, изправете се.

Мия и другият млад мъж послушно сториха това, за което бяха помолени.

- Мия, дъще... - продължи брадацият мъж. - Сестра ти Джеймена ще бъде прокудена от кралството и ти, като единствена друга наследница освен нея... някой ден ще станеш не само господарка на този замък, а и кралица на Мейбил - нашата прекрасна част от Долината на Вечната Хармония. На другата част, Кангън... крал и господар ще бъдеш ти, Филип, след като брат ти Онтарио също напусне Долината... Съгласни ли сте с това тази бъдеща голяма отговорност да бъде пренесена върху вас, след като по-големите от вас Джеймена и Онтарио няма да имат шанса да я поемат след време?

С въздишка и тъга, Мия погледна към сестра си Джеймена. И, макар и очевидно да нямаше голямо желание да го прави, тя все пак отвърна:

- Да...

Филип също погледна към брат си Онтарио, но с далеч понепримирим поглед - може би най-непримиримия от всичките в залата. Именно това непримирение породило и неговата реакция, която донякъде изненада всички:

- Не! Аз не съм съгласен!

Зяпнали го безмълвно, останалите започнаха да премигват и да клатят главите си. Но преди някой от тях да е казал нещо, Филип първи изрече:

- Аз съм по-малкият брат, а Онтарио е по-големият. И той не е виновен за нищо, освен за това, че в момента е прекалено глупав и позволява нещата да отидат в погрешна посока... - Приближавайки се към брат си, той му каза: - Хайде, братко, зарежи ината си, честта си или там каквото е... и се събери с тази жена, с която ви събира една тъй огромна любов! Това ще разреши проблема ни по един много по-хубав начин!

Поглеждайки към Джеймена, Онтарио преглътна с тежина, но и с увереността за нещо, която след миг го накара с горчивина да изрече:

- Не, Филип. Аз вече не обичам тази жена. Ние... се разделихме и то категорично.

Поклащайки главата си недоволно, Филип се обърна и към Джеймена:

- Ами ти, Джеймена? Няма ли да влееш малко разум в акъла на брат ми като му покажеш, че любовта ви още не е умряла? Като... поне ти пожелаеш вие да се съберете отново?

Примигвайки и преглъщайки многократно, Джеймена отвърна:

- Съжалявам, Филип...

- Да му се не види, вие се обичате! - извика тогава братът на Онтарио. - Не може ли това да победи всичко останало!?

- Филип, с цялото ми уважение смятам, че е време да замълчиш - обърна се към него брадатият мъж, оказал се баща на Джеймена и Мия. - Решението на нас, кралете и кралицата на Долината на Вечната Хармония... беше взето... Джеймена и Онтарио си заминават оттук възможно най-скоро.

- Не можете да го сторите без и аз да съм съгласен! - извика Филип.

- Тъжно ще ни бъде да пренебрегнем желанието ти, но... ще ни се наложи, съжалявам - каза брадатият.

- А не може ли... да променим малко нещата... - изрече внезапно Филип, в чието съзнание започна да се върти идея.

- *Имаш ли нещо в предвид? - попита жената с вързаната коса- майката на Джеймена и Мия.*

Връщайки се при своето място, Филип не седна, а само се приведе напред и опря ръцете си на масата. Пое си дълбоко въздух и изрече:

- *Искам да заменя брат си. Аз, а не той, да напусна Долината с Джеймена.*

- *Какво? - извикаха всички в залата, едновременно.*

- *Имам правото да пожелая поне това щом вие не искате дори и да чуете желанието ми да не прокуждате и двамата - рече Филип.- Нека аз получа наказанието на брат си, а той, като истински първороден наследник... след време да стане крал на областта Канън...*

- *Но... братко... защо? - извика Онтарио. - Защо искаш да ме смениш?*

- *Защото вярвам, че още има надежда - отвърна Филип и погледна любимата на брат си. - Преди малко, когато се обърнах към теб, Джеймена... само от погледа ти видях, че ти си много по-лесна за разубеждаване от брат ми. Оставайки с теб на мястото, където аз и ти ще бъдем прокудени... аз ще успея да отворя очите поне на теб. А с това... работата ще е наполовина свършена.*

Докато той изричаше словата си, Джеймена го гледаше притеснена и мълчалива. Не съумя да каже нищо- беше много объркана.

- *Е... поне това мое желание ще бъде ли уважено? - обърна се тогава Филип към двамата крале и кралицата. - Онтарио и Джеймена няма да са заедно в едно пространство и повече няма да провокират конфликтите в Долината. Но надежда за тях... още ще има, отколкото да живеят в заточение на един и същи свят, но да са отчуждени...*

- *Аз не съм съгласен да поемам наказанието на брат си, Филип... - обърна се към него баща му- белокосият мъж без брада. - А ти, Онтарио, няма ли да се засрамиш! Заради твоят инат брат ти иска да отиде на едно коренно непознато нему място като Земята! Той иска да заеме твоего място на изгнаник, само защото ти и Джеймена... не искате и не искате да преглътнете глупавата си гордост и да се помирите!*

Онтарио не каза нищо, само преглътна тежко и сведе главата си надолу, като засрамен. Той също бе много объркан.

- Татко... ясно е, че сега няма да успееш да промениш положението при тези двамата - обърна се Филип към баща си, отивайки при него, за да положи ръката си на рамото му. - Но ме остави аз да спомогна това да се случи... макар и по трудния начин. Това е, което наистина желая. Наистина..

Тримата най-възрастни в залата се спогледаха и за няколко секунди сякаш успяха да се разберат само с погледи и въздишки. Въпреки крайното недоволство на бащата на Филип и Онтарио, новото решение след секунди бе изречено от другия, изправилия се крал:

- Добре тогава. Ти, Филип, отиваш на Земята с Джеймена. Когато си му дойде времето, Мия ще стане кралица на областта Мейбил, а Онтарио... той в крайна сметка ще управлява областта Канън. Това е! Решено!

- И така, брат ти и любимата ти са били обречени да напуснат Долината... - в настоящето Георги се обърна към седящия на самотния си трон Онтарио.- Ти не си могъл да направиш нищо - и това само по себе си е било един вид наказание задето с Джеймена сте предизвикали война. Така ти не само си щял да си далеч от любимата си... ами и си щял да се чувстваш виновен за прогонването и на брат си.

- Последното от които истински е тормозило и вашия баща. И затова... той е взел едно решение от своя страна. Страданието му и гневът му са го накарали да извърши същинска лудост точно в деня, в който Джеймена и Филип е трябвало да напуснат Долината на Вечната Хармония...

- Срам! Това изпитвам към теб! - с тези думи, бащата на Онтарио се обърна към самия него, докато двамата се намираха сами в една от стаите на замъка си.- Да го оставиш да си тръгне... Това е най-позорното нещо, което ще направиш, Онтарио!

- Такова беше ТВОЕТО решение, татко - твоето и на родителите на Джеймена. - изрева младият мъж.

- Можеше изобщо да не ни се налага да стигаме до такова решение ако вие двамата с нея не се правехте на абсолютни лигльовци!

- извика кралят. - Заради вас, нищо вече няма да е същото... Несигурността ще властва из Долината... Страхът винаги ще съпътства нас и всички предстоящи управници... А над семействата ни, до скоро обичани и уважавани - над тях вече ще властва Позора! Нищо в тази Долина вече няма да е тъй щастливо както беше преди... а, да му се не види, за какво тогава тя ще продължи да се нарича Долината на Вечната Хармония!? От къде на къде ще се преструваме, че тук вечна хармония съществува? Не! Край! КРАЙ!!! Няма да бъде повече така!

- Какво говориш, татко? - почуди се стреснат Онтарио.

- Почакай само да видиш... само почакай... - изрече през зъби кралят, с очи безумно изцъклени напред.

Още преди сина му да е успял да изрече нещо, той се завъртя рязко на другата страна, при което магически се телепортира на различно място. Онтарио се досети кое беше мястото - все пак именно на него, само след минути щяха да бъдат изпратени Филип и Джеймена. Това бе същият онзи край от кралството, на което години по-късно, Мия щеше да въведе и избраните да променят много неща Георги и Аврил - полето при прелестната горичка, през която се преминаваше, за да се стигне до големият замък в далечината.

Всъщност, тази местност се явяваше нещо като обща точка между двете области в Долината - Мейбил и Канън, а и портал към други светове.

И ето ги там и самите тях - Джеймена и Филип - намиращи се сред многото хора от двете области, които се прощаваха с тях. Найпоследни бяха родителите на Джеймена и сестра ѝ Мия, които със сълзи на очите се канеха да я изпратят на тъй непознатото за нея място.

Точно тогава, сред тълпата си пробиха път и Онтарио и баща му. Вторият носеше жезъл, с който отиде при Филип и го прегърна:

- Сбогом, сине... - изрече той.

- Сбогом, татко... - каза Филип. - Или... по-скоро 'довиждане'... защото аз съм сигурен, че рано или късно ще успея в желанието си да оправя нещата!

- *Винаги силен... винаги вярващ в доброто, за разлика от брат си... - поклати глава баща му, в чиито кървясали очи се виждаше невероятно огромна мъка. Той изведнъж вдигна жезъла си във въздуха. - Но аз не мога да разчитам повече на тази вяра! Нужно е да бъда радикален! Да посея зрънцата на страха, които може и да отворят очите на тези слепци!*

Още с вида си разгневеният крал вече вдъхваше страхопочитание у всички - не само защото беше един от големите управници на този свят, а и защото в момента нещо в неговото излъчване изглеждаше плашещо... А покъртителните слова, които последваха, потвърдиха опасенията в душите на хора и създания в този до скоро приказно чуден свят:

- *От днес аз проклинам тази долина и всички в нея! Няма какво да се преструваме вече - хармония тук вече няма... и няма и да има!*

При думите му, небето се смрачи и мощна гръмотевица се удари във върха на жезъла. Вцепеняващ смут нахлу у всички останали наоколо. Не по-малко изумени от тълпата бяха и Джеймена, родителите ѝ и сестра ѝ, както и Филип. Онтарио, макар и най-малко изненадан, защото поне бе беше подготвен за някакво крайно действие от страна на баща си, също изглеждаше потресен.

- *Какво правии, Рамоне!?! - обърна се другият крал към този с жезъла.*

- *Стой настрана, Тговор! - извика му белокосият мъж, Рамон. - Ти също, Алая, и всички други наоколо!*

- *Но защо!?! - извика съпругата на другият крал - жената с черната коса, чието име, бе Алая. - Защо проклинаш това тъй прекрасно място и жителите му!?!*

- *Защото... така трябва! - отвърна крал Рамон, след което реши да не се занимава повече с тези около него, а да продължи да изрича проклятието си, поглеждайки нагоре, към небето. - От днес нататък, Долината на Вечната Хармония вече категорично няма да е същата! Нямам силата да ѝ посегна изцяло, тъй като не всички владения са под моето крило, но пък имам силата да го сторя поне с областта, на която съм крал! От днес нататък, над Канън ще тегне моето магическо проклятие! Тя няма да е онази бъдеща престорено жизнерадостна и красива местност с правещи се на щастливи жители... Ще тъне в мрак и*

отчаяние! Всички жители в нея ще се превърнат в мравки, а над тях ще властват новопоявили се директно от огньовете на Подземния свят кръвожадни изчадия!

Силни ветрове завилняха. Гръмотевиците се засилиха. А междувременно, много от хората встрани на тази до скоро хармонична полянка започнаха да се изменят коренно - те с крясъци приеха вида на дребни мравчици. Паралелно с тяхната трансформация, сякаш от най-мрачните дебри изпод земята изникнаха други, далеч по-огромни и покъртително ужасяващи същества - необичайни върколаци, кръвожадни растения, безмилостни вселяващи се души със зловещи очи... или пък почти обикновени на вид хора, които в сърцевината си всъщност никога не биха могли да бъдат повече от... безчувствени чудовища...

- Не, татко! - опита се да възспре тези лудост Филип, но не успя, защото мощно магнитно поле, обвило баща му, го отблъсна.

А крал Рамон - в своето безумие той продължи да говори, въпреки вече настъпващият абсолютен хаос:

- И не само това! Зная аз още една древна магия, която вече ще наложи над всички нас днес, за да запазя поне благо то име на славната си династия, възхвалявана още откак този свят се помни чрез речите на неговите благодарни жители! Оттук насетне, никой от настоящите намиращи се в цялата Долина няма да бъде способен да сподели тази срамна за нашите земи история - нито на идните поколения тук, нито на когото и да е извън нашия свят! Никой няма да има способността да отрони и дума във връзка с проклетата история на Онтарио и Джеймена, довела до целия този разпад и опетнила завинаги имената на нашите многовековни династии! Защото не само аз, с моята си лудост, съм виновен за туй, що се случва днес... ТЕ са главните причинители на цялото това страдание в последните седмици и... в бъдещите години... десетилетия... може би и векове! Заради тях и тяхната самопогубила се любов, Долината ще бъде такава оттук нататък - едната ѝ част ще тъне в мрак и разруха, а другата ще си остане красива, но неспособна да изрича и дума за всичките тези събития! Така за това никой никога няма да чуе никъде повече... но всички ние ще го помним! Ще помним и ще страдаме мълчаливо... ще страдаме заради глупостта на Онтарио и Джеймена!

Той погледна към самите тях и изрече финалните си думи:

- Но отново вие... ВИЕ ще имате силата да промените всичко! Предишният блясък на нашия свят ще бъде възвърнат само от... любовта! Чак когато вие, глупци, намерите отново пътя си един към друг, премахвайки всички пречки в собствените ви души... чак тогава нещата ще си дойдат на мястото! Но до онзи заветен ден... над Долината на Вечната Хармония ще тегне моето проклятие, за което никой няма да може да продума и дума отсега нататък! Пътят понякога е трънлив... но вие ще сте принудени да го извървите ако искате светът ви отново да е цял!!!

Оповестявайки и това със своя страшен, безмилостен тон, той отново заби с всичка сила жезъла си в земята, което този път изпрати няколко гръмотевици от него към небето, а не обратното.

Изведнъж... времето утихна. Над тази част от Долината се върна жизнерадостното слънце, но... вече не всички наоколо бяха дружелюбни жители на този свят. Някои от тях - присъстващите тук злощастни клетници, имащи тежката участ да принадлежат на областта Канън - те сега вече бяха мравки, над които, също както над все още нормалните жители от Мейбил, сега бяха надвиснали и изчадията, призвани от Рамон.

Именно тези изчадия, с цялата си първобитна и дивашка същност, нападнаха именно нормалните първо. В последвалата битка, някои биваха убивани, други ранени, а трети пък завинаги щяха да пазят душевните белези от целия този кошмар... И не по-малко лошото - дребните мравки, които до скоро бяха живели своя хармоничен живот като хора и други същества с повече сила в Канън, сега почти незабелязано бяха стъпквани и погубвани не само от зверовете, а и от свои ближни, които просто не можеха да ги видят наред битката...

В това положение на сублимен хаос, създадено от самия него, Рамон въздъхна с известна тежина и като че чак сега започна да се замисля какво бе сторил в пристъпа си на моментно умопомрачение, и в какво сам бе превърнал Долината на Вечната Хармония. Но това зрънце на разкаяние не промени твърдото му решение му- и той можеше да бъде инатливо корав, също като големия си син.

Затваряйки очи, кралят затаи дъх и изчезна.

Точно в този момент, две от огромните и жестоки растения, в компанията на разни други ужасяващи създания, се добраха и до краля и

кralицата на областта Мейбил, също както и до двете им дъщери, а и до Онтарио и Филип.

- Чедо мое... телепортирай се в замъка докато всички ние прогонваме тези чудовищни създания! Там е по-безопасно! - крал Тovor намери удобния момент да извика това на малката си дъщеря Мия докато междувременно се опитваше да се справи с опасността.

- Но, татко, аз...

- Направи го, дъще! - извика и майка ѝ, Алая.

С известно нежелание, Мия се почувства принудена да послуша думите на родителите си. Затвори очите си, засия в светлина и изчезна...

- А ти...- обърна се с горчивина Тovor към другата си дъщеря, Джеймена.- Ти, която заедно с онзи мизерник Онтарио и проклетия му баща предизвикахте такъв невиджан ужас... наистина заслужаваш да бъдеш прокудена от това място! Веднага!!!

Завладян от собствения си неудържим гняв, той насочи своя си вълшебен кралски жезъл към дъщеря си, при което изпрати към нея един лъч, който я обви цялата и я накара да изчезне.

Онтарио гледаше отстрани, но мълчеше. В цялото това положение, той просто не знаеше какво да каже, но сега, когато Джеймена вече я намаше в Долината... той почувства чутовна болка - силна от която и да е друга в живота си. С Джеймена никога не се бяха озовавали толкова далеч един от друг - буквално и преносно.

- Бих казал същото и на теб, сине Рамонов - с тези думи, Тovor се обърна и самия Онтарио. - Но поне аз ще спазя това, което кралете решихме...

Той се обърна към брата на Онтарио, който туко-що бе повалил едно чудовищно създание.

- Защото вярвам... вярвам, че ти, Филип, с цялото си благородство и неопровержима доблест, нетипична на брат ти и баща ти... ще бъдеш достоен да промениш нещата! Разчитам на теб да върнеш вечната хармония в цялата Долина на Вечната Хармония!

След което, с жезъла си, той изпрати и към него същия онзи лъч. Филип изчезна на мига.

Ала занимавайки се с изпращането на този лъч, Тovor не съумя на време да се обърне назад, за да види, че зад гърба му тъкмо се задаваше

един от ужасяващите подобни на върколак зверове. Крайно ожесточено, чудовището се нахвърли върху краля и отведнъж го захвана за главата, разкъсвайки я наполовина. Трупът на Товор падна на земята.

- *Не! - изкрещя през сълзи съпругата му, кралица Алая, и след като грабна жезъла на съпруга си, набързо запрати един лъч от него към звяра, погубил краля.*

Необичайният върколак се разпръсна на парченца. А Алая... тя падна на колене пред безжизненото тяло на съпруга си, което прегърна, започвайки да плаче на висок глас.

А Онтарио стоеше отстрани като вкаменен и все още не правеше нищо. Но му се наложи да направи, когато един от призованите от баща му зверове отскочиха и към него - той просто затвори очи и изчезна.

Но тегобата в душата му остана да го гложди там навеки... И да му припомня, че макар и заслепената ярост на обезумелия му баща да бе породила чак толкова крайно кръвопролитие, не тази ярост, а неговата собствена пронизана любов с жената на живота му щеше винаги да си остане в основата на разделението в една до скоро хармонична долина...

- Човешките решения... - прошепна Георги в тихата зала на мрачния замък, в който принц Онтарио и до ден днешен живееше в своята болезнена самота. - До какъв хаос... до каква разруха могат да доведат те, когато са повлияни от налудничави чувства...

- Жестокото дело на баща ти е доказателство за това - обърна се Аврил към Онтарио. - Но, макар и излязъл извън позволените граници, той е бил прав за поне едно нещо - че *вие с Джеймена* винаги сте били в сърцевината на всичко това... Можели сте да промените нещата, но не сте го направили... Не и преди тя и брат ти да напуснат Долината, когато е трябвало... Не и преди вашия баща с Филип да извърши онази непланивана лудост в проблясък на почти лишено от логика умопомрачение...

- Добре е поне, че с много усилия, Алая и Мия - жените с найголяма магическа сила от Мейбил- са съумяли да сложат магическа преграда между двете области, след като преди това всичките останали изчадия са били или убити, или прогонени в Канън. Благодарение на тези две добри жени, в истински хармоничната част от Долината дълги години не е стъпвало и едно от онези зли същества, създадени от баща ти... Но

това е променило нещата само донякъде... Защото за жителите на красивата част от Долината... нещата вече не са били същите.

- А ти... ти така и не си предприел някакво действие след всичко това. Защото вече си бил достатъчно нещастен и затворен в себе си, за да ти пука за заобикалящия те ужасен свят. Защото вече са те разкъсвали мъката по загубата на любимата и... вината по загубата на брата. А кой знае - може би някъде там и до днес се обвиняваш и за умопобъркването на баща си и необратимите последствия от него. Заради тези потискащи чувства ти днес още си тук, потънал в своята мъка, не вярващ че може да има и светлина в твоя живот...

Аврил изрече това със своите собствени чувства на съпреживяващ историята човек. Сетне си пое дълбоко въздух, докато Онтарио не спираше да гледа мълчаливо и нея, и любимия ѝ. Заради второто проклетие на баща му, той не можеше да изрича и дума във връзка с тази тема. Но не мълчеше само заради това, а и защото не беше сигурен с какво може да им опонира - те изричаха истина след истина, а тези истини пронизваха сърцето му така, както и някога...

Ах, колко години той се бе опитвал да ги забрави! Колко много мъка се бе мъчил да потисне у себе си, но неуспешно... Колко пъти бе удрял с ръце стените в тази и в други зали на вече мрачния си дворец... А когато първичните гневни реакции не бяха помагали, той бе използвал същите тези свои две ръце, за да... пише... и поне така да разкаже историята си по някакъв начин - защото да я пази между зъбите си на свой ред го бе подлудило нечовешки през десетилетията...

- Не е истина колко неща могат да се разберат само от една накратко разказана история на стената преди тази зала! - заговори именно по тази тема Аврил. - Признаваме ти го- добре си се сетил за тази вратичка в думите на баща ти, който е забранил да се 'говори' за онази история, но не и да се 'пише' за нея. Така, през всичките онези твои самотни години, ти си се заел с това в мъката си поне да увековечиш разказа и на стените на коридора към тази зала... Също както и брат ти- Филип - е сторил същото чрез романът "Любовта ни ще е жива вечно", които думи и ти, от своя страна, си изобразил на не едно място, дори и не навсякъде с всичките думи - каменни плочи, мечове, даже и в методите на телепортация на някои от днешните чудовищни надделяващи жители на Канън - или както вече я наричат в някои бързо сформирали се митове и

легенди от случайно преминали клетници из твоите земи - Гората Мрачна. Сторил си всичко това, защото вътрешно в себе си... ти си продължавал да цениш тези думи като нещо изключително съкровено... Също както и брат ти, на когото си споделял важността им за теб, е продължавал да таи надеждата, че някой ден ще успее да доведе теб и Джеймена до осезанието какво трябва да направите. Но историята на брат ти след напускането на Долината, също както някои от тези наши възгледи към истината, които сега изложихме пред теб, се базират освен на нашия усет, така и на някои неща, с които, както вече ти казахме, ти не си съвсем запознат.

Георги и Аврил пристъпиха още няколко крачки към трона, заставайки буквално на метър от него. Онтарио не ги възспря.

- Джеймена и Филип са били изпратени на Земята - на специално създаден за тях остров на север от Галапагоските. В днешни дни, той е познат като остров Сандерс заради името на неговия откривател... или поне на този, който първи е съобщил на света за съществуването му. Защото Ричард Сандерс съвсем не е бил първият, видял и стъпил на острова. Това са били Джеймена и Филип, които дори са живели на него известно време преди да бъде открит от други. В тези няколко месеца... те очевидно са имали времето да съградят един... план... в който явно не са били сами... а са получавали помощта от някой, който ги е дарявал с информация от двете части на Долината.

- Не можете да сте по-досетливи - спонтанно, този женски глас се чу откъм портата към залата.

Той изненада не само Онтарио, а и Аврил и Георги.

Поглеждайки натам, и тримата видяха Мия, последвана от няколко човека и едно куче - това бяха Рита (Флоресита), Дейна, Дора, Фил, Трејси, Чарлз и... още един мъж, чийто ръце бяха завързани с белезници...

- Мия! - извика Онтарио, изправяйки се рязко. - Какво правиш тук!? И... защо си завързала... изчезналия ми пазач Бравир!?

Последната си дума, той изрече, гледайки към завързания мъж. А той бе много познат не само на него, а и на Аврил и Георги. В него те мигновено познаха човека, от който бяха спасили Рита в един от първите си дни на острова. Именно този мъж бе въпросния пазач Бравир.

- Именно той успя, макар и принуден от нас, да въведе всички ни тук след като го хванахме - отговори Мия. - Така, както пътят от 260

Канън към Мейвил за съжаление започна да става по-лесен след смъртта на майка ми заради постепенното отслабване на общата ни магия с нея... така и обратният път - от Мейвил към Канън - стана повъзможен по същата причина. А с помощта и на този човек, когото наричаш Бравир, на пропукването на мрака от светлината на Аврил и Георги, а и на проучванията на нашият верен Артър, ние успяхме лесно и сравнително безопасно да нахлуем и тук, във вече намиращия се под земята твой замък в Канън. Именно неговото залавяне се оказа и ключът към това да можем най-накрая необезпокоявани да изпратим Георги и Аврил първи тук - неговото залавяне, благодарение на което вече можем да отворя онзи директен портал към плочата сред гората, та да ги пратя директно там и да съм сигурна, че зверовете ти, Онтарио, няма да са ги погубили преди това.

- Използвали сте пазача ми, за да нахлуете в моят собствен замък!? Как смеете!?- изрева Онтарио.

- Нямахме как да не го използваме след като най-накрая го открихме в нашата област от Долината, където бе влязъл с неволната помощ на Флоресита - отвърна Мия, погалвайки кучето отстрани.

- Знаехме си, че у теб има нещо специално, Рита... - изрече Аврил, пристъпвайки към животното. - Макар че явно се казваш Флоресита и си имаш други стопани...

- Тя си няма стопани, защото е един напълно свободен жител на Долината на Вечната Хармония, където даже има и важна дума в главния Съвет, който аз създадох след като и майка ми почина, а аз станах кралица. И специалното у нея е по-голямо, отколкото навярно си представяте.

- О, да, благодарение на нея аз съм жива! - намеси се Дейна.

- Да, Флоресита е спасила приятелите ви от "Уютно" от поредното злокобно същество, което е нападнало заведението - потвърди Мия. - Същество, дошло отново твоята област, Онтарио!

Заради твоето десетилетно нежелание да оправиш нещата... ужасяващите същества от областта ти откриха начини да нахлуват и на други места! Да нараняват и невинни хора! Неслучайно в Мейвил започнахме да наричаме твоята област не Канън, ами... Гората Мрачна... Защото такъв е твоят свят извън този замък, в който си се затворил, за да не виждаш Истината, Онтарио - една мрачна гора!

- Мен това... не ме интересува. - каза кралят и пак седна на трона си.

- Напротив, интересува те, но от години се опитваш да подтиснеш този интерес - каза Мия и пристъпи към него. - Но скоро вече няма да го подтискаш. Аврил беше права в разговора ви, който всичките ние подслушахме тайно. Време е за големи промени - точно заради това изпратихме нея и Георги тук, като преди това ги подготвихме постепенно.

- Значи... ти си била... ти си била помощницата на Джеймена и Филип в месеците и на двама им на острова, а и след това? - обърна се към нея Аврил. - Знаех си... нещата се навързват съвсем...

- Досетихме се, че все е имало някакъв помощник, но не бяхме сигурни дали си била ти... затова и мислехме да не споменаваме конкретно името ти в предстоящия си разказ.

- Да, аз бях онази, която реши да прекрачи някои закони на Долината, и да слезе няколко пъти на Земята, за да помогне в плана на сестра си и Филип. Още в деня на онова решение на родителите си и на твоя баща, Онтарио... аз бях против него, но тогава още не бях насъбрала необходимата енергия, за да се възпротивя на някого. За разлика от брат ти - със закодирани думи, поради неспособността си да ми говори директно за това, неведнъж ми казваше колко истински нахъсан е да промени въпреки всичко нещата - с времето аз започнах да гледам от неговата гледна точка. Започнах редовно и тайно да посещавам него и Джеймена в месеците след като бяха прокудени от Долината. И, след като в крайна сметка Филип се оказа напълно прав и Джеймена бързо бе убедена от него, че не трябва да оставя нещата между вас просто така... ние тримата, заедно, замислихме плана, който сега е към края на своята реализация. Своята помощ в цялата тази работа аз не я давах само заради желанието си, а и заради увереността, че всичко това със сигурност щеше доведе донякъде - тази увереност аз придобих в един от дните след тяхното напускане на Долината. И главната причина бе едно предсказание на Медира, нашата стара гадателка в Мейбил, която ми каза, че надеждата за Долината въпреки всичко съществува, но благодарение не само на волята на Филип, а и на фактът, че след години в нея ще бъдат въведени двама Избраници... Двама наистина влюбени хора, които със съответното подбутване от наша страна ще успеят да доведат всичко до позитивен край. На тях им бе писано *първи* да процепят проклятието на

Рамон... с любов - чувство, което и той самия бе закодирал в речта си в онзи мрачен ден. Предсказанието ѝ се оказа правилно - Аврил и Георги се оказаха тези хора, нагърбени с мисията чрез своите безрезервна обич и жертвоготовност да отключат отново стаената нейде там, дълбоко в нечий отчуждени сърца... любов - шепнейки някои думи с изяществото на своят сладък, едва ли не магичен глас, Мия не спираше да гледа към кралят на трона. - И ето ги сега тях двамата тук - първи достигнали толкова близо, до където други, дори и аз, преди това надали бихме били способни да достигнем живи, тъй като все още не разполагахме с онзи важен, прочистващ тъмната аура коз, наречен *свръхсилата на тяхната любов*... Ето ги - изправени срещу мрака, обгърнал едно инак добро сърце... Помагачи ти да си отвориш и ти най-накрая очите не чрез кръвопролитни битки, Онтарио... а чрез думи и чувства.

- Нищо няма да отворям! - извика мъжът на трона, изглеждайки с гневен проблясък в очите всички, докато междувременно в душата си се опитваше да се бори повече със самия себе си. - Искам всички да се махнете оттук!

- Всички... дори и наследниците ти? - извика тогава Аврил.
Думите ѝ вкараха Онтарио в пълен шок. И не само него.
Единствени Георги, Мия и Рита сякаш се досещаха за какво говори тя.

- Да, Онтарио - изрече тогава и кралицата на все още хармоничната част от Долината. - Правилно я чу - твоите наследници.
Дъщеря ти и внучка ти с Джеймена. И те... са в тази зала.

Обърна се към хората зад себе си - добрите ни познати от "Уютно".
Сред тях хвана за ръцете две от дамите - Дора и Трейси - и ги изведе напред.

- Ни... ние? - извика изумената Дора. - Ние ли сме... дъщеря му и внучка му!?

- Да. - потвърди Аврил, а Георги поясни останалото:

- В първите дни на Ричард Сандерс и екипа му на острова... осиновителката ти, Дора, те е открила, но така и не е разбрала кой те е оставил. Но сега е време всички тук вече да са наясно какво точно се е случило - както и ние с Аврил го навързахме. В гората са те оставили те - Филип и Джеймена. Сметнали са, че така ще е най-добре за теб - чедото, плод на онази недовършена любов, за което дори и бащата така и не е разбрал... Осъзнавайки, че островът вече е открит, те са решили да сторят

нещо, чрез което хем да прикрийт историята си, на която хората и без това е можело да не повярват... хем да се сдобият с максимално време, за да може поне Джеймена, любимата на Онтарио, да доживее до появата на нас, избраните, да дойдем на острова и да заформим всичко от плана...

- Да, Дора... - потвърди Мия. - Уви, аз не присъствах на този съдбоносен ден, в който двамата, в името на новия си план, са се почувствали принудени да те оставят сама на пътя на онези изследователи, но Джеймена и Филип в следствие ми разясниха всичко. Разбира се, те предварително бяха проучили въпросните осиновители за теб - за да са сигурни, че са достойни хора. Така ти бе взета от жената, която с годините си обичала като своя майка... А през тези време, Филип тайно се измъкна от острова - с помощта на магията, която все пак му остана като спомен от живота в Долината на Вечната Хармония. Той отиде до Щатите, където в следващите години... написа книга. Книга, в която разказа пред света една зашеметяваща любовна история- тази на теб, Онтарио, и на любимата ти Джеймена. Той разказа тази история на хартия, също възползвайки се от онази неволна вратичка от проклятието на баща ви - че за историята ви вие не можете да 'говорите', но можете да 'пишете' за тях. И така, Филип е написал книгата с истинското желание вашата история да бъде видяна от много други хора и потенциални Избрани, включително и от... Аврил и Георги Годхънт... Но е пазил в тайна името си - затова произволно се е нарекъл просто "Избягалият", което може и да не е било толкова произволно ако съдим по факта, че той все пак е избягал от островът, за да не бъде открит от изследователите на него...

- Брат ми не трябваше така да се излага, пишейки такава книга! - извика от трона си Онтарио. - Не беше негова работа нито да заема мястото ми като прокуден, нито да разказва пред света за любовта ни с Джеймена!

- Но е направил всичко това - не само ти си инатлив от семейството, но някои поне винаги са използвали своя инат... за благото на другите - каза Аврил, позволявайки си окурителен намек към краля. - Защото Филип е искал доброто да възтържествува, а доброто... това въпреки всичко е любовта ви с Джеймена, от която любов дори вие двамата сте си позволили да се отметнете, но той... той е вярвал, че някъде там, тя още е *вечна*. Както казах, пишейки тази книга, той се е

надявал тя някой ден да бъде видяна от нас, Избраните. Прочитайки я, ние е трябвало да направим една крачка повече към историята на всичко това. А дори и да не сме я прочели... той при всяко положение е щял да ни подтикне да го направим рано или късно...

сближавайки се преди това с нас...

- Вие... сте го виждали? - ококори се Онтарио.

- Да. Виждали сме го - отвърна Георги и се спогледа с любимата си. - Той вече не е същият на външен вид - на Земята времето очевидно тече по-бързо отколкото във Долина. Възрастта го е превърнала в един на пръв поглед обикновен земен старец, но очите му... те са си същите. В тези очи не е стихвала онази надежда, която никога не може да сбърка.

Благодарение именно на нея, ние с Аврил разбрахме много, и явно той точно на това е разчитал. И ние откликнахме задоволително - забелязахме въпросната надежда още в мига, в който го видяхме за първи път и му казахме кои точно сме ние. И, въпреки последвалите му умишлени лъжи спрямо нас (които са били част от плана, защото не е могъл да ни разкрие истинската история), ние продължихме да виждаме тази искрица у него и по-нататък, когато той прояви истински интерес от това Дора да разкаже историята си пред нас. А също така и когато желаше Дора да не губи надеждата, че някой ден може и да разбере истината за произхода си... Същият този човек явно е разбрал и фактът, че ние двамата все пак сме прочели книгата му, тъй като и това е било важно парченце от пъзела, който е трябвало да наредим, но без да ни се казва директно, че тази история е истинска.

Забранено му е било да говори за нея...

- Значи... брат ми все пак се е върнал на острова? - попита Онтарио с трепет.

- Да, върнах се - тези мъжки думи се чуха откъм портите на залата.

В нея пристъпи един белокоос старец, който с появата си накара кожата на Онтарио отново да изтръпне. Кралят на областта Канън стана от трона си, за да се приближи леко до много променения си брат, когото обаче веднага позна.

- Братко... - прошепна му и сякаш за първи път си позволи да изглежда *толкова* разчувстван. - Това... наистина си ти...

- Да... аз съм... - потвърди възрастният мъж.- Аз съм, братко-
Филип. Но повечето тук ме познават като...

- Сократ! - произнесе първа името Дейна. - Значи... ти си брата на Онтарио!?

- Да, аз съм негов брат и винаги съм бил - отвърна Сократ (Филип). - И съм благодарен от този факт, въпреки всичко.

Очите му, излъчващи обичта към неговия брат, не се откъсваха от онези на Онтарио. Кралят, от своя страна, всячески се опитваше да запази респектиращия си вид на суров, непреклонен господар на този замък, въпреки което и в неговите очи Филип сякаш съзря една, макар и мимолетна... искрица.

- Ти... как... как си успял да се върнеш в Долината? - изрече объркан тогава по-големия брат. - Нали беше... магически прокуден?

- Дойдох тук с помощта на Мия - отвърна старецът, поглеждайки към въпросната жена. - Тя все пак е новата кралица на все още хармоничната страна на Долината. Успя да ме прокара първо в нейната област на Долината, отменяйки някогашната магическа заповед аз и Джеймена да не стъпваме повече в нея. Благодарение на Мия, а и на Аврил и Георги, чиято сила проправи невидим тунел сред злото до твоята тронна зала (а всъщност и на пленения ти пазач), аз успях да дойда и тук, в нашата област, която... сега е неузнаваема. За това наистина трябва да се засрамиш, Онтарио - че позволи толкова години нашата част от Долината на Вечната Хармония да е тъй омерзена! В него сега се раждат какви ли не чудовищни същества, които даже вече излизат и извън границите му... Срам и позор за кралското ни име!

Чувайки тези думи от устата на брат си, Онтарио въздъхна и сведе надолу глава.

- И... за какво? - продължи Филип. - От инат? Заради едната гордост? Не трябва това да продължава, братко. Нека приключим всичко... още сега!

Доста объркан в много неща, Онтарио поклати главата си. Пристъпи крачки назад и отново седна на трона си - значително понемощен от до сега. Трудно му беше да държи на своето след всичко, което бе чул, трудно му беше... А още по-трудно му беше да гледа в очите

Дора, за която твърдяха, че бе негова дъщеря, и да недоумява как двамата с Джеймена се бяха докарали до такова разединение, оставило белег и в живота на собствените им наследници...

- Може би просто му трябва... още един финален тласък - Аврил ненадейно прекъсна кратката настъпила тишина, забелязала колебанието на Онтарио. Тя свали медальона-сърце от врата си, междувременно с което изрече: - Ти разбра какво е станало с Филип след като той и Джеймена са оставили Дора в гората. Но не разбра... какво е станало... със самата Джеймена...

- А тя... направи нещо, с което целеше да живее максимално дълго, за да може да доживее денят, в който ще дойдат двамата избрани! - изрече Мия, а Георги, вече навързал нещата, я допълни:

- Превърнала се е в създание... което е известно с забележителното си дълголетие.

- А в последствие се превърна и в един от най-големите тласъци на нас с Георги напред, към Истината и довеждането на края на една тежка ера - продължи Аврил. - За тази цел ѝ се наложи да си измисли цяла една история за себе си и за острова... История, с която целеше да ни насочи към срещата ни с теб без да ни разкрива истината... Да ни доведе до теб, а и да ни подтикне... да доведем и нея тук...

Недоумяващ за какво говореха двете жени, Онтарио започна да клати главата си, макар и вълнението му в този момент да взе съвсем нови висоти. А отстрани, Аврил си пое въздух, погледна към фигурата-сърце на врата си и я свали. Припомни си думите на една необичайна Галапагоска костенурка от преди време- "... когато усетите, че е дошъл мигът... просто ме призовете от нея, извиквайки... името ми...". И просто изрече, на висок глас заповед, придружена от... името ѝ:

- Излез... Джеймена!

Сърцето засия. От него излезе един силен лъч, който удари пода. Там, сред светлина, мигом се появи фигурата на костенурката Доротеа, която обаче беше в тази форма само за няколко секунди... Защото постепенно, видът ѝ започна да се променя. И така, само след няколко мига, на същото това място вече стоеше... жена. Възрастна, но още хубава - с дълги, бели коси и сравнително запазени лице и фигура като за нейните години.

Принцеса Джеймена, първородната кралска наследница на местността Мейбил.

Всички в залата бяха развълнувани. Сред най-потреперващите, разбираемо, бяха Дора и Трейси, които в днешния ден виждаха за първи път не само съответно баща си и дядо си, ами и съответно майка си и баба си, разбирайки за тяхната изключителна история.

Но най-развълнуван от появата на Джеймена очаквано бе Онтарио, който в този миг вече съвсем заряза всякакви преструвки. Искаше му се просто да засияе като я види, но не можеше, защото горчивината от всичкото натрупано през годините го влечеше към мрака повече, отколкото и самия той можеше да предположи. Мрака... и сълзите, които този път той не можа да скрие. Погледът му се изпълни с техният блясък, който вече не можеше да бъде сбъркан, макар и породен от разнородни чувства... с безгранична радост, но и с безгранична тъга...

Мълчалива, гледаща го без да изрича и думата, Джеймена изведнъж се обърна към насъбралите се други хора встрани.

Пристъпвайки към тях, тя с признателност погледна към Георги, Аврил и Филип, след което със сестринска топлота отиде и прегърна Мия. После се обърна и към Дора и Трейси, които я гледаха безмълвно. Тях, тя просто прегърна силно - първо дъщеря си, после внучка си. Всичко това се случи без нито една дума от страна на когото и да е било в залата.

Слова просто не бяха нужни.

Думите дойдоха чак когато когато Джеймена отново се обърна към Онтарио - само и единствено към него. С бавни крачки тя отиде точно пред него - по-близо от който и да е от другите преди това. И така му позволи още по-отблизо да обгърне с погледа си остарялото тяло на своята някога млада и красива любима... и да осъзнае, че то и сега го подлудяваше така, както някога...

Гледаха се втренчено няколко мига, които и за двамата бяха незаменими - и им припомниха защо преди десетилетия тези погледи са били всичко за тях. Сетне най-накрая последваха и нейните първи думи след излизането на жената от сърцето:

- Не си ме забравил, нали? Въпреки страданието, въпреки излишната гордост... въпреки всичките тези изминали години... ме помниш така, както и аз помня теб... нали?

Съзерцаващ я в очите, запазени тъй прелестни въпреки времето, Онтарио вече плачеше като малко дете. Но изведнъж, онзи жалък останал проблясък на неговата гордост реши най-накрая отново да се прояви след появата на Джеймена - затова той преглътна тежко, стисна зъби и изрече сериозно:

- Не ми задавай тези въпроси с цел да разтопиш сърцето ми... То отдавна е в лед.

- И аз навярно щях да си мисля така след толкова години на самота в един толкова мрачен свят...

- Не, не самотата ми и мрака в Канън са виновни... - поклати глава Онтарио, правейки несполучлив опит да излъже... но дали лъжеше нея или себе си?

- Напротив. *Те* са укрепили онова разяждащо чувство, което ти и аз трябваше да погубим още в дните преди аз да напусна Долината. Чувството, което аз все пак успях да унищожа, макар и чак по време на изгнаничеството си на Земята... Но го сторих. Сторих го по-рано от теб. Не че това е някаква изненада за тези, които ни познават добре - то само доказва за пореден път кой от двамата ни винаги е бил по-корав. И по-инатлив. Но дори и най-коравите и най-инатливите хора могат да омекнат.

- Не ми говори повече - каза Онтарио, извърщайки се леко настрана.

- Не, няма да се получи този път - поклати главата си старицата и дори направи още една крачка към него. - Ти няма да се противопоставяш повече на това, което трябваше да се случи отдавна. Нито пък аз ще го правя...

Поглеждайки пак към нея, Онтарио отново изпадна в положение, в което не знаеше какво да каже. Тя обаче знаеше:

- Толкова много години, Онтарио...- изрече тя, докосвайки белите си коси, които придаваха допълнителен смисъл на думите ѝ. - И толкова много нещастия... Толкова много страдание, толкова много несправедливости! И защо? Помниш ли наистина защо, Онтарио? Спомняш ли си изобщо... защо се разделихме? Защото аз почти не го помня. Помня само, че беше дреболия в сравнение с всичко, което се случи в последствие. Беше обикновен проблем, пред който двамата влюбени могат да се изправят въпреки безпределната си обич един към друг... Но днес... този проблем вече е тъй замъглен в съзнанието ми... че дори не

желая да се връщам към него и да разлиствам отново компонентите му в съзнанието си... Не е ли и с теб така?

- Не, не е...

- Не лъжи. Отговори ми - спомняш ли си го?

- Да, спомням си...

- Тогава... ми припомни и на мен...

- Аз... не мога... защото ме е срам... и не искам да допускам спомена напълно обратно в душата си... Сторя ли го, аз само ще осъзная, че той... че той наистина не е...

Онтарио не доизрече, но си му пролича, че най-накрая се предаде съвсем - и не само доказа нейното твърдение, ами за втори път си позволи това, което само до преди минути се бореше да не допуска и веднъж - просълзи се.

Бе минало тъй много време, бяха се случили толкова много неприятни работи... а ето, че накрая се оказваше, че и двамата вече дори и не зачитаха за толкова важен и непреодолим зародишът на всичко. Съзнанията им бяха подписнали този спомен и той очевидно бе загубил значението си за тях нейде там, във времето, измежду всичките други тегоби, последвали след него...

Какво можеше да бъде заключението от всичко това? Какво друго освен чисто... признаване на фактите. А фактите бяха, че не нещо по-различно от чистата гордост можеше да се превърне в причина за толкова много нещастие и разруха... В цяла крепостна стена, зад която самотата може да живее дълго, десетилетно, но никога тя и обкръжаващото я нямаше да бъдат тъй щастливи, както ако самотника съдник и осъден- си позволише да направи стъпка... навън.

Колкото повече осъзнаваше тези неща, толкова повече сълзи Онтарио допускаше да потичат по бузите му. А Джеймена, не желаеща да го вижда в такова състояние, скъси напълно дистанцията помежду им. Двамата се докоснаха физически за първи път от много, много време... и това им достави неописуемо удоволствие...

Но... нещо отново попречи на Онтарио да му се отдаде съвсем... Той се отдръпна, изправи се от трона си и промълви през сълзи:

- Не... Не, любима моя... Вече е прекалено късно...

Прекалено късно е нещата между нас да се оправят... Да му се не види,

толкова зло се изля навсякъде, а ние... ние стояхме безучастни. А трябваше да си бъдем онези прекрасни, чисти влюбени, които да водят световите нанякъде. Онези нежни и безрезервно отдадени един на друг принц и принцеса, които обикаляха приказните градини на Долината с толкова много обич в душите и сърцата... А виж ни сега къде сме... Виж ни в какво сме се превърнали... Вече... вече не ставаме за това... Не става да се върнем там, където бяхме. Не сме способни да поправим щетите, които нанесохме...

- Прав си. Не сме способни - рече Джеймена, в чиито очи също бликнаха сълзи. - Ах, Онтарио, безценни мой... ние никога няма да можем отново да сме онези хора... Ала знам едно нещо, което още сме способни да сторим. С помощта на любовта ни, аз и ти, мили мои... можем да съградим едно ново, светло бъдеще... Можем да върнем благите дни по тези земи... Със светлината на обичта си да озарим и мрака...

- Не, не вярвам вече... Всичко вече е... в такава разруха...
Няма
надежда...

- Не, има! - беше абсолютно уверена плачещата Джеймена. - И ето ти едно доказателство за това - аз и ти... и не само ние... вече малко по малко започнахме да говорим за онези отминали събития! Осъзнаваш ли, любими мой - проклятието на баща ти... то вече не само се пропуква, както му е предречено, а направо рухва! А това е знак, че... аз и ти... се приближаваме към най-хубавото...

Тя хвана ръцете му. Татуировки с гривонския надпис "Любовта ни ще е жива вечно", забележими както по младежката кожа, така и по сбръчканата, но все още жизнена и копнееща за още живот такава, застанаха непосредствено една до друга в идеален синхрон. А двамата влюбени се гледаха с насълзени очи докато помежду им прехвърчаха искри.

- Има моменти в живота, когато човек си мисли, че шансът е загубен. Че надеждата е мъртва - изрече Джеймена. - Но дори и в тези моменти... светлина винаги има! Ах, за някои ще прозвучи изтъркано, но светлина винаги има!!! И човек трябва да вярва в това, Онтарио - дори и когато не вярва в своята собствена душа, защото тя е била опетнена, също както и обичта му към най-любимия човек! Нека повярваме и ние, любими мой... нека повярваме и да върнем пълноценно светлината не

само в цялата Долина на Вечната Хармония... а и в душите си! О, в нашите души където любовта ни, въпреки вълните, още е изписана, макар и бледо, там, из пясъците на бреговете... Нашата любов, която никога не е спирала и никога няма да спре да бъде *ЖИВА!*

Всяка една от думите, изречени с нейният старчески, но някак все тъй нежен глас, нахлуваха безпощадно в съзнанието на мъжа и му повлияха като красива песен на славей в един свят без песни, като водата за прежаднял пътник из пустинята...

Да, думите на принцеса Джеймена повлияха на принц Онтарио позитивно. И така най-сетне положиха края на един много дълъг и мъчителен период на отричане и отблъскване, на безсмислена гордост и загубена вяра в щастието, което *МОЖЕШЕ* да възтържествува стига копнеещите за него да знаеха как да му позволят...

Онтарио най-накрая се усмихна. Сърцето му биеше като полудяло, нейното също. Тези две сърца, навеки привлечени едно към друго, заедно с душите в същите им тези тела... Сърца и души, които чувствено се сляха в една прекрасна картина, когато Онтарио и Джеймена се прегърнаха с цялата си обич и съчетаха устните си за първи път от петдесет и шест години...

Всичко наоколо се разтреса. Замъкът, до този момент намиращ се под земята, постепенно започна да се преобръща, за да излезе навън - в онзи свят над земята - там където се е издигал навремето и където отсега нататък му бе писано да остане навеки.

Така, и през инак тъмните прозорци на голямата зала, най-накрая премина... светлина. Да, това вече бе неуспорим факт - сиянието се беше върнало в областта Канън след толкова много десетилетия... и то само защото двама влюбени си бяха позволили преди това да го върнат и в своите собствени души.

И не само светлината си бе дошла отново по тези земи след дългогодишното си отсъствие. Всичката природа наоколо също се върна в някогашния си блясък - като този, който така и не бе спрял да съществува в областта Мейбил. Най-сетне и тази част от Долината на Вечната Хармония отново заприлича на... долина на вечна хармония...

И не на последно място- жителите. Да, същите онези жители, които до този момент бяха едни клетки мравки, сега отново придобиха вида си на обикновени хора - същевременно с което и всички изродски

създания, заменили ги в хабитата на доскоро Гората Мрачна се върнаха там, от където и бяха дошли - в най-дълбоките дебри под земята, където чудовища като тях трябваше да си останат...

Докоснати от първите слънчеви лъчи в този замък от десетилетия, безкрайно влюбените Джеймена и Онтарио погледнаха с радост към тях, след което с трепет установиха и още нещо - че благодарение на цялото това нахлуващо отвсякъде добро, младостта на жената постепенно бе започнала да се връща. Същото се отнасяше и за тази на Филип - бавно, той придоби външния вид, с който щеше да бъде в днешни дни ако не бе напуснал Долината за няколко десетилетия.

Окрилени от своята далеч от перфектна, но отново разцъфтяла обич един към друг, Онтарио и Джеймена пак се целунаха, след което погледнаха и към всички останали в залата, които също се чувстваха искрено щастливи. И пазачът Бравир се усмихна широко, тъй като и в него доброто магически бе изместило злото - хармонията в Долината на Вечната Хармония го бе завладяла така, както до този момент го бе обладало проклятието на един побъркал се от ярост крал.

Също много съкровен момент бе и този, в който Джеймена и Онтарио пристъпиха заедно към дъщеря си и внучка си - Дора и Трейси. Само с погледи, четиримата си размениха думите 'Съжаляваме' и 'Прощаваме ви', които влюбените действително таяха в своите души дори и когато отричането се бе опитвало да измести тези съкровени чувства.

А Дора и Трейси - те, със своята добродушна, сърдечна същност, вече бяха простили. Нима някой би се усъмнил, че позитивни хора като тези от "Уютно" биха могли да отлагат опрощението веднъж щом бяха разбрали трудното положение на търсещите това опрощение?

И така, именно на този тъй топъл и светъл празник, всичко найсетне бе започнало да си идва на мястото. Щастието най-накрая се бе завърнало в свят, който макар и доскоро мрачен, все пак явно винаги бе пазил искричката на възможността някой ден отново бъде озарен от светлината на доброто - и я бе пазил там, на най-сигурното място, в душите на двама вечно влюбени хора.

Но с това нашата история не приключва.

Беше около осем часа вечерта на същия ден, когато в “Уютно” веселбата за пореден път не беше за пропускане. Коледното тържество в тризвездния ресторант беше във вихъра си. На празненството присъстваха не само жители на острова, ами и такива, чиито корени бяха в Долината на Вечната Хармония- ставаше въпрос за Джеймена, Онтарио, Мия, Филип и Рита (Флоресита).

По стълбите на заведението по едно време изненадващо се зададе и добрият помощник и приятел на Чарлз - Скетчик - който найнакрая се бе събудил след дългият си сън, благодарение на падането на проклятието на крал Рамон. Лудешкото му състояние преди време и дългото му безсъзнание Мия обясни и чрез разказът за едно от многото ужасяващи същества в Гората Мрачна, което тогава всъщност го бе заразило с вирус, с намерението чрез него да отвлече две определени наши познайници от “Уютно”- Дора и Трейси.

Защо точно тях ли? Отговорът не бе труден- именно за тях двете, доскоро злите чудовищни жители на областта Канън били усещали, че са наследниците на Джеймена, Онтарио и крал Рамон - причинителите на цялата ужасна каша. А лъч светлина, като съществуването на тези две наследници на истинската любов, можеше да се окаже пагубен ако по някакъв начин достигнеше до владетелят, усамотен в замъка си в своето почти пълно съзнателно неведение до каква степен деградацията поглъщаше неговият и други светове, а и ни най-малко подозиращ, че от любовта му с Джеймена също така се бе родила и нещо толкова красиво...

Такова съответно се оказа и обяснението защо чудовищните растения на Хелоуин се бяха опитали да отвлекат *именно* Дора, както и какво точно бе търсил двуликият мъж-жена няколко седмици преди това...

Бе изяснена и историята на музикалната кутийка, чрез която Георги и Аврил бяха влезли в замъка на Онтарио. Оказа се, че тази кутийка била подарък от него за нея за осемнадесетата й годишнина, когато двамата за първи път правили любов. Именно с такава форма, бащата на Онтарио тайно направил ключалката за замъка, когато със своята магия помогнал на сина си да положи замъкът под земята - за да пожела някой ден Джеймена евентуално да се появи там и да убеди Онтарио да развалят проклятието, събирайки се - едно наистина искрено желание на все по-разкайващия се, но неспособен да върне времето назад

крал Рамон, който до смъртта си така и не спрял да вярва, че нещата щели да се оправят и че собственото му проклятие щяло да бъде развалено.

След не едно разкритие по време на самото празненство (разкрития, които разбира се, станаха ясни само между разговарящите си обвързани с тях хора, тъй като никой не възнамеряваше да докарва мистичния случай от остров Сандерс до по-голяма публичност), Дейна реши все пак да се качи на сцената в двора, за да поразнообрази малко нещата.

- Скъпи мои гости... - обърна се тя към всички. - С цялата си радост искам сега да ви представя... една жена... Една невероятна дама, която за отрицателно време се превърна и в една от най-добрите ми приятелки! Тя е световноизвестна певица и, предполагам, че много от вас вече я харесват... Някои успяха да я чуят да пее тук, на острова ни, преди месеци, когато тя се включи в едно наше караоке... А сега, всички вие ще я видите в още по-бляскавия ѝ вид, с няколко подобрени нейни авторски песни, които тя ще ви представи! Моля, посрещнете... Аврил Годхънт!

Аплодирана като една наистина голяма музикална звезда, каквато беше измежду многото си начинания в живота си, Аврил се качи на сцената, докато междувременно Дейна слезе. Русата жена застана пред микрофона и изрече на всеослушание:

- Преди да запя, бих желала да ви кажа нещо... Свързано е с емоциите, с които завинаги ще свързвам този остров. Някои - добри, други - не чак толкова, но всичките те... запомнящи се! Островът за мен ще остане една важна част от моя живот, която, повярвайте ми, никога няма да забравя! Но... всяко нещо си има край. И ние с моя съпруг само преди минути решихме... именно тези дни да сложим един край.

Тя погледна към Георги, който се намираще отстрани и я гледаше усмихнат, държейки Камерън на ръце.

- Аз и моят съпруг... напускаме острова. - изрече тогава Аврил, което накара хората да започнат да си шушукат, а нейните познати от острова да изпитат известна тъга. - С него смятаме, че тук вече получихме всичко, което трябваше да получим... и че дадохме всичко, което трябваше да дадем... Време ни е да се върнем там, където е бил нашият дом през по-голямата част от съвместния ни живот... а и към много други неизследвани от нас места из световите! Но... както вече

казах... ние никога... никога няма да забравим остров Сандерс... и прекрасните хора, с които се запознахме на него!

При последните си думи, тя с усмивка погледна и към Дейна, Трейси, Фил, Дора, Чарлз и Грета, които се намираха близо един до друг, пред сцената. После погледна и към Онтарио, Джеймена, Мия и Филип, на които също се усмихна. Погледна и към въртящата опашката си Рита (Флоресита), на която намигна.

- А сега... е време за музика! Ще започна с една от най-скъпите песни за мен, ако не и най-скъпата, която създадох преди десетилетия, за да изразя чрез нея колко обичам своя съпруг Георги и... колко нещастна бих била ако той не е до мен... Повечето от вас навярно я знаят... но... да видим дали и до днес тя е способна да разтапя сърцата на влюбените!

Непосредствено с последните ѝ думи, откъм колоните зазвучаха и първите секунди от въпросната мелодия - силна, дълбока, въздействаща на сетивата балада за любовта. С зашеметяващ текст, написан от самата Аврил, която и сега се съзерцаваше със своят възлюбен, към когото бе отправен той...

Певицата получи отговор на своя въпрос - в "Уютно" нейната стара песен заплени романтичните души със същата мощ, с която ги бе омагьосвала и в първите дни на излизането си. Утвърдени двойки, като Дора и Фил, започнаха да танцуват и да се целуват на нейния фон. Някои по-несигурни пък, Трейси и Чарлз, тя вдъхнови за първи път да разкрият стаяването още от началото на познанството им чувства един към друг - те се спогледаха и от раз се нахвърлиха в обятията си с незабравила целувка на страстта.

А други, още по-древни, още по-съдбоносни по отношение на миналото на острова - Джеймена и Онтарио - съчетаха ръце, вгълбиха погледи и нежно се целунаха по жадуващите устни. Веднъж завинаги възстановили не само хармонията в повече от един свят, а и получили нужното опрощение не само от околните... а и от самите себе си.

Но и с това историята ни не приключва.

Вече минаваше полунощ, когато, хванати за ръце, по плажа се разхождаха двама влюбени.

Дали и този път това бяха Аврил и Георги? Разбира се, че бяха Аврил и Георги! Двойка, която щеше да бъде запомнена на остров Сандерс и в Долината на Вечната Хармония с нещо исторически значимо...

Вървейки сред ситните пясъци по бреговете, съпрузите Годхънт искаха да се насладят на едни от последните си мигове на острова подобаващо. И го правеха... с крачки, с погледи, с думи.

- О, Аврил... обичам те! - извика спонтанно Георги, спирайки се и прегръщайки своята любима през кръста. - Това е един от онези мигове, в които просто ей така ме завладява... *онзи* екстаз! Онова желание да се уверя, че знаеш само колко много те обичам!

- Знам... - отвърна му тя с нежна усмивка. - Най-малкото, защото и аз те обичам не по-малко!

- Животът може да е тъй прекрасен, когато човек открие Единствената любов и ѝ се отдаде изцяло... Ние го усещаме най-добре вече толкова години...

- И ще го усещаме още... и още... и още! - искаше ѝ се това сладко възклицание да бъде безспирно, също както и обичта. - Дори и някой ден телата ни да ги няма, душите ще още са някъде там... из Вселената... и... любовта ни ще е жива вечно!

Георги се усмихна благо и сложи ръце на нейните бузи. Опря челото си на нейното и изрече тихо:

- Любов... до края на вечността...

- ... и след това...

Целунаха се. С тела... и с души...

А след това изведнъж усетиха лудешка вълна във всяка една жила по тялото си. Почувстваха нещо по детски шуро... Искаха отново да тичат, да подскачат, да плуват, да летят... а любовта им да е неизменно с тях, за да прави усещането им такова, каквото се нуждеха то да бъде.

Някои ще го нарекат спонтанен прилив на адреналин... За други това ще е просто химия между двама влюбени... Но Аврил и Георги си знаеха най-добре - това си беше просто... тяхната любов

Да, те го сториха - започнаха да тичат и подскачат насам-натам, държейки се за ръце. Както в един от първите им дни на този остров - така

и в един от последните. На моменти влизаха пъргаво във водата, но после излизаха, за да тичат и по плажа. Сетне пак влизаха и пак излизаха - докато накрая тръпката им не ги понесе изцяло сред водите на океана. Навлязоха към дълбините, заобикаляни от множество подводни скали, риби и всевъзможни видове морски растения и животни... и така - докато накрая той и тя, завъртайки се, не се изстреляха отново нагоре, към повърхността...

Озоваха се във висините - като стрели, политащи стремглаво към нощното небе... А по пътя си нагоре, към звездите и луната, те продължаваха да се завъртат насам-натам в абсолютен синхрон... Летяха ли, летяха... Стигнаха до такава височина, от която островът под тях изглеждаше като съвсем малка точица...

И чак там се спряха. Прегърнаха се мокри, разрошени и задъхани, но... прекрасни. Прегърнаха се и се дариха с шеметна целувка, по време на която за сетен път се завъртяха в изяществото на страстта си...

На суша и под вода, в ураган и спокойствие, на земята и във въздуха... те си бяха те. Неотразими. Неповторими. Вечни...

15

Епилог за онуй, що епилог няма

Но дали историята ни приключва и с това?

Не. Как би могла да приключи, например в случаите, в които никога не е започвала?

Гледните точки са изумително нещо. Тази история, например, се развива във времеви период от бъдещето, до който нейният автор не би могъл да каже, че реално се е докосвал към момента на написването ѝ. Нито по време на издаването ѝ пред широка публика. Неговата перспектива е на човек от първата четвърт на един век - за събития, предстоящи да се развият много по-късно...

Героите, с които се запознахме покрай остров Сандерс, днес са другаде. И утре ще бъдат другаде. А дори и когато някой ден са *там*, на острова, създаден поначало за нечие изгнаничество, пак не бихме могли да сме сигурни *дали всичко ще бъде такова, каквото аз току-що ви го описах.*

Как ще реагирате, например, ако ви кажа, че в друга версия на тази история някои неща биха били различни и че промяната във версията най-вероятно ще се е осъществила именно заради тях? Нима не е нужен само едно подбутване дори и на най-дребния атом в друга посока, за да се измени понякога всичко радикално - било то предначертано така от Съдбата или умишлено изменено от други сили? Какво ще кажете ако ви разкрия, че Аврил Годхънт беше облечена по друг начин в онази весела и същевременно интимна първа сцена между нея и нейният съпруг в личната им спалня на общата им нова къща, в която жената правеше фотосесия на мъжа?

А как ли ще се променят възгледите ви ако вметна, че онази красива картина на двама влюбени на стената на “Уютно” можеше да развие един допълнителен нюанс на нашата история ако в онзи момент Георги и Аврил, впечатлени от нея, се бяха откъснали от разговора си с Дейна, за да се изправят и да отидат да се насладят и отблизо на прекрасното произведение на изкуството?

Или че песните, изпълнени в деня на откриването на обновеното заведение бяха разменени, някои дори различни?

Или че думите, с които Треиси описа Хелюин седмици покъсно също бяха малко по-различни?

Или че добрите стари приятели на съпрузите Годхънт - Рина и Стин имаха други имена и самоличности?

Или че популярната междупланетарна поп звезда Триалда-Кат бе поканена на острова от статута си на друга изпълнителка?

Или че съпрузите Годхънт така и не бяха търсили пътят към подводният замък на вълшебната костенурка след първото им посещение там?

Или че същинското събиране на Онтарио и Джеймена се бе осъществило по малко по-различен начин?

А дали тази история нямаше да се отрази по съвсем друг начин на хората из световите ако тя чисто като правопис, изказ и идея си бе останала в съвсем оригиналния вид от ранните писателски години на автора? На това всъщност отговор има, но не точно аз мога да ви го дам.

Може би ви обърках напълно. Или може би просто ви накарах да се замислите. Можех, разбира се, да го стория и в епилога на друга, по-

подходяща книга - и все още мога. Но като за начало беше писано да е в тази... или може би не беше?

Доста години историята, на която току-що станахте свидетели, чакаше деня, в който ще види бял свят - и вероятно ще чака още доста, макар и вече да е представена някъде там. Важна е гледната точка, в която чакането, търпението често са част от процеса - и в това отношение бих казал, че нашата история не привършва и тук, също както реално никога не може да бъде доведена до край онази висша сила на вечността, която с нашите скромни земни думи често е наричана... всъщност вие си знаете как.